

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

author of Ice Planet Barbarians

RUBY DIXON

BARBARIAN'S
MATE

ICE
PLANET
BARBARIANS

BARBARIN ARKADAŞI

BİR BİLİMKURGU UZAYLI ROMANTİZMİ



RUBY DIXON

RUBY DIXON

İÇİNDEKİLER

Barbarın Arkadaşı

DAHA ÖNCE NE OLDU

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

SEVGİLİ OKURLAR,

RUBY REC: ERIN TATE'İN TAULAN'I

RUBY REC: ALEXA RILEY'İN BUY ME

SERİSİ RUBY REC: KATI WILDE'İN

BREAKING IT ALL ICE PLANET

BARBARIANS SERİSİ LİSTESİ

DAHA FAZLASINI İSTER MISINIZ?

SIKICI TELİF HAKLARI

BARBARIN ARKADAŞI

"Rezonans "ın bir rüya olması gerekiyor - ruh eşinizin sizin için seçildiği zaman. Ve buz gezegenindeki herkes kendi büyük, yakışıklı ruh eşini buldu... ben hariç. Peki ben bir eş istiyor muyum? Tabii ki istiyorum. Her şeyden çok, tek istediğim biri tarafından sevmek.

Benim için seçilen ruh eşi dışında mı? Benim en az Bu lanet buz gezegenindeki en sevdiğim insan. Haeden en huysuz, onaylamayan, nahoő, zorba erkek uzaylı... Öyleyse neden o yaklaştığında vücudum şarkı söylüyor? Neden bana düşündüğüm kadar kötü biri olmadığını kanıtlamak için bu kadar çok çalışıyor?

Ondan nefret ediyorum...değil mi?

DAHA ÖNCE NE OLDU

Uzaylılar gerçek ve Dünya'nın farkındalar. Birkaç İnsan kadınlar 'Küçük Yeşil Adamlar' olarak adlandırılan uzaylılar tarafından kaçırıldı. Bazıları staz tüplerinde, bazıları da bir uzay gemisinin içindeki bir kafeste tutulmakta ve hepsi de dünya dışı bir karaborsada satılmayı beklemektedir. Tutsak insanlar bir kaçış düzenlerken, uzaylılar gemide sorun yaşar ve canlı yüklerini yaşanabilir en yakın gezegene atarlar. Burası, hayatta kalanlar tarafından Not-Hoth olarak adlandırılan kışlık, ıssız bir yerdir.

Not-Hoth'ta, insan kadınlar terk edilen tek türün kendileri olmadığını keşfederler. Devasa, boynuzlu mavi uzaylılardan oluşan bir kabile olan sa-khui, buzlu mağaralarda yaşamaktadır. Avlanır, yiyecek arar ve barbarlar gibi yaşarlar; uzun zaman önce yaşamış ve bu zorlu dünyaya uyum sağlamayı öğrenmiş bir halkın torunlarıdır. Adaptasyonların en önemlisi mi? Khui'ninki, bir Ev sahibinin içinde yaşayan ve onun refahını sağlayan simbiyotik yaşam formu. Not-Hoth'taki her yaratığın bir khui'si vardır ve olmayanlar bir hafta içinde ölecek, havadan hastalanacak kendisi. Sa-khui tarafından kurtarılan insan kadınlar bir khui ortakyaşarına bürünür ve sonsuza dek her türlü umutlarını geride bırakırlar.

Dünya'ya dönüyor.

Khui'nin ev sahibi üzerinde alışılmadık bir yan etkisi vardır: eğer bir uyumlu bir eşleşme bulunursa, khui titreşmeye başlayacaktır.

her ev sahibinin göğsündeki şarkı. Buna rezonans denir ve sa-khui tarafından büyük değer verilir. Sadece rezonans sayesinde sa-khui türünü çoğaltabilir. Sa-khui, Kabilelerindeki dişi azlığı nedeniyle sayıları azalan erkekler, birkaç erkek kabilelerine katılmaya başlayınca çok sevinirler.

İnsan dişileriyle rezonansa girerek her iki halkın birbirine bağlanmasını ve yeni bütünleşmiş kabilenin yaşamasını sağlar. Bir erkek sa-khui eşine şiddetle bağlıdır ve birkaç insan artık erkekler tarafından sahiplenilmiş ve hamiledir.

İnsanlar buz gezegeninde bir buçuk yılı aşkın bir süredir bulunuyor ve çoğu kabile yaşamına adapte olmuş durumda. Neredeyse hepsi eş aldı; insan ve sa-khui çiftlerinden yeni bebekler doğuyor ve kabile bir kez daha hayatla kıpırdanıyor. Sadece iki insan kadın bekâr kaldı... ve sonra Tiffany yankılandı.

Hikayemiz burada başlıyor.

JOSIE

I Tüm buz gezegenindeki son bekar kadını. I Tiffany ve yeni arkadaşı Salukh'un herkes kutlama yaparken mağaralarına gitmelerini izliyorum, ama gerçekten kutlama havası. Endişeleniyorum. Ben büyük bir hayranı değilim Değiştiremeyeceğim şeyler hakkında stres yapıyorum ama bu beni endişelendiren bir şey. Gelmiş geçmiş en bekâr kadın olmak mı? Bu endişe verici. Kendi başıma bir mağaram mı olacak? Reddedilmiş biri gibi başkasının mağarasına mı tıklılacağım? Herkesin sevişmesini dinlemek ve Harlow aptal ameliyat makinesini tamir edemediği için asla bir eşim olmayacağını bilmek zorunda mı kalacağım?

Asık suratla ateşe bakıp aptallığımı düşünüyorum, İnışimizden bu yana bir buçuk yıldan fazla zaman geçmesine ve bitimin bu tür şeyleri düzeltmesi gerekmesine rağmen çıkmayan aptal RİA. Etrafımda herkes mutlu ve kutluyorum ama onların keyfini paylaşmak istemiyorum. Yalnız kalan son insan olmadığım zamanlar o kadar da kötü değildi. O zaman kendimi dışlanmış gibi hissetmiyordum.

Şimdi mi? Peynir tek başına duruyor ve kendimi tam

bir dışlanmış gibi hissediyorum.

Terk edildikten sonra alıştığım bir duygu. yarım düzine koruyucu aile yanında büyüdüm. Hiçbir zaman kendime ait diyebileceğim bir ailem olmadı ve hayatıma giren insanlar da aynı hızla geri çıktılar. Ama geçmişe takılıp kalmıyorum. Herkesin başına kötü şeyler gelir.

Yine de buz gezegeninde, en azından bir süreliğine, bir ailenin parçası olduğumu hissettim. On iki insan vardı. ve sa-khui'lerin otuz küsur erkeğine karşılık sadece dört kadınları vardı. Onlara göre biz özeldik, yıldızlardan gelen bir armağandık ve bakılmamız gerekiyordu. Bir kereliğine bir grubun parçasıydım, bir ailenin. Sonra kızlar teker teker arkadaşlarıyla eşleşmeye başladı. Önce Georgie, sonra Liz, sonra diğerleri - Stacy, Nora, Ariana, Harlow ve diğerleri. Teker teker, kader arkadaşlarının yanlış yapamayacağını düşünen ve her fırsatta üzerlerine titreyen iri, yakışıklı, tamamen sadık mavi adamlarla eşleştiler. Ve şimdi hepsi bebekler doğuruyor ve buz gezegeninde gelmiş geçmiş en iyi zamanı geçiriyorlar.

Kıskanmamak elde değil. Ben, Claire ve Tiffany insanların dışında kaldığımızda o kadar da kötü değildi. ilk çiftleşmelerden sonra. Sorun değildi, çünkü beni hayatta tutan ve çöpçatanlık yapan ortakyaşamım tarafından reddedilen sadece ben değildim.

Ama sonra Claire'in bir arkadaşı oldu.

Ve sonra Tiffany'nin de bir eşi oldu.

Biti öğle yemeğine çıkan bir tek ben varım. Bitin bana göz kulak olması gerekiyordu. Her ne pahasına olursa olsun beni sağlıklı tutmalı, vücudumu onarmalı ki Yeni gezegendeki zorlu ortama dayanabilmem için bana mükemmel bir eş bulması gerekiyor. Bulduğunda, rezonansa gireceğim. mükemmel erkek, böylece onun seçildiğini bilebilirim, ve sonra gerçekten yoğun, tekrarlanan seks yapabiliriz,

bulanık mavi bebek. Ama ben yankılanmıyorum ve biliyorum ki

Çünkü aptal RİA kıcıma saplanmıştı.

Doğum kontrol hapı kullanıyorsanız hamile kalamazsınız, hamile kalamıyorsanız da rezonansa giremezsiniz.

Yedek kulübesini neden ısıttığınızı tam olarak bilmek ve bunu değiştirememek berbat bir şey.

Ortadaki ateş çukuruna bakıyorum. Kasvetli bir Gus olmamak için çok fazla. Herkesin bir şeyler aldığını görünce İsteddiğiniz her şey - bir eş, aile, bebekler - ve sürekli geçiliyorsunuz.

Küçük bir hareket gözüme çarptı ve titreyen ateşten başımı kaldırdığımda tanıdık bir yüzün kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm.

yön. Haeden. Ugh. Her iki sa-khui mağarasında da en sevmediğim kişi. Her zamankinden daha kızgın görünüyor, ki bu onun için bir tür başarı. Bu kadar hıyar olmasaydı, belki yakışıklı olabilirdi. Belki de. Elbette iri ve tüm sa-khui erkekleri gibi ağır kaslı. Alnından çıkan büyük, kavisli, kıvrık boynuzları var, tıpkı kafayı bulmuş bir koç gibi. O Soluk mavi bir teni var ve alnı onu bir mutant gibi göstermesi gereken kalın, plati çıkıntılarla kaplı ama sadece diğer özelliklerinin ne kadar güçlü olduğunu vurguluyor. Ve sa-khui'nin uzun, siyah saçlarına sahip, ancak saçlarını yanlardan tıraş etmiş ve saçlarının üzerine ekstra uzun bir örgü örmüş.

başının üstünden ve sırtından aşağı. Birinin tipi olabilir ama benim değil. Beni görünce kuyruğunu öfkeyle sallıyor, sanki bana doğru bakmak bile onu kızdırıyormuş gibi.

Gözlerimiz kilitleniyor ve sanki ayağa kalkıp onunla yüzleşmem için bana meydan okurcasına kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Her neyse. Yüzümü ona döndüm. Neden benden nefret ettiğini bilmiyorum ama bundan bıktım. Ben biraz uzaklaştığında memnun oldum - ve garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. Neredeyse onunla kavga etmek

isterdim, ama o bunu yapmıyor.

gerçekten kavga ediyor. Onu yeterince sinirlendirdiğimde çoğunlukla birkaç kelime söylüyor, ters ters bakıyor ve sonra hışımla uzaklaşıyor.

Boya kaplarıyla yanıma yerleşen Farli'yi dürtüyorum. Kolundan aşağıya şenlikli kırmızı bir çizgi çiziyor. "Haeden'in son zamanlarda nesi var?"

"Hmm?" Bir fırçayı kırmızıya batırıyor ve sonra koluma bir nokta çiziyor.

"Her zamankinden daha sinirli görünüyor," dedim ona ve itaatkâr bir şekilde kolumu ona doğru çeviriyorum, böylece o da kırmızı noktanın yanına mavi bir nokta çizebiliyor.

"Ana kabile mağarasına tek başına gittiğini öğrendiğinde çok... huysuzlandı. Taushen'e çok bağırdı. saat."

Kaşlarım havaya kalktı. "Neden? Benden nefret ediyor." Etmeli.

bu korkutucu ve tehlikeli yolculuğu yakın zamanda yaptığım için memnun olmuştur. Muhtemelen bir kar yığınınına düşüp bir daha çıkamayacağımı umuyordu.

Omuz silkiyor ve kolumu tutarak üzerinde gıdıklayıcı bir daire çiziyor. "Dişilere karşı korumacıdır. Onları riske atmanın aptallık olduğunu düşünüyor."

Oh barf. Demek şovenistmiş. "Ben gayet iyiydim." Evet, biraz korkutucuydu ama üstesinden geldim. Gittim çünkü başka seçeneğimiz yoktu. Tiff, Taushen, Salukh ve ben

Tiff büyük bir fırtınanın yaklaştığını fark ettiğinde yaşlıların mağarasını - birkaç yüz yıl öncesine ait düşmüş bir sa-khui uzay gemisi - ziyaret ediyorduk. Hem Güney mağarasını (benim evim) hem de ana mağarayı uyarmak için koşucular göndermeye karar vermiştik. Tiff ayak bileğini incitmişti, bu yüzden Salukh onunla geride kaldı. Taushen Güney mağarasına uzun bir yürüyüşle geri döndüm ve yaklaşan kar fırtınasına ve daha önce hiç tek başıma seyahat etmemiş olmama rağmen onları uyarmak için ana mağaraya yöneldim.

Başardığım ve günü kurtardığım için oldukça gururluydum, lanet olsun. Elbette bir kar yığnında ölebilirdim ama ölmedim. Mağarayı tek başıma buldum ve İşe yaramaz değilim. Mutluyum ve yine olsa yine yaparım.

Farli boya fırçasıyla koluma daha büyük mavi bir daire çiziyor. Sa-khui'ler vücutlarını boyamayı severler. Kutlama yaptıklarında parlak girdaplar oluşuyor ve ben buna bayılıyorum. Sadece ona bakmak bile beni mutlu ediyor ve Farli biliyor ki Benimle birlikte tuvale istekli. Koluma biraz daha çiziktiriyor, sonra beni sabit tutmak için bileğimi tutuyor. "Evet, ama insanlar zayıftır. Hayatını riske atmanın bir hayattan daha fazlasını riske atmak anlamına geldiğini söylüyor. Potansiyel olarak başka bir erkeği eşinden ve yavrularından mahrum bırakmak demek."

Ona bakakaldım, sonra Haeden'in sözlerini papağan gibi tekrarladığını fark ettim. "İyi ki sadece vajinam onun için değerli." Şaka yapıyor, ne yazık ki kızlık organlarımın üzerinde kalıcı bir boş yer yok işareti var.

"Va-shy-nuh nedir?" Farli soruyor. "Ben bu kelimeyi bilmiyorum."

"Boş ver." Muhtemelen Farli'ye uygunsuz insan sözcükleri öğretmemeliyim. Daha fazla olamaz On dört yaşında. "O sadece bir pislik. Hep öyleydi ve hep öyle olacak."

"Yerk nedir?" Koluma bir daire daha çiziyor, bu sefer hastalıklı bir yeşil. "Seni boyamak çok eğlenceli, Jo-see. Cham-phee'nin karnı gibi beyazsın. Renkler ortaya çıkıyor güzelce."

Greeeaaaat. Onun evcil dvisti ile karşılaştırılıyorum. "Bir pislik, erkeklik organlarıyla düşünen bir adamdır." Asık suratlı Haeden için kesinlikle geçerli, diğerlerinin ne dediği umurunda değil.

Sözlerime kıkırdıyor. En azından biri beni eğlenceli buluyor.

Hayır. Zihinsel olarak o yola giremem. Daha mutlu şeyler düşünmeliyim. Tiffany ve eşinin mağaramızda gürültülü bir şekilde yaptıkları bebek gibi şeyler. Ben yaparım.

Bebekleri seviyorum ve Tiffany bu buz gezegenindeki en iyi arkadaşım, bu yüzden o zavallı çocuğun vaftiz babalığını yapmak için kesinlikle gönüllü olacağım. Ateşe bakıyorum, düşüncelere dalıyorum.

Yaşam koşulları. Salukh ve Tiffany yedi gün yirmi dört saat birlikte olacaklarsa, kendilerine ait bir mağaraya ihtiyaçları olacak.

Farli çıplak kollarımı süslemeyi bitiriyor ve boya kaplarını alıp başka birine doğru ilerliyor. Ben kalıyorum olduğum yerde, boya kuruyor. Kimse benimle konuşmaya gelmiyor. Güneydeki mağaralarda bizden pek kimse kalmadı.

Mağaranın yarısı çoktan ana mağaralara geri döndü.

Geride kalanlar muhtemelen

Taushen'in üzgün hali bir gösterge ise, kutlama. Onu suçlamıyorum. Kızı kaybetti ve geriye bir tek ben kaldım.

Ya da Farli, ama o hala bir çocuk. Yani ya bana asılacak ya da Farli'nin büyümesini bekleyecek. Hiç şaşırmadım.

depresyonda. Ben de biraz üzgünüm. Mağaraya geri dönmek istemiyorum, çünkü bir şey göreceğimden korkuyorum.

çok fazla Salukh ve Tiffany var... bu da garip olurdu. Belki de Kira'dan bir battaniye ödünç alıp şimdi boş mağaralar.

Ayağa kalkıyorum. Deri çizmelerime yumuşak bir şey çarpıyor.

Aşağıya baktım ve bir şey parlıyordu. Ayakkabımın ucundaki ateş ışığı. Kaşlarımı çatarak aldım. Taytımdan düşmüştü. Bu da ne böyle? Plastik bir şeye benziyor.

küçük bir Y türü, ki bu garip. Sa-khui mağaralarında hiç plastik olmamalı. Yaşlıların uzay gemisindeyken botuma mı

takılmıştı? Ama eğer öyleyse, nasıl...

Neye baktığımı fark ettiğimde nefesim kesildi. Yaşlıların gemisinden değil.

Bu benim RIA'm.

Bir şekilde, vücudum onu dışarı atmaya zorladı. Khui'm onu sistemimden atmak için sessizce çalışıyor olmalı. I elimde tutarken, kalbim heyecanla çarpıyordu.

Bu her şeyi değiştirir!

Artık hamile kalabilirim. Artık rezonansa girebilirim. Bir eşim olabilir!

Bir ailem olabilir, sonsuza dek mutlu olabilirim. Sahip olabilirim.

Her zaman hayalini kurduğum her şey. Harlow'un yaşlıların gemisindeki ameliyat makinesini tamir etmesini beklemek zorunda değilim, çünkü bitim her şeye rağmen harika olmaya karar verdi. Teşekkürler, khui! Teşekkür ederim! Sen en iyisisin! Tüm sözlerimi geri alıyorum. Senin hakkında söylediğim korkunç şeyler.

Ana mağaradaki insanlara hevesle bakıyorum. Kim benim eşim olacak? Kabilede çekici birkaç erkek var ve hepsi de iyi... Haeden hariç.

Seçici değilim. Bırakayım da bitim benim için birini seçsin. Ne de olsa en iyisini o bilir. Benim için mükemmel erkeği seçecek, böylece birlikte tatlı küçük bebekler yapabiliriz ve ben de neşe ve mutluluk dolu bir hayat yaşayabilirim. Ruh halim tamamen değişti ve o kadar mutluyum ki saf sevinçle bağırabilirim.

Yakınlarda, Vaza gözüme takılıyor ve bana spekülatif bir bakış atıyor. İçim rahatladı, khui'm sessiz kaldı. Güzel. Çaresiz değil. Vaza daha yaşlı ve memeleri olan her şeye asılmayı denedi. Bek'in yanına oturdu ve ben de khui de onun için ses çıkarmıyor. Cootie, sen çok akıllı bir kurabiyesin.

Hassen muhtemelen şu anda benim bir numaralı seçimim, çünkü seksi ve alfa, ve ben aşağı olurdum

onunla. Şu anda hiçbir yerde bulunamıyor.
Taushen da. İkisi de muhtemelen Tiffany'yi kaybetmenin
üzüntüsünü yaşıyorlardır. Şey, merhaba, ben mükemmel bir
şekilde

Teselli ödülü. Adamımı bulup gününü gün etme zamanı.

Bir tarafta konuşan iki yaşlı var ama birinin eskiden bir
arkadaşı olduğundan eminim, diğeri de büyükbabam olabilir.
Yine de emin olmak için yanlarından geçip gidiyorum.
Hiçbir şey olmuyor. Vay be. Sorun değil, cootie.
Tükenmeden önce bu mağarada hala bir sürü insan
etimiz var. "Hassen'i gören var mı?" diye sordum.

"Mağarasında toplanıyor," diyor Vaza.

"Süper." Ayağa fırlıyorum ve Vaza bana asılıp
asılmayacağına karar veremedi o yöne doğru
gidiyorum. Hadi, Hassen. Eşim ol! Tabii ki, Hassen'le
rezonansa girmesem bile, her zaman arkadaki çocuklar
var.
diğer mağara. Aklıma hemen Rokan geldi. Seksi ve hoş biri.
Bunu kabul edebilirim.

Bekâr avcılarının çoğunun yaşadığı mağaraya gidiyorum
ve gizlilik perdesi açık değil. "Yooohoo," diye sesleniyorum,
sesim tatlı. Heyecanlıyım ve Rokan'la ilgili düşüncelerimi
bir kenara itiyorum. Diğer mağara şu anda çok uzak
görünüyor. Bu
bu gece olacak, bunu hissedebiliyorum. Rokan kaybedecek,
çünkü burada değil. Dostum buradaymış gibi hissediyorum.
Benim şansım.

Sonsuza dek mutlu olacağım. Bu gece hayatım
başlıyor. Bu gece, aileme kavuşacağım. Bu gece, artık
reddedilen biri değilim.

Hassen mağarasından çıkar, yüzünde şaşkın bir ifade
vardır.
Bakışları üzerime yerleşiyor. "Evet? Ne oldu?"

Ona gülümsüyorum, ama... hiçbir şey olmuyor.
Sıçanlar. Hassen listemdeki bir numaralı seksî kişiydi.
"Sadece... bir merhaba diyeyim dedim?"

Taushen'i gördün mü?"

Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini bana diyor. "O burada."

"Ona da merhaba diyebilir miyim?" Bir taşla iki kuş vurabilirim.

"Bu bir insan geleneği mi?"

Gülümsemeye devam ediyorum, çünkü onun şaşkın bakışları bile beni yıkamayacak. Bu gece değil. "Evet, evet öyle."

Homurdanıyor ve mağaraya geri dönüyor. Bir an için kışını hayranlıkla izliyorum, çünkü oldukça güzel bir kış var. Benim kışım değil ama. Oh neyse. Eminim benimki harika olacaktır.

Taushen'in kendisi de sıkı bir vücuda sahip.

--Bir an sonra mağaradan çıkıp bana hevesli bir bakış attı. "Ho, Jo-see. Neye ihtiyacın var?"

Göğsüm eskisi kadar sessiz. Yankı yok, hiçbir şey yok. Lanet olsun.

Aniden lazımlık bulmam gerektiğini söyleyerek ona mazeretlerimi sunuyorum ve aceleyle uzaklaşıyorum. Kim kaldı? Vadren, Harrec'le konuşuyor ve ikisi de orta yaşlı olsa da

Mayıs-Aralık ilişkisi aksiyonunu seviyorum. Yanlarına yaklaşıp konuşmalarını dinliyormuş gibi yapıyorum. Hiçbir şey.

Bitim tatilde mi? RİA'dan kurtulmak için çok çalıştığı için yorgun mu? Elimi kalbime götürdüm, endişeliydim. Mağarada bekar olan her erkeğe yaklaştım. Belki de eşim diğer kabile mağarasındadır? Bu hayal kırıklığı ama sanırım bir gün daha bekleyebilirim. Her şeye rağmen Rokan benim için doğru kişi olabilir. Onu hayal ediyorum ve çocuklarımızın neye benzeyeceğini hayal etmeye başlıyorum.

Ateşe doğru yürürken göğsümde bir tuhaflık hissediyorum.

Aşağı bakıyorum ve küçük göğüslerim titriyor. Aslında

tüm göğsüm.

Vay anasını. Rezonans.

Evet. Bu gece olacağını biliyordum! Nefes nefese kaldım, kimse göğüslerimi görmesin diye deri tuniğimi vücuduma daha sıkı tuttum

Arkadaşım hariç. Göğsüm titremeye devam ediyor ve titredikçe ses daha da yükseliyor. Yankılanıyorum.

Yankılanıyorum amına koyayım!

Sevinçten çılgılık atmak istiyorum. Heyecanla etrafa bakıyorum, bitimi harekete geçirenin kim olduğunu görmeye çalışıyorum. Kimi unuttum? Kimin yanından geçtim de bitim dikkatimi çekti? Biri beni ikinci bir şansla mı tetikledi? Ya da -

Arkamı dönüyorum ve Haeden tam arkamda duruyor, olduğu yerde donup kalmış.

Gözlerim açılıyor ve titreşen göğüslerimi tutuyorum.

Hayır.

Kesinlikle hayır.

"Sen değilsin," diye fısıldıyorum.

Önce göğsüne, sonra da bana baktı. Sonra, onu duyuyorum. Eşleşen bir tını, alçak bir mırıltı. O yankılanıyor. Ben de yankılanıyorum.

Bir an için, bir şekilde başka biriyle rezonansa girmeye karar verdiğini umuyorum. Yakınlarda bir yerde başka bir kadın daha var ve o da gölgeler ve 'sürpriz' diye bağırın! Tüm bunların kötü bir şaka olduğunu.

Ama sonra Haeden bana doğru bir adım attı.

Bitim daha da yükseliyor. Göğsüm rezonansın gücüyle o kadar sert titreşiyor ki meme uçlarım ağrıyor. Göğüslerimi aşağıda tutuyorum ve Haeden'in tepkisini görmek için yukarı bakıyorum.

Bana bakıyor. Yüzünde öfke ve acı dolu bir ifade var. O bunu istemiyor.

Ben de bilmiyorum. Yıkıldım. Bu benim en kötü kabusum. Tek istediğim bir aile. Beni seven biri. Sonsuza kadar mutlu bir hayat.

Haeden'e yankılanıyor mu?

Hayallerim tamamen yok oldu.

JOSIE

I Oluyor.

Aman Tanrım.

Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Bu kadar yoğun. Bu kadar ani.

Ve bunun onun için olacağını hiç düşünmemiştim.

Ne yapacağımı bilemiyorum. Ona boş boş bakıyorum, göğüslerimi tutuyorum, sanki onları durdurabilirsem, bir şekilde duracağım ona yankılanıyor.

Rezonans istedim. Bunu çok istedim. Bir eş ve bebekler istiyorum. Daha açık olmalıydım. Ondan başkası olmaz, bitli. Geri alalım. Ondan başka herkesle giderim. Lütfen.

Ama göğsümdeki aptal bit daha da yüksek sesle mırıldanıyor.

Haeden'in gözleri bana dikiliyor ve bir adım daha atıyor. Yumruğunu göğsüne bastırıyor, sanki kendi yumruğuyla da aynı pazarlık taktiğini deniyormuş gibi.

"Böyle bir şey olmayacak," diye ağzımdan kaçırdım. "Bu biz değiliz."

Kaşlarını çatıyor ve elimi tutuyor. "Konuşmamız gerek." Beni Salukh ve Taushen ile paylaştığı mağarasına doğru sürüklüyor.

Elimi onun elinden çekmeye çalışıyorum, çünkü dokunuşu... tamam, hormonlarımı çılgına çeviriyor. Ben çıldırmak. Haeden'in eline dokunmak - nasıl olursa olsun sıcak, güçlü ya da nasırlı olması - var olmayan deri külotumu nemlendirmemeli, ama tam olarak olan bu. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum!" Ona tıslıyorum.

Durdu ve dönüp bana deli olan benmişim gibi baktı. "Bunu burada mı yapmak istiyorsun?"

"Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum!"

"Başka seçeneğiniz yok. Bu," diyor ve boştaki eliyle göğsüne sertçe vuruyor, "bizim için seçimlerimizi yaptı bize."

Bu konuda haksız değil.

Haeden bana doğru yaklaşıyor. "Yani eğer istemiyorsan Toplum içinde yankı uyandırmak ve bunun gerektirdiği her şey için benimle gelin, konuşalım."

Bana o kadar yakın ki, büyük bedeninin sıcaklığını hissedebiliyorum.

Vücut. Haeden'in devasa olduğunu nasıl fark etmedim? Üzerimde yükseldiğini, kaslı mavi kasları ve dumanlı Kokulu cilt mi? Kahretsin, cootie, zamanlaman berbat. Zevkin de boktan. "Tamam," diyorum belli belirsiz. "Geliyorum."

Çünkü onunla gitmezsem, biraz daha yaklaşırsa geleceğimden endişeleniyorum. Ve bu düşünce beni utandırıyor.

Beni rahatlatmak için elimi tekrar tutmuyor ama kendi elini sırtıma koyarak beni mağarasına doğru yönlendiriyor. Birlikte yola çıktığımızı fark eden olursa, kimse bir şey söylemiyor ya da bizi durdurmuyor. Sanırım herkes ya sarhoş ya da dikkatini vermiyor.

Burası küçük bir mağara ve bazen dedikodudan başka yapacak bir şey olmuyor. Biri beni Haeden'in ranzasına onunla giderken görürse? Sabah bütün mağaraya yayılır.

Sonra tekrar, rezonansımız da öyle olacak.

Kahretsin. Lanet olsun. Ne yapacağımı bilmiyorum. Beni mağarasına götürürken endişe, hormon ve şüphe seli içindeyim. Salukh orada değil - Tiffany'yi benimkine çivilemekle meşgul.

Ama Taushen mağarada. Kürkünün üzerine oturmuş, kılıcını bileyiyor.

Birlikte içeri girdiğimizi görünce başını kaldırıp bakıyor. Haeden'in yakınlığı karşısında içim kıpır kıpır oluyor ve yüzümde geyik bakışları olduğuna eminim. "Neler oluyor?" Taushen ayağa kalkarak soruyor.

Haeden ona açıkça, "Defol," diyor. "Jo-see ve benim konuşmamız gerek."

"Ama-"

"Dışarı," diye hırlıyor Haeden, ilerliyor ve küçük erkeğe doğru yaklaşıyor.

Tuniğimin yakasını tutuyorum. Haeden'in vahşiliği karşısında dehşete kapılmam gerekirken, bu beni biraz... tahrik ediyor. Çok kararlı. Oh, seni pislik herif. Bunu bana nasıl yaparsın? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!

Şimdiye kadar mı? Bu rezonans olayını sevmedim. Taushen ikimize de kaşlarını çatarak bakarken ona özür dileyen sessiz bir bakış atıyorum. ve mağaradan kaçıyor. Sonra sadece ben ve Haeden kaldık.

Yeni dostum, eğer bitimin bununla bir ilgisi varsa.

Yavaşça dönüyor, büyük bir elini yüzünde gezdiriyor. Sonra bana baktı. "Bu... istediğim şey değil."

Sözleri beni biraz yaraladı. Birinin dünyadaki -ya da Hoth olmayan- son tercihi olduğunuzu duymak, kim söylerse söylesin, acı veriyor. "Sanki bunu ben istedim? Senden nefret ediyorum."

"Bunun artık bir önemi yok," diyor açıkça, adım atmaya başladı. Sanki kıpır kıpır ve yerinde duramıyor. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum - kendi derimden sürünerek çıkmaya hazırım. "Khuilerimiz seçti. Biz eşiz."

Başımı sallıyorum. Sanki tüm dünyam yıkılıyor etrafımı sarıyor. Bu uyanamadığım bir kâbus. "Senin eşin olmak istemiyorum."

Bana döndü ve yüzü öfkeyle doldu. "Biz seçmiyoruz, Jo-see. Khui seçer!"

"Öyle mi? Peki, bizim bitlerimiz pislik! Bunu istemiyorum! Seni istemiyorum!"

Elini tekrar yüzüne sürüyor.

"Bunun nasıl mümkün olduğunu bile anlamıyorum," diyorum kırık bir sesle. "Bir eşin olduğunu sanıyordum."

Gözlerini bana dikti. Birkaç adım uzaklaştı ve Sonra elleri kalçalarına gidiyor. Kuyruğu çılgınca sallanıyor ve ben onu dehşete düşmüş bir hayranlıkla izliyorum. Belli ki

Haeden'in bir eşi yok, yoksa bu kadar sıkışıp kalmazdım. onunla. Sadece tek bir kişide yankı bulabilirsin. Bir bit bir kez kararını verdi mi, onu değiştirmek mümkün değildir.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Kendimi tamamen çaresiz ve yalnız hissediyorum. I ne yapacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, ortakyaşarımın bu dünyada en nefret ettiğim kişiyle bir evlilik ayarladığı. Dünya ve ben tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve ben de onlara dokunuyorum.

Bir gece bunun için ağlamama izin vereceğim ve sonra bir plana ihtiyacım olacak.

HAEDEN

Bir arkadaşın olduğunu sanıyordum.

Jo-see'nin basit ve acımasız sözleri kalbimi yaraladı, korkunç anıları canlandırdı. Benim hiç eşim olmadı ama başka bir kadınla yankılanır. Ama o öldü, benimle birlikte. khui ve sahip olduğum tüm umutlarla birlikte. O zamandan beri geçen uzun ve yalnız yıllar boyunca göğsümdeki yeni khui'nin benim için bir eş de seçerdi. Hiçbir zaman bir eşim, bir ailem ya da sıcak bir bedenim olmasını ummadım. Kürkler.

Yine de Jo-see'nin yuvarlak insan yüzüne bakıyorum ve bu şeylere asla sahip olamayacağımı fark ediyorum. Bu zalim, zalim bir khui Onu eşim, beni de onun eşi olarak seçti. Mağarada yere çöküşünü ve gözlerinden yanaklarına süzülen yaşları izliyorum.

Benimle çiftleşeceği düşüncesiyle ağlıyor. Bu fikirden o kadar nefret ediyor ki ağlıyor. Bu düşünce beni çaresiz bir hayal kırıklığı ve kendimden nefretle dolduruyor. Onu izliyorum, teselli edici sözler söyleyemiyorum. Ona söyleyebileceğim, acısını ve ıstırabını hafifletecek hiçbir şey yok. Daha şimdiden vücudum onun yakınlığına tepki veriyor, heyecanla sertleşiyor. bir eş düşüncesi. Peştamalımanın altında sikim ağrıyor. Bir dişiği aklını yitirecek kadar sahiplenme ihtiyacı mı? Bunu daha önce Zalah ile hissetmiştim ve her anından nefret etmiştim.

Onun sefaletine bakıyorum. Bunu daha önce de görmüştüm. Zalah benimle rezonansa girme düşüncesi karşısında yıkılmıştı. Jo-see de daha mutlu değil.

Peki ya ben?

Tam bir dehşet içindeyim. İnsanlar kırılgan yaratıklar, burada karların ortasında yaşamaya uygun değiller. Dikkatle izlenmeli, her zaman korunmalı ve ateşle ısınırlar. Sert bir esintide titrerler ve yiyeceklerini ateşte yakmaları gerekir. Bazıları biraz daha dayanıklıdır, Raahosh'un Leezh'i gibi, ama Jo görüyor musun? O daha

küçük

Diğerlerine ve ona baktığımda bileklerinin küçüklüğünü, küçük ellerini, narin omuzlarını görüyorum.

Ben... eğer başka bir dişiyle rezonansa girersem ve o ölürse ne yapacağımı bilmiyorum. Bu beni mahveder.

Mağaranın duvarına doğru döndüm ve elimi sıktım. kayalık bir çıkıntıya karşı. Jo-see'yi tutup onu her şeyden ve her şeyden koruyabileceğim kürklerimin yanına çekmemek için tüm irademi kullanıyorum. Onu altımda sürüklemek için ve onu sahipleniyorum. Jo-see'nin kahverengimsi sarı saçlarından bir tutama dokunmak için uzandım ve o irkilerek uzaklaştı.

İki eşi olup da bir kadına dokunmayan tek erkek benim.

"Bu korkunç bir şey," diye hıçkırarak ayağa kalkmaya çalışıyor. "Sen benden nefret ediyorsun, ben de senden nefret ediyorum."

Benden nefret ediyor. Bu sözler göğsümde, kasıklarımındaki ağrıdan daha ağır basan bir sızıya neden oluyor. Ondan nefret ettiğimi düşünüyor. I Bunu hak ettim. Her fırsatta onu kendimden uzaklaştırdım.

Gerçek şu ki ondan nefret etmiyorum. Edemem de. O bir güneş ışığı ve sıcak gülümsemeler. O kahkaha ve mutluluktur ve bu şeyler benim için kayıptır. Mutlu olamadım Zalah benim adımı lanetleyerek öldüğünden beri.

Ve Jo-see'nin yüzüne her baktığımda... Bugünün olacağını biliyordum. Bir bağlantı olduğunu biliyordum. o küçük, kırık arabayı aldığım günden beri aramızda insan dişiye geldikleri garip mağaradan çıkardı ve onu kabile mağaralarına geri taşıdı. O zaman aramızda bir şey olduğunu anladım ve o zamandan beri bununla savaşıyorum.

Layık olmadığı için değil, insanlar kırılgan olduğu için ve bir eşimi kaybetme düşüncesi beni dehşete düşürdüğü için... yine. Bu düşünceyle kaşlarımı çatıyorum ve tam o

sırada Jo-see kafasını kaldırıyor. Hayal kırıklığını görünce
çenesi sertleşti ve

bana ters ters bakıyor. "Bana öyle bakma. Ben olsam senden başkasını seçmedim. Bunu bu kadar uzun zamandır istediğime inanamıyorum ve şimdi bu..." Dudakları titriyor ve gözyaşları yeniden dökülmeye başlıyor.

Her bir gözyaşı damlası göğsüme saplanan bir bıçak gibi. Ona "Ağlamayı kes," diyorum ve bu söz olması gerekenden daha sert çıkıyor.

Bir elini yanaklarına götürdü ve Bana tekrar dik dik bakacak kadar güçlü. Onun bakışlarını alacağım. Gözyaşları dışında her şeye katlanırım.

"Bu konuda mantıklı olmalıyız," diyorum ona ve bir adım daha yaklaşıyorum. Tüm varlığım onun yakınlığına tepki veriyor. Göğsümdeki khui şarkısını o kadar yüksek sesle mırıldanıyor ki, sanırım tüm mağara onu duyabilir.

Jo-see bana bir kez daha sinirli bir bakış atıyor ve burnunu çekiyor. "Tabii ki mantıklı olacağız."

Güzel. O halde aynı yolda ilerliyoruz. Sikim derime doğru kabarıyor, çaresizce içine gömülmek ve rezonansın getirdiği bağı yerine getirmek için Aramızda. Tüm varlığım ona sahip olma ihtiyacıyla ağrıyor ve bu yankı düşüncelerimi hızla ele geçiriyor. Jo-see'den başka bir şey göremiyorum, onun narin kokusundan başka bir şey koklayamıyorum, parmaklarımı onun yumuşak yelesinde gezdirip dudaklarıma bastırmaktan başka bir şey hayal edemiyorum. Kendime engel olamıyorum - uzanıp yumuşak saçlarına dokunuyorum. "Nazik olacağım, Jo-see."

Yanmış gibi benden uzaklaşıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Ne-ne?"

Bir kitin nasıl oluşturulduğunu anlamıyor mu? "İlk seferinse yavaş ilerleyeceğiz." Ona bunun benim de ilk seferim olduğunu söylemedim.

Yüzündeki ifade bir anda inançsızlığa dönüşür. Çenesi düşüyor ve yumruklarını iki yanında sıkıyor. "Siz erkek-

Tahl?" Kelimeleri bana doğru tıslıyor ve sonra başka kimsenin görmediğinden emin olmak istercesine etrafına bakınıyor. "Seninle yatmıyorum!"

Uyuyor mu? Bir kitin nasıl yapıldığını gerçekten bilmiyor. "Uyumayacağız. Bir erkek bir dişiye aldığında-"

Küçük yumruklarını alnına bastırıyor. "Ohmigahd. Bebeklerin nasıl yapıldığını biliyorum, seni aptal!"

Öfkesine kaşlarını çatıyorum. Sinirlenmenin bir anlamı yok. "Bu benim de seçimim değil Jo-see, ama rezonans inkar edilemez-"

"Ben. Umursamıyorum. Umrumda değil!" Sanki bir şeyi kesiyormuş gibi elini havada gezdiriyor. "Biz eş değiliz. Seninle yatmayacağım."

Kızgınlık içime akıyor, güçlü bir karışımla Arzunun sızısı ve yankılanmanın başlangıcı. Hepsi de güçlü olan bir duygu karmaşası içindeyim ve sabrım neredeyse tükenmiş durumda. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "O zaman ne olur ne yapmamızı istersiniz?"

"Hiçbir şey yapmayacağız!"

Ona şüpheli bir bakış attım. Bu planın işe yarayacağını düşünmek için çok fazla rezonans gördüm. Burada Bazı çiftler kaçınılmaz olanla savaşır ama her zaman pes ederler. Bir de benim Zalah'la olan tatmin olmamış rezonansım var, Bugün bile aklımdan çıkmıyor. Ama eğer khuilerimizin çağrısını görmezden gelebileceğimizi düşünüyorsa, çıldırmış demektir. "Bu olmaz iş."

Elini tekrar alnına bastırıyor ve garip bir şekilde onu göğsüme çekip rahatlatmak istiyorum. Jo-see'nin hayal kırıklığı ve mutsuzluğu beni üzüyor, hatta buna ben sebep olduğum için daha da üzüyor. "Zamana ihtiyacım var," Bir süre sonra dedi ki. "Bu gece bununla başa çıkamam. Yapamam."

Sözleri beni ürpertiyor. Bana Zalah'ı ve Zalah'ın rezonans çağrısına cevap vermeyi reddetmesini hatırlatıyor. Ama bu çok ama çok uzun zaman önceydi ve Zalah çoktan öldü. Jo-see burada ve Jo-see artık benim eşim. Her şey eskisi gibi olmayacak.

Olamaz.

Bundan kurtulamayacağım.

Ama Jo-see'nin acısı içimi kemiriyor. Her şeyime rağmen İçgüdü'sü onu kürklerimin içine çekmemi ve 'hayır'ı 'evet'e dönüşene kadar ona dokunmamı talep ediyor, o zaman benden nefret edecek.

Ve eşimin nefretini kazanmaya dayanamazdım. Şimdiden onu memnun etme arzusu bedenimden ve zihnimden taşıyor, ona bakma ve onu mutlu etme ihtiyacı düşüncelerimin başında geliyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Dediğin gibi olacak. Sen isteyene kadar sana dokunmayacağım."

Bana dişlerini gösterdi, öfkeliydi. "Bana dokunman için sana gelip yalvaracağımı mı sanıyorsun? Aklından başka bir şey geçiyor dostum."

Başımı eğiyorum. Neden söylediğim her şey onu öfkeliyor? "Beklemek istediğini söylüyorsun. Bunu senin ellerine bırakıyorum."

"Bütün bunları benim üzerime atma! Bana 'devam et' deseydim, şu anda beni kürklerinin üzerine atacağını mı söylüyorsun? Beni mi?"

"Elbette." Bu soru beni şaşırttı. Neden bir seçenek olduğunu düşünüyor? "Khui karar verdi. Benim ne istediğim önemli değil." Ona dokunma düşüncesinin sıkımı ağrıması ya da onu görmenin bile damarlarımda kan dolaşmasına neden olması da önemli değil. Şimdiden yapamıyorum Jo-see'ye olan ihtiyacımı rezonanstan ayırabilirim. O benim eşim, dolayısıyla benim.

Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Ellerini havaya kaldırır. "Burada işim bitti." Uzaklaşmak için döner.

"Nereye gidiyorsun?" Yumuşak yelesi omuzlarına dökülüyor ve parmaklarım onu avuçlamak, vücuduma doğru çekmek ve yüzümü yumuşak tenine gömmek için kaşınıyor. Her şeyim onun düşüncesine karşı isyan ediyor Yankı bulmadan uzaklaşıyorum. Destek için tekrar duvara tutunuyorum.

"Uzaklara," diyor ve sesinde çaresizlik var. Küçük bedenini kucaklıyor ve bana dönüp bakmıyor. "Bu konuda hiçbir şey söyleme, tamam mı? Eminim ortaya çıkacaktır ama... sadece zamana ihtiyacım var."

Ve o zaten benim eşim olduğu için, onu hiçbir şeyden geri çeviremem. "Pekâlâ."

Jo-see çalışma odamdan ayrılıyor ve gözden kaybolduğu anda sanki bir ateş sönmüş gibi hissediyorum. İçim bir hüznle doldu.

O kadar büyük bir kayıp hissi ki beni sersemletiyor. Vücudumdaki ağrı azalmadı ve khui'min şarkısı göğsümde durmadan önce yalnız bir sesi var. Sanki o da eşini özlemiş gibi. Sendeleyerek kürklerime doğru yürüyorum ve dizlerimin üzerine çöküp peştamalımın ve tozluğumun bağlarını koparıyorum.

Eğer ona dokunmama izin vermezse, şimdilik elimle yetinmek zorunda kalacağım. Yine de sikimi serbest bırakıp avucuma aldığımda bile bunun yeterli olmayacağını biliyorum.

Asla yeterli değildir.

JOSIE

I O gece Chompy'nin mağarasında uyuyacağım. Ben değil kendi mağaramda hoş karşılanmazdım, ama Tiff ve Salukh muhtemelen tüm atışmaları sona erdirecek bir atışmada bulunuyor ve ben bunu dinlemek istemiyorum. Bu gece olmaz, bedenim yeni yeni ağrırken ve kendi rezonansıma ihtiyaç duyarken olmaz. Başkasının mağarasında da kalabilirim ama cevaplamak istemediğim sorular içeriyor. Tüylü dvisti'ye sıkıca sarılıyorum ve yanaklarımdaki tuzlu gözyaşlarını yalamasına izin veriyorum.

Bu gece, ağlamama izin vereceğim. Yarın yeni bir gün.

Ertesi sabah uyandığımda biraz kafam karışmıştı. Taze dvisti kakasının kokusu çok yakınımdaydı. Yakınlar bana geceyi nerede geçirdiğimi hatırlatıyor ve ödünç aldığım kürk battaniyenin altından sürünerek çıkıp geriniyorum. Tüm vücudum ateş gibi ve kalçalarımı birbirine bastırdığımda amımın ıslandığını hissediyorum. Ne kadar da tatlı. Bunu sineye çekiyorum, çünkü payıma düşen için ağlamaktan bıktım. Bir yolunu bulacağım. Bir şekilde.

Mağaranın geri kalanı kalabalık ve etrafta koşuşturan insanların seslerini duyabiliyorum. Battaniyeyi katlıyorum ve

Böylece dışarı çıkabiliyorum. Chompy bacaklarımı iterek geçiyor ve muhtemelen en sevdiği kişi olan Farli'yi bulmak için seke seke uzaklaşıyor. Bu şey bir köpekten daha sadık - ve daha kokulu -.

Yine de sevimli. Onun tüylü kıcının uzaklaşmasını izlerken üzölmek zor ve ruh halim biraz hafifliyor.

"Josie nerede?" Tiffany'nin sorduğunu duydum.

"Toplanıyor mu?"

Ana mağaraya girdiğimde bir sürü insan eşyalarını sepetlere dolduruyor, kızakları paketliyor ve Sırt çantalarını ayarlıyorum. Görünüşe göre geç uyumuşum. Bugün, ana mağaraya doğru yürüyüşe çıkacağız ve kabilenin geri kalanı. Heyecanlı olmalıyım. Tüm bebekleri kucağıma almak ve tüm arkadaşlarımla yeniden konuşmak için sabırsızlanıyorum ama Akli başka şeylerde.

Daha iyi bir yargıya karşı, mağaranın etrafına bakıyorum, tanıdık bir çift boynuz, koyu mavi deri ve bir somurtkan bir tavır. Yine de onu hiçbir yerde göremiyorum ve bir hayal kırıklığı hissediyorum, ancak bunun sadece bitimin bana ne istediğini hatırlattığından eminim.

"İşte buradasın," diyor Tiffany ve elinde bir sırt çantası ve kürk sargılarımla aceleyle yanıma geliyor. Onunki çoktan sırtına bağlanmış ve seyahat kürklerini giyiyor. "Haydi. Kızakları sürüklemiyoruz, bu yüzden acele etmeli ve avcılarla birlikte ilerlemeliyiz. Bizi bekliyorlar."

"Ne kadar da parlak gözlü ve gür kuyruklusun," diye takılıyorum ona, bana kürklü sargılarımı uzatıp giymeme yardım ederken. "Ben de bu sabah esnersin sanmıştım."

Tiffany kıkırdıyor. Kıkırdıyor. Aman Tanrım. Pratik, her şeyi yapabilen Tiffany, benim takılmalarım karşısında liseli kızlar gibi kıkırdıyor. "Nerede uyudun?" diye soruyor.

"Arka tarafta sessiz bir yer buldum ve kıvrıldım,"

diyorum. "Kimseyi rahatsız etmek istemedim."

"Aptalca. Mağaraya geri dönebilirdin, biliyorsun."

Ve bütün gece seks seslerini dinlediler (ve başarısız) sessiz olmak mı? Tanrım, hayır teşekkürler. Özellikle de kendi bitim hormonal bir haldeyken. "İyi bir fikir gibi görünmüyordu."

Sırt çantamın kayışını göğüslerimin altından bağlamama yardım ediyor ve sonra duraklıyor. "Bu senin için sorun değil, değil mi Jo?" Bit mavisî gözleri, güzelliğinin içinde çok parlaktı. kahverengi yüzüyle, yalvarırcasına bana baktı. "Arkadaş olarak aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyorum."

Zavallı kalbim neredeyse yeniden kırılıyordu. "Saçmalama, Tiff. Seni seviyorum ve Salukh ile senin adına mutluyum. Bir ailen olacak ve seni seven bir eşin var. Nasıl olur da sevinçten kendimden geçmem?"

"Çünkü bir süredir sadece biz vardık ve şimdi seni geride bırakıyormuşum gibi hissediyorum." Bana çarpık küçük bir gülümseme veriyor. "Yeni mağarada bizimle yaşayabileceğini biliyorsun, değil mi? Eminim Salukh buna aldırmayacaktır."

"Benim için endişelenme," diyorum ona neşeyle. "Bir şeyler kendiliğinden düzelecektir." Ve yine, bakma dürtüsüne direniyorum Haeden için. Onunla yaşamak tam bir kabus olur, diyorum kendi kendime, aptal kalçalarımı sıkıca birbirine kenetlerken bile. Huysuzluğun ta kendisi.

Tiffany bana endişeli bir bakış daha attı, ben de ona sarıldım. Benim için endişelenmesine gerek yok. Zaten yeterince derdi var. Elini sıkıyorum ve sonra onu mağaranın önünde. "Kar ayak kabılarımızı bulalım ve yola koyulalım. Herkesi diğer mağarada tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Gülüyor ama onu çekıştirmeme izin veriyor. "Onları daha birkaç gün önce gördün, şapşal."

"Evet ama onların bebekleri var ve bebekler bir gecede büyüyor gibi görünüyor." Ayrıca, aklım fikrim bebeklerde.

Hep öyleydi. Onların tatlı kokularını, size sarılışlarını seviyorum.
Sanki dünyadaki en önemli şey senmişsin gibi.

onların gözlerinde. Kendi bebeğimin olmasını çok istemiştim,
Çünkü çocuğum için doğru olanı yapmak istiyorum. Sevgi dolu bir dünyada büyümesini istiyorum, ebeveynlerin asla kaybolmadığı, insanların
Size sadece nezaketle dokunurlar ve evinizde neşe, karşılama ve sevgiden başka bir şey yoktur.

Benim hiç sahip olamadığım şeylere çocuğumun sahip olmasını istiyorum.

Ve eğer Haeden babasıysa, çocuğumun bunu alıp alamayacağını bilmiyorum. Haeden olmadan onunla çiftleşebilir miyim bilmiyorum.
kaybediyorum. Hiç istemediğim her şey onda var. Bitimin nazik, kibar ve sevecen bir eş seçeceğini düşünmüştüm. Onun yerine, çöp tenekesi hariç, Huysuz Oscar'ım oldu.

Sanki düşüncelerim onu çağırması gibi mağaranın önüne gidiyoruz ve Haeden orada, Salukh'un yanında bekliyor. Bakışları hemen bana yöneliyor ve elindeki kar ayakkabılarını bırakıp karların içine doğru fırlıyor.

Nedense içimde bir pişmanlık hissi var. Yani, ben de Uyluklarımın arasında bir şehvet acısı hissediyorum (teşekkürler, bit) ve göğsüm sessizce yankılanmaya başlıyor, ama aynı zamanda... üzgün hissediyorum.

Tiffany, Salukh'u görünce parlıyor ve sırtındaki ağır yüke rağmen neredeyse ona doğru atlıyor. Haeden'in terk ettiğı kar ayakkabılarını alarak onun peşinden gidiyorum. Onlar benim.

Beni bekliyordu.

Bunun beni nasıl hissettirdiğini bilmiyorum.

Tiffany'nin yanına gidiyorum ve kar ayakkabılarımızı giyebilmek için onun yanındaki bir kayaya oturuyorum. Birkaç kişi daha var.
mağaranın önünde bekliyor ve arkamızda Kira'nın Aehako ile konuştuğunu, bebeğın ağıladığını duyabiliyorum.
Farli'nin arkası

Orada da fırtına gibi konuşuyorlar ve ileride Taushen var,

Hassen ve gri güne dikkatle bakarsam Haeden'in geri çekilen sırtını zar zor seçebiliyorum.

"Haeden gidiyor mu?" Ben soruyorum.

"Mmm," diyor Salukh başını sallayarak. Diz çöküyor ve Tiffany'nin kar ayakkabılarını onun için botuna bağlamaya başlıyor, tıpkı bir sevgili gibi. "Arkadaş havasında olmadığını ve ileride keşif yapacağını söylüyor."

"Oh." Bitim bundan hoşlanmadı ve Salukh, Tiffany'nin deri ayakkabı bağcıklarından birini kopardığı sırada hayal kırıklığına uğramış küçük bir mırıltı. Ayağa kalkıp yenisini almak için uzaklaşırken, neyse ki bitim Haeden'in burada olmadığı gerçeğini kabullenip sustu.

Tiffany etrafına bakınıyor. "O ses de neydi?"

Uh oh. "Ne neydi?" Karnımı ovuyorum. Fark edilmek istemiyorsam hazımsızlık numarası yapmam gerekecek. Onca insan arasında Haeden'e ulaştığımı fark ettiğinde Tiffany'nin yüzündeki sempatik ifadeyi görmeye hazır değilim.

"Bir yankı duyduğumu sandım." Kaşları birbirine çarpıyor ve mağaranın girişine göz gezdirdikten sonra bana bakıyor. "Sen miydin?"

"Kızım, lütfen." Zorla bir kahkaha attım. "Yakındaki adamın olmadığına emin misin?" Sırtını dönmüş olan Salukh'a elimle işaret ediyorum. bize döndü. Kuyruğu titriyor ve bakışlarının poposuna gittiğini görüyorum. Onu suçlayamam. Güzel bir poposu var. "Onun biti dün gecedен sonra tatmin olmayabilir."

Tiffany başını eğip kız gibi bir kıkırdama daha çıkarıyor ve göğsünde kendi yankısının başladığını duyabiliyorum. Kıskançlık içimi kemiriyor. Onun adına mutluyum. Gerçekten mutluyum. Sadece bu kadar mutsuz olduğum için üzgünüm. Düşünceli bir şekilde kendi göğsümü ovuyorum.

Salukh bir an sonra geri döner ve Tiffany hemen kıızıkmış

bir kedi gibi mırıldanmaya başlar. Tekrar kıkırdar ve

Salukh'un göğsü şarkıya eşlik ediyor.

Peki ya ben? Ben kusmak istiyorum. Mutluluktan o kadar kıkırdıyorlar ki bu beni deli ediyor. Bundan nefret ediyorum. Kusmak istiyorum.

onun için mutlu ol. Gerçekten seviniyorum. Ama kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş durumdayım ve bunların hiçbirisi hayatımın geri kalanında Haeden'in yanında uyanma ihtimali beni heyecanlandırmıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

GİZLİ REZONANSIMIZ MI? Kimseye söylemek istemediğim kirli sırrım mı?

Gün ortasına kadar sürer.

Ana kabile mağaralarına yürüyüş çoğu avcının standartlarına göre yarım gündür. Ama insanlar kar ayakkağılarıyla yürümek zorunda, bu da bizi yavaşlatıyor. Kadınlar ve yaşlılar yanımızda yürürken erkekler tarafından sürüklenen sırt çantalarını ve arkamızdaki eşya dolu kızakları da ekleyin.

Biz yavaş hareket eden, geniş alana yayılmış bir grubuz. Tiff ve ben ön tarafa doğru bir yerde takılıyoruz. Salukh ve Taushen. Taushen, sağ olsun, sohbet ediyor. ve Tiffany'nin Salukh'la el ele tutuşmasına aldırıyor gibi görünüyor. Görünüşe göre İyi bir ruh hali ve umarım doğal olarak neşeli bir insan olduğu ve umutlarını bana bağlamadığı içindir... çünkü bu garip olurdu.

Haeden uzakta, ufukta mavi ve deri bir bulanıklık olarak duruyor. Uzak durduğu için memnunum, böylece bitim sessiz kalıyor.

Birkaç saat yürüdükten sonra, ikiz güneşler gökyüzünde yükseliyor, zayıf ışıklarını karlı zeminin üzerine yayıyor ve soğuk hava biraz fazla sıcak oluyor. Biz de bir

buzlu bir uçurumun gölgesinde mola verir ve Kira gelip yanına oturur.

bana ve Tiffany'ye. Onu rahatlatmak için şişko bebeği kucağından aldım ve sonraki süreyi onun tatlı, yuvarlak yüzünü kucaklayarak ve öperek geçirdim. Kira, Tiffany'den daha yorgun görünüyor.

ve ben, ve eminim bebek yüzünden. Kae tumbul bir bebek. Küçük şey, iki aylıkken şişman ve sağlıklı ve sürekli kıkırdanıyor. Kira'nın sırt çantası yok ama silinmiş görünüyor.

"Bu küçük solucanı bir dahaki sefere taşımamı mı istiyorsun?

biraz?" Kira'ya soruyorum, Kae'nin yanağına bir öpücük konduruyorum. Bebek soluk, uçuk bir mavi ama neredeyse tamamen insani özelliklere sahip

Sa-khui'lerin sahip olduğu yumuşak, tüylü deri örtüsü dışında. Burnumu tutuyor ve sanki bu şimdiye kadarki en büyüleyici şeymiş gibi keyifli bir bebek kıkırdaması çıkarıyor.

"Sakıncası var mı?" Kira'nın sesi silinmiş gibi.

"Ağırlaşıyor ve kar ayakkabıları da yardımcı olmuyor."

"Tabii ki umurumda değil. Fazla gelirse onu geri veririm," diye söz veriyorum, böyle bir şey yapmayacağımı bilerek. Bu bebek tamamen neşe ve parlak gülümsemelerden oluşuyor ve onu sonsuza kadar kucağımda tutmak istiyorum. Minik burnunu öpüyorum, tekrar yüzümü tutup küçük tırnaklarını dudağıma geçirmesini hiç umursamıyorum bile.

Yaptığı her şey çok tatlı.

"Şimdi bakma ama Huysuz geliyor," diye mırıldandı Tiffany. "Eminim bize bağışlamak için geri gelecektir."

Kae'yi biraz daha sıkı tutuyorum ve yaklaşan ayakların çıkardığı kar çıtırtılarını duysam bile yukarı bakmaktan kaçınıyorum.

"Neden duruyoruz?" Haeden soruyor, sesi asık suratlı.

"Mağaraya ne kadar çabuk varırsak, dişiler de o kadar çabuk dinlenebilir. Açıkta olmak güvenli değil."

"Artık yoruldular," diyor Salukh, sesi makul.

Tiffany'nin yanındaki yerinden kalkmadı. "Bırakın birkaç

dakika dinlensinler. Yürümek için daha çok gün var."

Haeden alaycı bir şekilde homurdanıyor.

Aptal bitim mırıldanmaya başlamak için o anı seçiyor. Gürültülü. Çok gürültülü. Sanki Haeden'in huysuzluğundan tahrik olmuş gibi.

Kahretsin.

Kimsenin fark etmemesini umarak bir an için bebeğin üzerine eğildim.

"Josie?" Tiffany fısıldıyor.

Sanırım yine hazımsızlık numarası yapmak için çok geç. Doğrulup Haeden'e bakıyorum. Hiç de yorgun görünmüyor, iri, kaslı kolları ve sinirli haliyle. Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Gerçekten mi? Sen devam etmemiz için on dakika falan bekleyemedin mi? Geri gelip beni yola getirmek zorunda mıydın?"

"Ben mi? Bunun için beni mi suçluyorsun?" Yüzündeki ifade hem sinirli hem de kuşkuluydu.

"Josie?" Kira sorar. "Yapma... bekle. Rezonansa mı girdiniz?" "İsteyerek değil," diyorum kızgınlıkla. Haeden geri geldi amacı beni zorlamaktı, değil mi? "Ve biz yapmıyoruz Bu konuda hiçbir şey. Ben onun eşi değilim, o da benim değil."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Tiffany. "Ne yapacaksın?"

Bir mucize için dua mı edelim? Umarım üzerine bir taş düşer?

Bir şey mi? Yukarı bakıyorum ve bakışları içimi yakıyor. Meme uçlarım diken diken oluyor, kalçalarımın titrediğini hissediyorum ve bir iniltiyi ısııyorum. Hiçbir şey yapmayacağımı söyledim... ama bitimin buna izin vereceğini sanmıyorum.

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe ve bebeği daha yakından tutuyorum.

HAEDEN

Karda ilerlerken grup kasvetli. Kimse bana ne söyleyeceğini bilmiyor gibi görünüyor ve Jo-see

Ben yokmuşum gibi davranarak. Kabile mağarası ile bulunduğumuz yer arasındaki son tepelerden birine tırmandığımızda hava değişiyor ve Rokan koşarak ilerliyor. "Ho!"

Ona başımı sallıyorum ve yarım kolla kucaklayarak selam veriyorum. "Dostum. Seni görmek güzel."

Başını sallıyor ve arkamda mesafeli bir şekilde dizilmiş insanları tarıyor. "Dndğnze sevindim. Hepinizin dönmesine.

Özellikle de kadınları." Bana hınzırca sırtıyor. "Eşler ve bebeklerle dolu bir mağarada yalnızlık çekiyorsunuz ve siz Güney mağarasında tüm genç dişileri kendinize saklıyorsunuz."

Onu karın içine itmemek için tüm gücümü kullanıyorum. İçimdeki kıskançlık dalgası beni şok etti.

benim aracılığımla. Ne konuştuğunun farkında değil. "Artık iftleşmemişler," diye hırlıyorum ona ve sonra hışımla geçip gidiyorum. Bana yönelttiği şaşkın soruyu görmezden geliyorum ve mağaralara doğru ilerleyin. Bırak diğerleri ona cevap versin. Hiç havamda değilim.

Mağaralara varana kadar devam ediyorum. Beni karşılayacak hiçbir aile yesi yok. Pek çok arkadaşım var ama annem, babam ve kardeşlerim yıllar önceki khui hastalığında ldler. Ben yalnızım.

Vektal bana yaklaşıyor, geniş bir gülümsemeyle. "Kabilemin tamamının eve dönmesine sevindim," diyor ve arkama bakıyor. "Diğerleri yakında mı?"

"Yakın," diye kabul ediyorum, kısık sesle. "Hangi mağara benim olacak?" "Avcılar-"

"Avcılarla kalmayacağım," diyorum ona ve bu sözleri syleyebildiğim için acı tatlı bir gurur dalgası hissediyorum. "Khui'm bir eş seçti. Ailem için bir mağaraya ihtiyaım olacak."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi memnuniyet vericiydi. "Kim-"

"Jo-see."

Gözleri kısılıyor ama verdiği tek tepki bu. O benim şefim ve ne zaman sessiz kalması gerektiğini bilen bilge biri. Bir süre sonra başını salladı. "Gel o zaman. Size göstereceğim. Har-loh ve ma-sheen sayesinde açılan birkaç mağaramız var."

Yeni evim için büyük mağaralardan birini seçtim. Mağara sisteminin en arkasına doğru. düz duvarlardan kesilmiş yeni bir bölüm. Burada kaya daha pürüzlü ve tavandan küçük kaya buz sarkıtları sarkıyor ama seçtiğim mağara geniş ve özel ve kürklerle dolu geniş bir yatağın yanı sıra Av malzemeleri ve ekipmanları. Güzel bir mağara. Jo-see, bunu benimle paylaşmak zorunda kalsa bile, memnun olmaktan kendini alamıyor.

Konuşacak havada olmadığımı anlaşıncı Vektal gidiyor ve ben de çantamı bırakıp yatak kürklerimi açıyorum. Jo-see'nin onların içinde yattığını düşününce sikim kıpırdıyor ve kendimi tekrar elime alma dürtüsüne direniyorum. Geçen sefer üç kez yapmıştım. ama bu acıyı dindirmedi. Sadece eşime sahip çıkmak ve kitimi onun içine yerleştirmek bu ihtiyacı ortadan kaldıracaktır.

Ya da khui'min ölümü.

Bir elimi göğsümde gezdiriyorum, zihnim çok, çok sezon öncesinden, yeni avcı olduğum zamanlardan kalma kötü anılarla dolu. Zalah ve onun zevk arkadaşı Derlen ateşin yanında gülüyor, birbirlerini besliyorlardı. Göğsünde bir şey olduğunu fark ettiğinde yüzündeki dehşet ifadesinin zevk arkadaşına değil bana yankılanıyordu. O Benden yaşça büyüktü ve Derlen'i çok seviyordu ama khui'min umurunda değildi. Onu istiyordu. Bana sert ve hızlı bir şekilde vurdu, ve onun khui'nin taleplerine uyacağını düşünecek kadar genç ve aptaldım.

Ama Zalah her zaman karmaşıktı. Beni kendinden uzaklaştırdı, düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ve çünkü ben bir Aptal çocuk, ona zaman verdim. Her gece zevk arkadaşının kürklerine gidişini uzaktan izledim. Beni görmezden gelişini, khui'sinin taleplerinden kaçmaya çalışmasını özlemle izledim. Ona yaklaştığımı hatırlıyorum, Çiftleşmeye ve vücudumdaki yakıcı ihtiyacı gidermeye kararlıydım, ancak onu sevgilisinin kollarında buldum. Ve genç olduğum için geri döndüm. Onun bana gelmesini bekledim.

Ama sonra khui-sickness geldi.

Burada hafızam bulutlarla dolu. Bir avdan eve dönmek dışında hiçbir şey hatırlamıyorum, ağrıyor ve Çözülmemiş bir rezonansla perişan, göğsüm öfkeli bir şarkıyla mırıldanıyor. Zalah beni karşılamak için orada değildi. Kürkünün içinde hastaydı ve bunun khui hastalığından kaynaklandığını düşündüm. Ona katılmaya gittim ama asla başaramadım. Ana mağarada yere yığıldım, ateşler içinde yanıyordum.

Vektal bana ilk hastalananlardan biri olduğumu ama khui'mdeki ışığın en son söndüğünü söyledi. Öyle olmalı. güçlü bir şekilde mücadele etti. Diğerleri hastalıktan sonraki bir ya da iki gün içinde öldü - Zalah gibi. Derlen gibi. Annem ve babam gibi.

Uyandığımda göğsümde sadece sessizlik duymaktan daha kötü bir şey olamazdı.

Bir ürperti ile hatıralarımdan sıyrılıyorum. Ben yaşadım. Hayatta kaldım. Bana yeni bir khui verildi ve ben bunu atlattım. Şimdi bütün ve sağlıklıyım ve yeni khui'm bana dostum - Jo-see.

Ve bu sefer, onu benden uzak tutacak bir khui-sickness yok.

Eşyalarımı yerleştirdikten sonra yatak için daha fazla kürk toplamak üzere depo mağarasına gidiyorum. İnsanlar

çok fazla sıcaklığa ihtiyaç duyan küçük yaratıklar ve çok güçlü değiller. Jo-

Kira ve Aehako'nun eşyalarını mağaraya kadar nasıl taşıdığını düşünerek kaşlarımı çatıyorum. sırtına bağlanmış bir çanta. Çok yorulacak. Yemeğe, sıcak çaya ve uyumak için sıcak bir yatağa ihtiyacı olacak. beni içinde istemiyor. O benim eşim ve onunla ilgilenme dürtüsü çok baskın. Başka şeyler de alıyorum. deri, kurutulmuş çay keseleri, tuzlanmış dvisti. Daha sonraki bir tarihte değiştireceğim ama şimdilik dostumun yiyeceğe ihtiyacı var.

Yeni mağarama erzaklarla döndüğümde, ana mağara mutlu seslerle uğulduyor. Diğerleri de gelmişti, ve mutlu sohbetlerin sesi havada sürekli bir uğultu. Sanırım Rukh ve arkadaşı Har-loh - Büyükler'in evinde yaşıyorlar Mağaralar çoğu zaman bu hakka sahiptir. ile Herkes döndüğünde, her yerde yüzler olacak ve mahremiyet olmayacak. Jo-see ve benim aramdaki bu şey her şeyden önce ortaya çıkacak.

Bu düşünceyle, içimde şiddetli bir sahiplenme duygusu daha yükseliyor. Ne düşünürse düşünsün, o benim.

Döndüğümde Jo-see mağarada duruyor, çantası ayaklarının dibinde. Khui'm hemen bir vuruşa başladı Onu görünce göğsüm kabarıyor ve ona sahip olma arzusuyla kanım deli gibi akıyor. Ama yüzü çizilmiş ve yorgun, küçük omuzları yorgunluktan kamburlaşmış. Khui'si benimkine şarkı söylemeye başlıyor ve kafası karışmış bir şekilde göğsüne bakıyor, sonra bohçamı yere bıraktığımda şaşkınlıkla sığıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Küçük insan kaşları birbirine yaklaşıyor. "Buranın benim mağaram olduğunu söylediler."

"Mağarayı benimle paylaşacaksın," diye kabul ediyorum, ses tonumu eşit tutmaya çalışarak. "Biz çiftleştik."

Küçük, pembe ağzı öfkeli bir çizgiye dönüşüyor. Alnını ovuşturuyor ve yüzünde yorgunluk var. "Bunu yapma Haeden. Lütfen. Çok yorgunum."

"Kürklerinizin içine tırmanacağımı söylemedim. Seni tanıyorum.

yorgunsun." Beni reddetmesi canımı sıkıyor ama bunu bekliyordum. Sabretmeyi öğrenmeliyim. Khui'm şarkı söylemeye devam ediyor, gerginliğin farkında değil Aramızda. Bunun farklı olduğunu unutmamalıyım. Jo-see Zalah değil ki önümde zevk arkadaşını pohpohlasın. O küçük, insan ve bitkin. "Otur ve botlarını çıkar. Ateş yakıp sıcak çay yapacağım."

Küçük yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var, sanki ona karşı nazik olmamı beklemiyordu. Etrafta olmak için gerçekten bu kadar kötü müydüm? Eğer onu tersliyorsam, bunun nedeni beni kendisine çekmesi ve bunun beni endişelendirmesiydi. Görünüşe göre korkularım yersiz değilmiş.

Bir an tereddüt ediyor ve sonra küçük bir zevk sesiyle zarifçe kürklerin içine çöküyor. Aletim tepki olarak geriliyor, ama onu görmezden geliyorum.

Mağaranın ortasında bir ateş çukuru var. Birisi zaten yuvarlak, pürüzsüz kayalarla kaplamıştı ve ben de bir piramit kurdum.

Sonra da başkasının ateşinden yanan bir kömür almaya gider. Döndüğümde botlarını çıkarmış ve Battaniyenin altına kıvrılmış, kürklerin altından görünen tek şey küçük, solgun yüzü. Gözleri kapalı ve ateş çukuruna gidip kömüre üflediğimde, titrek bir alev haline gelene kadar cırayı beslediğimde kıpırdamıyor. Çay yapmak için bir üçayak ve bir kesecik kurdum ama Jo-see'nin hazır olmadan uyuyacağından şüpheleniyorum.

Ona bir göz atıyorum ve pürüzsüz yanağını parmağımla okşama dürtüsü beni ele geçiriyor. Kollarımda nasıl hissedecekti? Zalah uzun boylu ve sıırım gibiydi. Kendim. Jo-see ona hiç benzemiyor. O küçük, yumuşak ve gerçek bir neşeye sahip gülümsemelerle dolu.

Bir gün, bu gülümsemelerin bana yönelik olmasını istiyorum.

"Hiçbir şey denemeyeceksin, değil mi?" Sözlere yumuşak, boğuk bir mırıltı. "Sadece uyuyorum diye mi?"

Sözlerinden rahatsız oldum. Uyurken üzerine sürüneceğimi ve sikimi ona sokacağımı mı sanıyor? bacaklarının arasında? Bu düşünceyle khui'm daha da titriyor ve kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. "Ben asla böyle bir şey yapmam."

"Sadece kontrol ediyorum," diyor usulca. Bir an sonra hafif horlama sesini duyuyorum. Makat bezimin içinde ağrıyan sikimi düzeltiyorum ve su kesesine çay yaprakları atıyorum.

Ona sahip olmak için ne yapacağıma dair fikirleri beni rahatsız ediyor. Gerçekten onu zorlayacağımı mı düşünüyor? Bu yüzden mi benimle çiftleşme düşüncesi onu bu kadar mutsuz ediyor? İnsan erkekleri böyle midir? Eğer öyleyse, bir sa-khui avcısıyla rezonansa girdiği için mutlu olmalı. Biz dişiler hoş karşılanmadan onlara binmeyiz.

Düşünceli bir şekilde göğsümü ovuyorum. Oradaki mırıltı hem rahatlık hem de işkence ama orada olmasından memnunum.

JOSIE

I Yorgun bir uykudan uyandığım da kendimi oldukça Yenilenmiş... ve azgın. Tanrım, çok azgın. Elim bacaklarımın arasında ve dalgınca seksimi avuçluyorum. Vücudumun ısısı orada daha fazla gibi görünüyor ve biraz şok oldum
O kadar ıslak olduğumu fark ediyorum ki deri taytım amımın üzerinde nemli duruyor. Kumaşın kıvrımlarına doğru bastırıyorum ve ağrıyan etime sürtünmelerine izin veriyorum ve küçük bir inilti benden kaçıyor.

Yakınlarda bir nefes emilir.

Donup kaldım. Kahretsin. Yalnız değilim. Ne sikim düşünüyorum ben?

Gözlerimi açıyorum ve mağaranın etrafına bakıyorum. Karanlık, ateş çukurunda küçük bir ateş titriyor. Tepemde sarkıtlar var ve mağaranın kendisi Tiffany ile paylaştığımdan çok daha büyük, tavanı daha yüksek.

Lanet olsun. Burası Haeden ile paylaştığım yeni evim. Ve nefes alış verişine bakılırsa? Yakınlarda bir yerde ve benim küçük iniltimi duymuş. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Elimi bacaklarımın arasından çıkarıp Battaniyeyi kedi kokusundan kurtulmak için sıyırdım. Bir esnemeye doğruluyorum ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya karar veriyorum. "Uyumama izin verdiğin için teŖekkürler."

Parlayan mavi gözler mağaranın diğer ucundan beni izliyor.

Haeden orada, iri, kaslı vücudu ateşin yanında kalçalarının üzerine çömelmiş. Kuyruğunun ucunun taşların yanında sallanışını izliyorum ve ne kadar koktuğunu anlamamasını umuyorum.

Tahrik oldum.... çünkü bu garip olurdu. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Gölgesinin hareket edişini ve sa-khui'lerin tercih ettiği sığ kemik fincanlardan birine sıcak çay dolduruşunu izliyorum.

Bana uzattı. Onu alıyorum ve beni rahatlatmak için mağaranın diğer tarafına geri dönüyor. O içten, sahiplenici bakışlarıyla beni izliyordu.

Battaniyeyi kucağımın üzerinde tutmaya dikkat ederek bacak bacak üstüne atıyorum ve çayı ellerime alıyorum. Yudumluyorum - hala sıcak ve baharatlı bir tadı var. "Daha iyiyim, teŖekkür ederim."

Homurdanıyor ama hareket etmiyor.

Başka bir şey de söylemiyor. Pekâlâ, sanırım sessizliği bozmak bana düşüyor. "Konuşmamız gerektiğini hissediyorum."

"Neden?" Sesi temkinli.

İyi bir başlangıç değildi. "Herkes çiftleştiiğimizi düşünüyor gibi."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyor. "Öyleyiz."

Oh eğlenceli, şimdi onunla bunun için tartışacağım. Çayımı hüpürdeterek yudumluyorum, bir erkeğe benimle birlikte olmadığını söylemenin en iyi yolunu merak ediyorum.

Onunla evlendim çünkü göğsüm ne zaman o yanımda olsa davul çalmaya karar veriyor... şu an olduğu gibi. Göğsüm Khui'min şarkısının gücüyle sallanıyorum ve bu düpedüz rahatsız edici, özellikle de o yanımda otururken. "Ben

Bu gece bu konuda tartışmayacağız, tamam mı? Sadece durumumuz hakkında konuşmak istiyorum."

"Konuşmak istemiyor musun?" Yine oflama sesi çıkarıyor. "Bu benim için yeni bir şey."

Pekâlâ, şirretliğe başvuruyoruz, değil mi? "Kavga çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Yine sessizliğe gömülür.

Güzel. En azından ona ulaşabiliyorum. "Sanırım biz Bu işte birlikte olacağımız için bir anlaşmaya varmamız gerekiyor." Son kelimeyi kasten vurguluyorum. çiftleşmemize belirsiz terimlerle atıfta bulunmayı seçiyor.

"Anlayacak ne var?" Sesi savunmacı. "Bir khui ile pazarlık yapılmaz. O seçer."

Çayımı yudumluyorum, kelimelerimi seçmek için kendime birkaç dakika veriyorum. "Sanırım bunu anlamıyorum. Yani, ben anlıyorum.

Khui oldukça spesifiktir. Ve anlıyorum ki insanlar Rezonans yüzünden otomatik olarak çiftleşiyoruz. Bunu ben de anlıyorum ve sanırım doğru olduğunu düşünmesem de anlıyorum." Çayımdan bir yudum daha alıp tartışmasını bekliyorum. Sessiz kaldığında, beni rahatsız eden kısma geçiyorum. "Ama... Ben senin dul olduğunu sanıyordum?"

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki bir an için beni duyup duymadığını bile merak ediyorum. "Bu... karmaşık."

"Bunun nesi değil?"

"Mmm."

Sabırla bekliyorum. Başka bir şey gelmeyecek gibi görüldüğünde, onu tekrar uyarıyorum. "Eee?"

Kaşlarını çatışını duyar gibiyim. "Bu, hakkında konuşmaktan hoşlandığım bir şey değil."

"Ama senin...." Eşten başka bir kelime arıyorum, "rezonans ortağı, her şeyi bilmeyi hak etmiyor muyum?"

hikaye?"

"Çayını iç," diyor ekşi bir sesle. Ayağa kalkıp ateşe doğru ilerliyor ve uzun, yumuşak bir kemikle kömürleri karıştırıyor.

Çayımı yüzüne fırlatma fikriyle oynuyorum, ama sonunda içiyorum çünkü lezzetli ve bu mükemmel çayı boşa harcamak olurdu. Pislik. Neden onun daha iyi olacağını düşündüm ki? Çiftleşseydik farklı mı olurdu? Her zamanki gibi huysuz ve sevimsiz.

Ben onun hakkında kindar şeyler düşünürken bile o derin bir iç çekiyor ve omuzları çöküyor gibi görünüyor. "Bundan bahsetmek benim için... zor."

İçimde bir acıma hissettim. "Özür dilerim."

"Bilmeye hakkınız var," diyor ve sesi huysuz. "Ve benim isteksizliğim ne olursa olsun bu iş hiç kolaylaşmayacak." Ateşi tekrar dürtüyor, kırmızı kömürlere bakıyor. "Adı Zalah'tı."

Oh. Yani... bu doğru mu? İçimi kemiren bir kıskançlık hissi beni şaşırtıyor. Benden önce başka biriyle çiftleşmiş olması neden umurumda olsun ki? "Benden önce birden fazla eşin var mı?" Ses tonum sert ve biraz utanıyorum ama gerçeği de bilmek istiyorum. "Bu bir yalan mı?"

"Yalan değil." Tekrar ateşi dürtüyor. "Dediğim gibi, durum biraz karışık. Sanırım böyle bir yerde yaşayan tek erkek benim. şanssız bir durum."

"Vay canına, tokat için teşekkürler."

Homurdandı. "Bunu sana bir tokat olarak söylemedim. Ben... ben onunla rezonansa girmemeyi tercih ederdim. Ama öyle oldu. Annemden sadece birkaç sezon daha gençti. ve uzun süredir zevk arkadaşıyla birlikteydi. Ben Taushen'den daha gençtim, daha ilk sezonumu yeni

bitirmiştim ve

avcı yapıldı. Onunla rezonansa girdim ve bana bir bakış attı ve güldü."

Utaniyorum. Haeden'i hayal etmeye çalışıyorum -
gururlu, çatık kaşlı

Haeden - Farli'den biraz daha büyük, genç bir çocuk
olarak. Hayal ediyorum.

Çünkü her erkek sa-khui nadir bulunan, değerli bir eşten başka bir şey istemez. Ve sonra onun annesi olacak yaşta olduğunu ve yüzüne güldüğünü hayal ediyorum. Hoş bir senaryo değil. Elimi çay fincanı daha sert. "Ne yaptın sen?"

Haeden küçük, acımasız bir kahkaha atar. "Ne yapabilirdim ki? Gençtim, denenmemiştim ve kendimden emin değildim. Tek bildiğim khui'min onun benim olduğunu söylediği ve onun da benim olmadığını söylediği idi.

Ben de sabırlı olup onu bekleyeceğimi düşündüm."

Şaşırdım. Sabır onun erdemlerinden biri değil. Ve bir şey bana bunun iyi sonuçlanmadığını söylüyor. "Ne ne oldu?"

Gözlerini ateşe dikeyor. "Onu asla sahiplenmedim. Khui'sinin taleplerine boyun eğmeyi reddetti ve günler bir aya dönüştü. İhtiyaçtan hastaydım, o da öyleydi ama umurunda değildi. Sanırım hayatını mahvettiğim için beni cezalandırmak için dayanabildiği kadar dayanmak istedi."

Bu biraz eve yakın. "Belki de her şeyi olduğu gibi seviyordu."

"Fark etmez. Her zaman khui seçer." Başını ateşe doğru sallıyor ve bana bakmıyor.

"Bu sıralarda khui-hastalığı baş gösterdi. Annem ve babam bundan etkilendi, Zalah ve eşi de öyle. Ben de etkilendim. Kabilede etkilenmeyen çok az kişi vardı ve Maylak henüz şifacı güçlerini geliştirmemişti."

Keyifle içtiğim baharatlı çay midemi ekşitiyor. "Oh."

"Kendime geldiğimde bedenim zayıftı ve ölmek üzereydi. Khui'm gitmişti, beni kurtarma çabalarından dolayı göğsümde yanmıştı." Göğsünü ovuyor düşünceli bir şekilde. "Hastalıktan etkilenip hayatta kalan tek kişi benim." Bana bakıyor ve gözleri mavi mavi parlıyor. "Zalah ve onun zevk arkadaşı yaşamadı. Kabileden geriye kalanlar bir sa-kohtsk avladılar ve tutması umuduyla göğsüme yeni bir khui yerleştirdiler. Öyle oldu ve ben de iyileştim."

Ben sessizim. Ne söyleyebilirim ki? Başından sonuna kadar korkunç bir hikaye. Khui'm mırıldanmaya devam ediyor, seçimini her zaman dile getiriyor.

"Yani hem bir eşim olup hem de seninle nasıl rezonansa girdiğimi mi soruyorsun? İşte böyle. İşte bu yüzden kendimi Şanssızlık." Sesinde sert bir ton vardı ve ben kızgın olduğu için onu suçlayamam. Bunların kötü anılar olduğu açık.

"Anlıyorum." Yani temelde korkunç bir trajedi yaşanmadığı ve khui ölmediği sürece kimse rezonansı aşamaz.

Ya da kaldırıldı...

Ellerim titriyor ve çay parmaklarıma bulaşıyor. Çay Ameliyat makinesi yaşlıların gemisindeydi. İşe yarayabilirdi. Kira'nın çevirmenini aldırıldığı gibi ben de RIA'mı aldirmek için kullanacaktım. Harlow bozuk olduğunu söyledi...

Ama Harlow pek çok şeyi düzeltebilir.

Günlerdir ilk kez bir umut dalgası hissediyorum. "Haeden," diye nefes alıyorum, ona bakarak. "Rezonanstan çıkmak için khuilerimizi çıkarttırsak nasıl olur?"

"Ne?" Bana bakmak için dönüyor, sesi öfkeli bir hırıltı. Khui'si sanki fikrimi protesto ediyormuş gibi yüksek sesle mırıldanıyor.

"Yaşlıların mağarasında bir makine var," diyorum nefes nefese. "Fiziksel rahatsızlıkları iyileştirebilir - yaraları onarabilir,

Bunun gibi şeyler. Khuilerimizi çıkarabiliriz! O zaman birbirimize rezonans yapmak zorunda kalmayız!"

Ayağa kalkıyor. "Delilik-"

"Hayır!" Çabucak söyledim. "İşe yarayacak! Bir sa-kohtsk avı daha yaparız ve yeni khuiler alırız! Khui'ler birbirimize yankılanacağız. Özgür olacağız." Yani, bir khui aynı kişide ikinci kez yankılanmaz, değil mi?

"Benden bir eş bulma şansımдан vazgeçmemi mi istiyorsun?" Haeden'in sesi kuşkulu. Aynı zamanda kızgın. Mağarayı geçerek yatağıma doğru yürümeye başladı.

Geri çekiliyorum. Tamam, biraz bencilce ama kendimi ve ona bağlı kalmak istemediğim gerçeğini düşünüyorum. Anne babanın birbirinden nefret ettiği bir evde büyümesi kaçınılmaz olan çocuğumuzu düşünüyorum. "O zaman ben hallederim."

"Önemli değil," diye bağılıyor, üzerime eğilerek. "Vektal, Georgie'nin bir khui'si bile olmadan önce onun için yanıp tutuşuyordu! Eğer khui'n gitmiş olsaydı senin için bu acının geçeceğini mi sanıyorsun?" Bir elini titreşen göğsüne vuruyor. "Sence umurunda mı?"

Şimdi öfkeden kükrüyor, o kadar yüksek ki eminim Birkaç mağara ötedeki insanlar onu duyabilir. İrkildim. "O kadar yüksek sesle değil-"

"Neden?" Sesi daha da yükseliyor, kelimeleri haykırıyor. "Bu mağaradaki kimsenin yankılandığımızı bilmediğini mi sanıyorsun, Jo-see? Kimsenin senin ne olduğunu bilmediğini mi sanıyorsun? Benden hoşlanmıyor musun? Bunu oldukça açık bir şekilde ifade ettiniz." Gözleri alev alev yanıyor. "Bu kadar bencil olmana şaşırmamalıyım."

"Bencil mi?" Sözlerine kızarak nefes nefese kaldım. "Ben bencilim mutlu olmak istediğim için mi? Çünkü mutlu olmak istemiyorum."

zavallı bir piç kurusuna mı bağlandın?" Ayağa kalkıyorum ve neredeyse boşalmış çay bardağını onun eline tutuşturuyorum. "Yani ya benim ya da senin mutluluğun, öyle mi? Benimkini seçmek istediğim için haksız mıyım?"

"Sensin! Khui seçti. Onu seçemezsin!" Yaklaşıyor, üzerime eğiliyor. Dev gibi, 1.80'den uzun ve tamamen kaslı. Garip bir şekilde, ben Korkmuş. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Sadece kızgınım. Onu kızginken seksi bulduğum için ve ne kadar güzel koktuğunu fark ettiğim için kızgınım. "Rezonansı seçemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Denemeye hazırım," diye karşılık veriyorum.

"İstediğinizi söyleyebilirsiniz ama yanıyorsunuz. Benimle rezonansa girmekten daha kötü bir şey olmadığını mı düşünüyorsun? Neyin daha kötü olduğunu biliyorum. Eşiniz gittiğinde göğsünüzdeki sessizlik." Sözleri öfkeyle sertleşiyor. "Ve bunu bana ikinci kez mi yapacaksın?"

Ona sessizce bakıyorum.

"Amındaki suların kokusunu alamadığımı mı sanıyorsun, Jo-see? Uyurken çıkardığın küçük iniltileri duymadığımı mı sanıyorsun? Vücudun benimkini istiyor." Daha yakına eğildi ve yüzü o kadar Beni öpeceğine yemin edebilirim. "Vücudun benim eşin olduğumu kabul etti. Teslim ol."

Aynı anda hem utandım, hem biraz tahrik oldum, hem de dehşete kapıldım. Elimi göğsüne vurdum. "Geri çekil."

Geriye doğru bir adım atıyor, ama içinde kendini beğenmişlik seziyorum. O dar, parlayan gözler. "Sen istemedikçe sana dokunmayacağım, Jo-see. Bu konuda hiç değişmedim. Yakında rahatlamaya ihtiyacın olacak ve ben burada bekliyor olacağım."

O haklı. Khuilerimizi çıkarmanın ve ikimizi de mutlu etmenin bir yolunu bulamazsam, bir noktada ona sürünmek

zorunda kalacağım. Şimdiden nabzım atıyor ve anım

Düşündükçe zonkluyor. Daha da kötüleşecek. Rahatsızlığı giderek artan bir kaşıntı ya da güneş yanığı gibi. Bir noktada, buna daha fazla dayanamayacağım.

Ve sonra kapana kısılacağım.

Ama bugün o gün değil. "Biliyor musunuz? Benden bu kadar.

Buraya." Onu geçip mağaranın ağzına doğru ilerliyorum. "Gidip kendini becerebilirsin. Ben Tiffany ile kalmaya gidiyorum."

"Geri döneceksin," diyor karanlık bir sesle.

Yanılmıyor olmasından nefret ediyorum. Sinirli ve tahrik olmuş bir halde, en iyi arkadaşımın nereye taşındığını bulmak için hızla uzaklaşıyorum.

O gece bok gibi uyudum.

Tiffany ve Salukh yatak oyunlarında çok gürültücü olduklarından değil. Yani öyleler ama ben buna alışkınım. Sanki tüm kabile mağarası azgın, sevişen çiftlerle dolup taşıyor.

ve bebekleri. İçine sokulduğum battaniyeler de yeterince rahat. Mağara geniş ve uyurken kimseyle dirsek dirseğe gelmem gerekmiyor. Megan'ın izniyle güzel, kabarık bir yastığım bile var.

Ama hala uyuyamıyorum.

Haeden'ı ve onun korkunç hikâyesini düşünüyorum. Onun eşi olmamı istiyor, bir aile için ikinci şansı. Eğer öyle olsaydı Başka biri olsa, yaşadıkları trajedi için üzülürdüm... ama bu Haeden. Ya onu mutlu edip mutsuz olurum ya da kendi başımın çaresine bakarım.

Ama kendi khui'mi aldırırsam, başka bir eşini kaybetme kabusunu yeniden yaşayacak.

Bir cevap bulamadan dönüp duruyorum. Bedenim de yardımcı olmuyor. Ne zaman havada taşınan bir inilti ya da birbirine yaklaşan bedenlerin yumuşak tokadını duysam, elim bacaklarımın arasına giriyor ve sertçe bastırıyorum. Yardımcı olmuyor. Ben ağrıyor ve zonkluyor ve bu berbat bir şey. Hiçbir zaman seks için can atan biri olmadım - seksle ilgili tüm deneyimlerim en ufak bir eğlence içermiyordu - ama şu anda? Bir erkeğin beni yere atıp saatlerce tatlı tatlı sevişmesi için her şeyimi verirdim.

Haeden dışında herhangi biri.

Erken kalkıyorum ve uyuyan Tiff ile Salukh'un kürklerinin içinde birbirine sarılmış olduğu yerin yanından sessizce geçiyorum. İnsanları duyabiliyorum ana mağarada ve o yöne doğru gidiyorum, yiyecek, arkadaş ve her şeyden önce dikkat dağıtıcı bir şey arıyorum. Belki de Birinin bebeği yanında olacak ve ben de biraz kucaklaşabileceğim.

Mağara eklentisinin kıvrımlı geçidinde ilerliyorum. Kabile mağarasının eski kısmı pürüzsüzdü ve bir çörek gibi inşa edilmişti.

havalandırma ve merkezde bir kaplıca havuzu bulunmaktadır. Mağaralar

Harlow, yaşlıların evlerini kurmak için bir tür kaya kesici kullandıklarını tahmin etmişti. Açılan yeni geçit çok daha engebeliydi ve dar bir yol ana geçide çıkıyordu.

Mağaranın bir kısmı. Hepimiz tekrar bir arada olabileceğimiz için herkes çok heyecanlı ve yeni mağaralarının

Bir ya da iki sarkıt ve pürüzsüz bir duvar yerine pürüzlü bir duvar, çünkü açılan daha fazla mağaranın eklenmesi, her ailenin iki katına çıkmak yerine kendi yerini alması anlamına geliyor.

Ana mağaraya varıyorum ve büyük merkezi ateş çukurunun yanında çömelmiş, alevleri körükleyen bir erkek görüyorum. Farli, Chompy ile birlikte mağaranın

girişinde.

Yürüyor ve avcılardan biriyle sohbet ediyor. Ateşin yanında, Stacy ateşin üzerine eğilmiş, bebeği sırtında, papoose-

Tarz. Mağaranın ortasındaki su havuzunda avcılardan biri sırtı bana dönük bir şekilde banyo yapıyor. Yakınlarda,

Megan suyun içinde rahatlar, koca göbeği dışarı çıkar. Arkasında, arkadaşı bir tarak almış ve onun için saçlarını tarıyor. Patlamaya hazır gibi görünüyordu ve ben de merhaba demek için yanına gittim.

Ben bunu yaparken, avcı dönüp iri bedenini sudan dışarı itiyor ve onun Haeden olduğunu görüyorum.

Eeep.

Güçlü kollarını havuzun kenarına dayayıp kendini sudan çıkarmasını şaşkınlıkla izliyorum. İşte Gözlerimin önünde dönüm dönüm gergin mavi topuzlar ve kırbaçlanan bir kuyruktan başka bir şey yok ve ben yarı endişeli yarı umutluyum

arkasını dönecek ve ben de önden bir şeyler yapacağım. Sa-khui'ler yakın yerlerde yaşarlar ve vücutları konusunda utangaç değillerdir. Banyo havuzu ana binanın merkezinde.

Mağaranın bir kısmı ve herkes gösterdiklerine itiraz etmeden kullanıyor. İnsanlar ilk geldiklerinde, biz alışana kadar bu konuda biraz daha mütevazıydılar ama şimdi, bir buçuk yıl içinde, bir et pazarında görebileceğimden daha fazla sosis gördüm diyelim. Ama ben normalde bununla ilgili bir sorunum var.

Ama bugün? Bugün bu bir sorun... Çünkü Haeden arkasını dönüp saçlarını yumuşak bir postla kurulamaya başladığında, ben Daha önce hiç sık görmemiş gibi ona bakmadan duramıyorum.

Haeden'i ilk kez çıplak görüyorum ve ciddi bir ateşi var. Tüm sa-khui'ler oldukça etkileyici bir şekilde donatılmış ama sanırım Haeden şimdiye kadar gördüğüm en kalın alete sahip. Oldukça Muhteşem bir şekilde geniş, taşakları kalçasına yaslanan uzunluğunun altında ağır. Onun görüntüsü büyük penis karnımın derinliklerinde beni ağrıtıyor ve

khui muhtaç gümbürtüsünü başlatıyor. Haeden'inki de gümbürdemeye başlamış olmalı çünkü başını kaldırıyor ve bakışlarımız buluşuyor.

Ve orada durup onun çıplak vücuduna aval aval bakarken kendimi tuhaf bir şekilde savunmasız hissediyorum. Zihnim, bedenimin ona dokunma ihtiyacıyla savaşıyor. Ellerim, tenini okşama ve kadife dokusunu parmak uçlarımda hissetme ihtiyacıyla kaşınıyor. Ona her yerinden dokunduğum görüntüler aklımdan geçiyor, ve ona doğru koşup onu mağaranın zeminine yapıştırma dürtümle savaşmak zorundayım.

İstediğim bu değil.

Beni seven bir eş istiyorum.
Bana zar zor tahammül ediyor. Anne olmayı ne kadar çok istesem de bu dünyaya başka türlü bir bebek getiremem.

Bacaklarım tutulmuş halde kendimi havuza doğru yürümeye ve oturmaya zorluyorum. Zihnim önümdeki çifti değil de Haeden'i düşünmekle meşgul olsa da gülümsüyorum. "Merhaba Megan, Cashol."

HAEDEN

J O-see'nin inatçılığı insanı çileden çıkarıyor. Cashol ve eşinin yanına yerleşmesini izliyorum. Aslında ben varım. Beni gördüğünü biliyorum - bakışlarının aç bir ifadeyle bedenimde gezindiğini izledim. Rezonanstan onun da benim kadar etkilendiğini biliyorum.

İnatçı kadın. Neden değiştiremeyecek şeyleri düzeltmeye çalışmakta ısrar ediyor? Jo- see'yi eşim olarak seçmezdim ama şimdi benim için ondan başka kimse olmadığı çok açık. Khui kararını verdi. Daha yapılacak çok tartışma var.

Göğsüm öfkeli bir ihtiyaç şarkısı söylüyor ve bir elimi göğsümün üzerine sürterek sakinleşmesini istiyorum. Onun yakınlığı sikimi ağrıtıyor ama ona yaklaşmayacağım. Bana gelip hazır olduğunu söylemesi gerekecek ve ne kadar uzun sürerse sürsün sabırlı olmalıyım. Sonunda, rezonans o kadar güçlü olacak ki, onun çağrısına karşı koyamayacak. O zamana kadar bitmek bilmeyen geceleri ve günleri beklemeliyim.

Ve o zamana kadar, mağarada oyalanamam.

Mağarama dönüyorum - onsuz boş ve yalnız
Can sıkıcı bir varlık - ve hızla giyiniyorum, sonra
yüzümden uzak tutmak için saçlarımı bir düğümle geri
bağlıyorum. Mızraklarımı ve sapanımı alıyorum. Eğer
bedenimin susuzluğunu eşimle gideremezsem, enerjimi
avlanmaya ve kabileyi beslemeye harcayacağım. Vahşi
mevsim birkaç ay sonra burada olacak ve eşimin karnı
çocuğumla dolacak
ve ilgilenilmesi gerekecek.

Jo-see'nin çocuğumla dolu zayıf bedeninin görüntüsü beni
şiddetli bir zevk ve özlemle dolduruyor... ve tam bir
dehşetle.

O kırılğan. Ya eşyalarımı taşıyamazsa? Ya şimdiye kadar
rezonansa girmemesinin sebebi khui'sinin yeterince güçlü
olmamasıysa? Mızrağımı sıkıca kavıyorum ve Jo-see'nin
yanına koşup küçük eline yiyecek sıkıştırma dürtüsüne
direniyorum. İlginçten hoşlanmıyorum.

Ama onu yine eşim olarak hayal ediyorum, kürklerimin
içinde kıvrılmış, karnı yuvarlak. Sikim neredeyse
peştemalimin içinden taşacak ve mızrağıma ağır bir şekilde
yaslanacağım.

Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

Sabırlı olmalıyım. Beni eşi olarak kabul etmesini
beklemeliyim.

O zamana kadar meşgul olmalıyım.

Tüm kabileyi şaşırtan bir vahşilikle avlanıyorum.

Bedenimi yorma ihtiyacıyla yanıp tutuşarak her sabah
şafakta yola çıkıp bir kızak getiriyorum ve her gece
döndüğümde, büyüyen kabile için taze etle dolu oluyor. İşte
genç, hassas dvisti yavruları, çok kullanışlı kalın derileri
olan daha dayanıklı annelerdir. İnsanların yastıkları için
değer verdiği tüylere sahip narin tırpan gagaları vardır.
Yorgan canavarları, iki kanatlılar ve

Kar kedileri, her türden balıklar, zıpızıplar ve hatta insan kadınların çok sevdiği tatlı, sazlı hraku bitkilerini bile yakalıyorum. Tüm yaratıklar tuzaklarıma düşüyor ya da mızraklarımin kurbanı oluyor. Diğer avcılar benim adanmışlığıma hayret ediyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Kendimi bu kadar acımasızca çalıştırmamın tek nedeni, geleceğimi ellerinde tutan o küçük insan.

Her gece, bedenem bitkin bir halde mağaraya dönüyorum. Boş kürklerime dönüyorum ve etrafımda boş, boş mağaramın yankısını hissediyorum. Eşimin benim yanımda olmaktansa başka birinin mağarasında uyumayı tercih ettiğini bilmek içimi boş bir acıyla dolduruyor.

O Zalah gibi değil, diyorum kendime. Sabırlı ol. Ona zaman ver.

Ben de öyle yapıyorum. Boşalana kadar sikimi okşuyorum ve bu beni her seferinde daha az tatmin ediyor. Khui'min şarkısı kendi kendime zevk almamı kızgın bir şekilde protesto ediyor ama Jo-see hiçbir yerde yok ve bedenim serbest kalmak için can atıyor. Uykuya daldığımda, onu ve kitimizi hayal ediyorum. İyi gecelerde, rüyalar Mutluydum. Kötü gecelerde, onların öldüğünü ve benim için kaybolduğunu hayal ediyorum.

Zaman geçtikçe, iyi gecelerden çok kötü geceler oluyor.

Bu yüzden daha çok avlanıyorum. Her gün daha geç saatlerde, ikiz aylar gece gökyüzünde yükselene kadar mağaralardan uzak duruyorum. Yardımı olacaksa birkaç günlüğüne ayrılabilirim ama onun yanında olmalıyım. Khui'm daha azını kabul etmez. Onu görmeliyim, sadece benden uzaklaşmasını izlemek için bile olsa.

Yemek yiyemiyorum. Uyuyamıyorum. Ve günler geçtikçe, yakında bir şeylerin değişeceğini umuyorum.

HAFTALAR SONRA

Bir sabah mızrağımı bileylerken Aehako bana "Son demlerini yaşayan hasta bir zıpzıpa benziyorsun," diye takılıyor.

Ona ters ters bakıyorum, arkadaşlığı hoş karşılamıyorum. "Eşini bulmalı ve onun kulağına konuşmalısın, benimkine değil."

Sanki az önce ona hırlamamışım gibi sırtarak kendi mızrağının ucunu sivriltiyor. Aehako çok az şeyden rahatsız olan bir erkek ve bazen ona imreniyorum. Sanki Son zamanlarda her şey beni rahatsız ediyor.

"Bir şeyler yemelisin," diyor Aehako kolayca. "Sen kuyruk ve sıska bacaklardan başka bir şey değildir. Eşinizi memnun etmenin yolu bu değil."

Homurdanıyorum ve mızrağıma konsantre oluyorum. Eşimi memnun eden çok az şey var. Onu düşünmek bile içimi kemiren bir ihtiyaçla dolduruyor ve mızrağıma bastırma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. başını ellerimin arasına aldı.

Yorgunum. Yorgun, hasta ve karşılanmamış ihtiyaçlarla doluyum. Göğsüm Jo-see'ye yankılandığından beri neredeyse büyük ayın tam dönüşü oldu ve o hala aramızdaki bağı reddediyor. Vücudum hasta ve ağrılı hissediyor ve nefes almak için düz yatmam gereken zamanlar oluyor. Khui'm beni hasta ediyor. çünkü onun isteklerini reddediyorum.

Ama başka seçeneğim yok. Jo-see merhamet etmiyor. Ben mağaradayken beni görmezden geliyor ya da odadan çıkıyor. Onunla konuşma çabalarım birkaç acı sözle geçiriliyor. Çoğunlukla onu görmezden gelmeye çalışıyorum, çünkü onun etrafında olmak ve ona dokunmamak işleri daha da kötüleştiriyor.

Yakında bir şeylerin değişmesi gerekecek. Ben zorlanıyorsam, Jo-see nasıl hissediyordur?

Sabır, kendime tekrar söylüyorum. Yakında sana

gelecek. Beklemelisin. Ama aklımdan çıkmayan rüyaları düşünüyorum.

Dün gece Jo-see'nin khui-hastalığından öldüğünü, karnının dümdüz, gözlerinin donuk olduğunu. İçimi bir ürperti kapladı.

Aehako'nun eli omzuma düştü.

Şaşırarak geri çekildim.

Tepkim karşısında o da aynı derecede şaşırmış görünüyor. "Haeden, dostum... Senin için endişeleniyorum." Normalde gülen yüzü ciddileşti. "Bu şekilde avlanmaya devam edemezsin. Bir şey olacak ve düşeceksin ya da mızrağına takılacaksın. Endişeleniyorum. incineceksin. İnatçıyla konuşmalısın. ve bir khui'ye karşı kazanamayacağınızı anlamasını sağlayın."

Ellerim titrese de mızrağımı yeniden bilemeye başlıyorum. "Karar onun ellerinde."

Homurdanıyor. "Karar falan yok. Khui seçimini yaptı."

Ama onun için her şey çok basit. Arkadaşı ona tapıyor ve şişman, sağlıklı bir yavruları var. Benim eşim mi? Beni görmekten nefret ediyor. Uzaklaşır ve asla yüzüme bakmaz. ve bundan memnun olacağım. Ve bunun farkına varmak içimi öylesine kemiren bir hüznle dolduruyor ki bıçağımı yere bırakıp başımı öne eğiyorum.

İki eşi tarafından ıskartaya çıkarılan bir erkek oldu mu hiç? İçlerinde en şanssız olan benim. İç çekiyorum, Jo-see'nin Gülümsüyor... benim için hiç yapmadığı gülümsemeler. Göğsümde hüznü bir sızı çiçek açıyor. "Onu istiyorum. Onun da beni istemesini istiyorum. Bu çok mu mantıksız?"

Aehako tekrar omzumu sıkıyor. "Onunla tekrar konuş. Mantıklı düşünmesini sağlayın."

Başımı salladım ve mızrağımı yere bıraktım. Ellerim hala Yaşlı ve zayıfımışım gibi titriyorum. Hiçbir şey olmayacak Bugün benim için avlan; Aehako haklı. Kendi kendime düşerdim.

çukur tuzağı ya da kendi mızrağıma takılmak. "Benimle konuşmak istemiyor," diyorum ona. "Benden nefret ediyor."

Aehako açıkça, "Onunla bir şekilde konuşun," diyor. "Yap onu
Sebebini gör. İkiniz de rezonans hastasıdır. Siz pes edene kadar bitmeyecek. Eminim o da bunun farkına varın."

Ona hırlamak istiyorum. Jo-see akıllıdır. Tabii ki zeki. Sadece benden nefret ediyor. Ben onun kabullenemediği tarafıyım. Ama başımı sallıyorum. Sözleri beni ikna etti. İkiniz de rezonans hastasıdır.

Kendi başıma seve seve acı çekerim ama
Acı çeken bir eş? Benim gibi acı mı çekiyor? Bu beni ıstırapla dolduruyor. Bunu onun için istemiyorum. Bu yüzden kendimi ayağa kaldırdım ve onu bulmaya gittim.

Salukh'un mağarasında gizlilik ekranı var, bu yüzden Başını oraya koy. Çiftleşmenin yumuşak seslerini duyabiliyorum ve Jo-see birkaç adım ötede kürkünün içinde uyurken bu kadar yüksek ses çıkaracaklarını düşünemiyorum. Başka bir yerde uyuyor olmalı. Bu düşünce beni belli belirsiz bir tedirginlikle dolduruyor ve ekranları kapalı birkaç dolu mağarayı kontrol ederek
Kabile arkadaşlarından birkaç şaşkın ve uykulu bakış aldım. Jo-see yok.

Avcı mağaralarının yakınında küçük, yiyecek ve eşyalarla dolu bir depo mağarası var. Eminim benimle aynı mağarada uyumak yerine depo mağarasına sıkışıp kalmamıştır. Ama mağaraya girip küçük bir kürk demeti gördüğümde
Köşede küçük bir insan formuna sarılmış, göğsümün acıyla sıkıştığını hissediyorum. Hiç rahat görünmüyor. Artık ev olarak kabul edebileceği tek şey bu mu? Hepsi benim yanıma yerleştirildiği için mi?

Bu...doğru gelmiyor.

Khui'm onun varlığında mırıldanmaya başladığında göğsümü ovuyorum. "Jo-see," diye sesleniyorum.

Kürkler kayıyor ama o uyanmıyor.

İçimde bir öfke parlıyor ve onun yanına gidiyorum. Beni sonsuza kadar görmezden gelemes. Kürklerin yanına diz çöküp onları geri. "Uyan. Konuşmamız gerek."

Kirpikleri titriyor ve battaniyeye uzanmak için zayıf bir kolunu kaldırıyor. "Kes şunu."

Onu gördüğümde kalbim korkuyla sıkışıyor. Bu Jo-see değil. Bu parlak gözlü, ekşi dilli dişi değil. Bu dışının gözleri çökük ve Olması gerektiği gibi. Yorgun görünüyor ve battaniyeye uzanmaya çalıştığında hareketleri yavaşlıyor.

Bunu ona ben yaptım.

Kalbim sıkışıyor. "Gördün mü?"

"Git buradan," diye nefes alıyor, yüzünü benimkinden kaçırarak. "Seni görmek istemiyorum."

Elimi itmeden önce yanağına dokunuyorum. Özlemle doluyorum, asla karşılanmayacak bir ihtiyaçla. O asla benim eşim olmayacak. Onu sahiplenmeme asla izin vermeyecek. Beni asla kollarına kabul etmeyecek ve karnını çocuğumuzla doldurmama izin vermeyecek.

O şeyler benim olmayacak.

Bunu şimdi fark ediyorum ve uyandığımda khui'min sessiz olduğu zamankinden daha büyük bir kayıp duygusuyla doluyum. Benim Ama şarkı çaresiz ve hüzünlü, Jo-see'nin cevap şarkısı ise beni hiç etkilemiyor. daha iyi hissediyorum.

Beni eşi olarak kabul etmektense sefalet içinde yaşamayı tercih eder. Bu şekilde devam edemeyiz. Katlanmam gereken her şeye katlanacağım, ama onu bu kadar acı içinde görmek beni ıstırapla dolduruyor.

O benim eşim; benim görevim ona bakmak ve Benden bile olsa onu güvende tutmak için. Yanağına tekrar dokunuyorum ve elimi uzaklaştırmaya çalışmasını görmezden geliyorum. Teni yumuşacak ve tüm bedenim onu sahiplenme ihtiyaıyla ağrıyor.

Ama yapmayacağım. Benim olmak istemiyor. "Sen kendini hasta ediyorsun, Jo-see. Eğer beni eşin olarak kabul etmezsen... Seni Yaşlılar Mağarası'na götüreceğim."

Gözleri irkilerek açılıyor ve yorgun bir şaşkınlıkla bana bakıyor. "Yapacak mısın? Khuilerimizi aldırmaq için mi?"

Başımı sallıyorum. Benimkini aldırmayacağım. Bunu yapmak bana yanlış geliyor. Ama o kendininkini aldırırsa artık acı çekmeyecek ve ben de bunu istiyorum. "İstediğin gibi yapacağız. Daha fazla acı çektiğini görmeye dayanamam."

Ağzına küçük bir glmsemi yerleşiyor ve kolumu sıkıyor. "Teşekkür ederim, Haeden. Çok teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum. Başka ne yapabilirim ki? Görünüşe göre onu hiçbir şeyden geri eviremem.

Khui'm buna karşılık olarak hüzünlü bir şarkı söylüyor.

HAEDEN**T**wo Günler Sonra

"HO," diye sesleniyorum Yaşlılar Mağarası'nın girişine yaklaşırken. Mağaranın oval, karla kaplı kubbesi karşısında farklı duygular hissediyorum. Çok yakında Jo-see'nin onun acısı bitecek ama benimki daha yeni başlıyor.

Arkadaşımı bir kez daha kaybetmek üzereyim.

"Sence buradalar mı?" Jo-see yanımda soruyor. Eli kolumun üzerinde duruyor. Yorgun ama gözleri yeniden parlıyor ve iki gün önceki kadar zayıf değil.

Jo-see rezonans yüzünden pek yemek yemiyor. vücuduna saldırıyor ve ben de anlaşmamızın bir parçası olarak onu düzenli yemek yemeye zorluyorum. Onu Elders'a götüreceğim.

Sur-jer-ee ma-sheen'i görmek için mağaraya gidin ve o da yemek yesin. Artık ölüyormuş gibi görünmüyor ama yine de onun için endişeleniyorum.

Onun için hep endişeleneceğim. Ne düşünürse düşünsün, o benim. Göğsümü ovuyorum. "Burada olacaklar. Rukh kabile ile yaşamayı sevmiyor. Çok gürültücüler." Vektal

acımasız sezon boyunca herkesle birlikte geri döndüklerini, ancak acı sezon için hava açıldığında hemen ayrıldıklarını söyledi. Rukh'un başkalarının yanında olma isteksizliği. Bazen onların da gitmesini diliyorum.

"Umarım ma-sheen tamir edilmiştir," diyor bana. "Hâlâ bozuksa buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Eğer sıkışıp kalırsak."

Onun umudu kalbimi daha da acıtıyor. Elini okşuyorum. "İçeride bizim için bir cevap olacak, öyle ya da böyle."

Mağaraya giriyoruz ve eğimli rampadan yukarı çıkarken Jo-see kolumu tutuyor. Khui'm memnun bir tepki veriyor ve ben sadece göğsümü daha sert ovuyorum. Kar ayakbılgılarını çıkarmak için eğiliyor ve görevi ben devralıyorum - yorgun. "Dinlen. Bunu ben hallederim."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor ve ben botlarını çıkarırken hareketsiz duruyor. "Bunun için minnettarım, biliyorsun."

Homurdanıyorum. Bunu yapmamın tek nedeni onun daha da hasta olduğunu görmeye dayanamamam. Başka bir nedeni yok. Bana kalsa onu yere yatırıp bacıklarını ayırırdım... ve sadece bu düşünce bile sikimi ağrıtıyor dayanılmaz bir şekilde. Elimden geldiğince görmezden geliyorum ve düzeliyorum.

Yaşlılar Mağarası'nın koridorlarından birinde ayaklar yere vurur ve sonra Rukh belirir. Parmağını dudaklarına götürür, sessizliği işaret eder ve kollarında battaniyeye sarılı bir kundak, derin uykudadır.

Jo-see'nin gözleri bu manzara karşısında parlıyor ve ellerini kavuşturuyor. "Rukhar uyuyor mu? Onu tutabilir miyim?"

Rukh başıyla onaylıyor ve merakla bize bakarak ona kiti uzatıyor.

Keskin yüz hatlarına sahip iri yarı bir erkek ve Raahosh'a çok benziyor, tabii eğer Raahosh eski bir avdan dolayı yara bere içinde ve çirkin olmasaydı. Bizi inceliyor.
"Neden siz

burada mı, arkadaşlar? Kötü haber mi var?" Konuşması kaba ama kabileye döndüğünden bu yana geçen aylar içinde çok yol kat etmiş.

"Kötü haber yok." Jo-see'ye bakıyorum. Yavruya taparcasına bakıyor ve yavrumuzu bir daha asla böyle kucağına alamayacağını düşünmek içimi daha da acıtıyor. Benim khui'm göğsümde gürlüyor ve onunki de cevap veriyor.

Rukh hemen gerilir, tetiktedir. "Is-"

"Rezonans," diyorum aniden. "Sur-jree ma- sheen'in bunu düzeltmesini istiyor."

Rukh kaşlarını çatar. "Hiçbir şey rezonansı değiştiremez. Bu son." Katılıyorum, ama Jo-see'nin konuşmasına izin vereceğim.

"Khuilerimizi aldıracağız," diyor sesinde mutlulukla. "Eğer artık orada değilse, o zaman birbirimize rezonansa giremeyiz. Onları aldıracağız ve yenilerini koyun."

Rukh bana neden bunu kabul ediyorsun der gibi bakıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. Jo-see aptal değil. İsteddiği şeyi kabul etmiyorum ama onu durdurmasına izin vermeyeceğim. Onun önüne geçmek, onu Rukh'un onaylamamasından korumak için karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum. "Sadece bize ma-sheen'i göster."

Jo-see'nin kucağındaki bebek hıçkırıyor ve telaşlı bir ses çıkarıyor, o da yatıştırıcı bir ses çıkararak bebeği sallamaya başlıyor. "O kadar yüksek sesle değil, ikiniz de."

Rukh vazgeçer gibi ellerini havaya kaldırır. "Takip edin."

Bir elimi koruyucu bir şekilde Jo-see'nin sırtına koyuyorum çünkü ona dokunma ihtiyacıyla titriyorum. Buna izin veriyor ve khui'm bu dokunuşla göğsümde yüksek sesle şarkı söylüyor. Daha fazlasını istiyor. Daha fazlasını istiyorum... ama bu olamaz.

Rukh bizi Yaşlılar Mağarası'nın derinliklerine götürüyor ve ben buraya her geldiğimde buranın bir mağaraya daha az benzediğini fark ediyorum.

daha çok insanların geldiği kayadan yapılmış garip kare gibi. Bunun bir gemi olduğunu söylediler ve duvarlarda ışıklar yanıp sönerken ve garip kareler ve ovaler duvarları süsleyip yanıp sönerken huzursuz hissediyorum. Rukh bu tuhaflığın arasında nasıl yaşayabiliyor, anlamıyorum. Arkadaşı onu takip ederdi. herhangi bir yerde. Neden burada kalmayı seştiklerini anlamıyorum.

Yavru mutsuz bir ses daha çıkarır ve ardından ağlamaya başlar. Bir an sonra, kollarını uzatmış bir dişi insan beliriyor. "Beslenme zamanı. Merhaba Jo, merhaba Haeden." Har-loh bir Saçları alev renginde ve göbeğinin her yerinde benekler olan tuhaf görünümlü bir insan, soluk tenli ama Jo-see'nin kollarından kitini alırken bizi görüncü gülümsüyor. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Yankı uyandırıyorlar," diyor Rukh.

Gözleri kocaman açıldı ve bize baktı. Bakışları hızla üzerimde geziniyor ve sonra Jo-see'nin üzerinde kalıyor. "Olamaz. Jo!" Sesi sempati doluydu.

Karanlık bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. Herkes ona karşı zalim olduğumu mu düşünüyor? "Onlara planını anlat, Jo-see." Mırıldanan khui'mi susturmaya çalışarak göğsümü tekrar ovuyorum.

Jo-see, Har-loh'u yan odaya kadar takip eder ve O parlak, canlı sesiyle planını anlatıyor. Onlar konuşurken Har-loh çantasını tuniğinin altına koyup onu besliyor ve ben de odaya yerleştirilmiş uzun masalardan birine yaslanıp dostumu izle. Ne söylediklerine aldırmıyorum, çünkü planı beğenmedim.

Ama onu izlemeden duramıyorum. Onun gülümsemesini görmek, gözlerinin coşkuyla parladığını görmek beni zevkle dolduruyor. Yumuşak saçlarından bir tutamı küçük bir kulağının arkasına sıkıştırıyor ve parmaklarım yelesine dokunma isteğiyle seğiriyor. Har-loh'la konuşurken elleri hareket ediyor ve jestleri akıcı ve zarif. Harika bir eş

olurdu.

Kaşlarımı kadınlara doğru çatarak tekrar göğsümü ovuyorum.

Jo-see başını çevirip kaşlarımı çattığımı görüyor ve irkiliyor. Onun tepkisi kaşlarımı daha da çatmama neden oluyor.

"İşte bu yüzden buradayız," diyor Jo-see. "Eğer yapabilirsek khuilerimizi çıkarırsak, o zaman rezonanstan kurtulabiliriz. Haeden bu yüzden benimle rezonansa girebildi - son eşini seçen eski eşi artık yok."

"Bu yanlış," diyor Rukh, karşı çıkmamı istercesine bana bakarak.

"Jo-see ne isterse onu yapacağım," diyorum ve dostumdan gelen parlak bir gülümsemeye ödüllendirildi. Khui'm ne konuştuğumuzdan habersiz, zevkle daha yüksek sesle mırıldanıyor.

"Bu bizim vereceğimiz bir karar değil, Rukh," diyor Harloh tatlı bir sesle. Geniş gözlü bakışları ben ve Jo-see arasında gidip geliyor. "Keşke yardım edebilseydim ama ma-sheen hâlâ kırık."

Jo-see'nin yüzü hayal kırıklığıyla kaplanır. "Ne?"

Rahatlamayla sendeliyorum. Ellerim yanımda yumruk oldu. Jo-see'nin üzüntüsünü görmek korkunç, ama kendi sevincim neredeyse beni eziyor. Beni seçmekten vazgeçemez.

O benim olarak kalacak.

JOSIE

"Bakın," diyor Harlow, revirdeki bir paneli çekip çıkararak. "Pek çok şeyi onarabilirim ama bu canavar üzerinde uzun süredir çalışıyorum ve Her yerde." Bana bir kare uzattı ve sonra ikinci bir kare çıkardı. "Bunların birbirinin aynısı olması gerekiyor."

Benim elimdekiyle onun elindeki karşılaştırıyorum.
Birkaç yeri kömürleşmiş ve ortası biraz

Erimiş krema. Tüm küçük, ısıltılı bileşenler birlikte erimiş ve gümüşü bir karmaşaya dönüşmüştür. Hayal kırıklığı içimde alevleniyor. "Bu kolay bir çözüm değil, değil mi?"

"Hayır. Bu özel parçaları nasıl yaptıklarını bile bilmiyorum, bu yüzden onları değiştirmek - eğer değiştirebilirsek bile - gerçek bir kaltak olacak." Karesini tekrar duvarın içine kaydırıyor ve sonra paneli dikkatlice benden alıp yerine yerleştiriyor. "Vazgeçmiyorum ama zaman alacak."

Zaman, sahip olmadığımı hissettiğim bir şey. Hayal kırıklığı gözyaşlarımla savaşıyorum. "Ne kadar zaman? Haftalar mı? Aylar mı?" Birkaç ay daha dayanma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Harlow bana sempatik bir bakış attı. "Belki daha uzun kızım. Bilemiyorum. Elimden geleni yapmaya çalışıyorum ama bu uzaylı teknolojisi. Eğer A parçasını B yuvasına takamazsam, hiçbir şey yapamayabilirim. Yapabildiklerim oldukça basit. Ve Rukh ve Rukhar ile günlük işler arasında bir şeyler üzerinde çalışmak için zamanım sınırlı. Çok fazla Ne kadar istesem de makinelerle uğraşacak zamanım yok."

O haklı. Tabii ki haklı. Çok fazla günlük yaşama ek ev işleri çok fazla zaman alır. gün. Bir mağazadan yeni bir gömlek satın alamazsınız - giymeden önce hayvanı avlamanız, deriyi iyileştirmeniz, kesmeniz ve dikmeniz gerekir. Not-Hoth'ta her şey altı adımdan oluşur bir yerine, ve bu tüm günü yiyip bitiriyor. Harlow'un çabaladığını biliyorum ama aylar ya da daha uzun süre bekleme düşüncesi? Bekleyemem. O kadar zamanım yok.

Bir elimi alnıma koyup düşünmeye çalışıyorum. Rukh ve Haeden'in yan odada sessizce konuştuklarını duyabiliyorum - biliyorum

yakınlar çünkü bitim deli gibi mırıldanıyor. Durmak bilmiyor.

Eğer bitimi içimden atamazsam her şeyi durdurmanın tek bir yolu var. Huzursuzluk midemi sıkıyor. Haeden ile seks.

Benden nefret eden biriyle seks. Ugh.

Geçmişte kötü seks yaptım. Koruyucu aileler tarafından istismar edildim, uzaylılar tarafından tecavüze uğradım ve işlerin kontrolden çıktığı korkunç randevulara gittim. Kötü seçimler yaptım ve başkalarının kötü seçimlerini üzerime çektim. Hepsinden sağ çıktım. Tekrar berbat, tatsız, istenmeyen seks yaparsam yaşayabilirim.

Ama buna bir çocuk getirme düşüncesi? Çok yanlış geliyor.

Kapana kısıldım. Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Özür dilerim," diyor Harlow. Eli benimkine dokunuyor. "Gerçekten yardım edebilmeyi isterdim."

"Sorun değil. Bir şeyler düşüneceğim." Ne olduğunu bilmiyorum ama bundan kurtulmanın bir yolu olmalı.

Diğerlerinden uzaklaşmak için geminin eski odalarından birine çekiliyorum. Harlow bebekle meşgul ve Rukh ve Haeden ateşin yanında yemek hazırlıyorlar. Konuşmak ya da elimde tutmak istemiyorum. bebeğim - bir kereliğine - bu yüzden düşünmek için kendime biraz zaman ayırabileceğim bir yere saklanıyorum.

Geminin arka tarafı kullanılmıyor. Harlow ve Rukh ön tarafta kalıyor ve sa-khui asla geminin derinliklerini keşfetmeye çıkmıyor. Gemiye güvenmiyorlar, özellikle de 'duvarlar' (kapılar) açılmaya ve yeni geçitler ortaya çıkarmaya başladı. Şimdi bunlardan birine doğru ilerliyorum, bir çift metal kapıya tırmanıyorum.

zamana ve hareket etmeye karşı dayanıklı merdivenler dar bir koridordan aşağı. Zemin deliklerle dolu ve bazı noktalarda zayıf, tavandan teller ve kablolar sarkıyor. Havada dolaşan serin bir esinti bana yakınlarda bir yerde gövdenin delindiğini söylüyor. Ama sessiz ve özel bir yer.

Aynı zamanda ürkütücü.

Burada eskiden insanların yaşadığına dair izler var - bir neredeyse çürümüş, unutulmuş bir giysi parçası. Anlamını çözemediğim eski bir yuvarlak kutu.

Bir zamanlar çocuk oynucağıymış gibi görünen bir şey. Hiçbir şeye dokunmuyorum, burada bir şeyleri rahatsız etmeden var olma ihtiyacı hissediyorum. Geçmişini deşmek istemiyorum, sadece kafamın içindeki kaosu anlamlandırmak istiyorum.

Metal duvarlardan birinden sarkan sert bir karyolanın kenarına oturuyorum. Burada bir şilte varsa bile çürüyüp gitmiş. Büyük karenin köşelerinde döküntü ve biraz kir var ve uzanıp tavana bakmadan önce eldivenli elimi üzerinde gezdiriyorum. Burada ışığın içeri girmesine izin veren çatlaklar ve büyük bir siyah metal parçası içe doğru düşmek üzereymiş gibi görünüyor, ama hareket etmiyorum.

Eğer kader bana kazık atacaksa, şu anda olduğundan daha kötü olamaz.

Haeden benim eşim. Kelimelerin tadını dilimde hissediyorum ve hâlâ kendimi onlarla uzlaştıramadığımı fark ediyorum. Bitimle savaştığım için neredeyse bir aydır hastayım ve çok yorgunum. Hem zihnen hem de bedenen çok yoruldum. Bitim dinlenmeme izin vermiyor. Sürekli seğiriyorum ve farkındayım.

uykum - ve rahatlayamıyorum. Kukum ağrıyor, daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Kötü muamele ağrısı değil ama sanki doldurulmaya ihtiyacım varmış gibi derinlerde, boş, kemirici bir ağrı.

Bitime göre, sanırım öyle. Önce Haeden tarafından, sonra da bırakacağı bebek tarafından doldurulmam gerekiyor.

İçimde. Sözsüz bir hayal kırıklığı içimde dönüyor, ama onu geri çekmeye zorluyorum.

Zaten gözyaşı dolu bir gece geçirdim. Daha fazla ağlamama izin vermeyeceğim. Bir çözüme ihtiyacım var. Bu yüzden arkama yaslanıp seçenekleri düşünüyorum.

Ben...gerçekten hiç yok.

Bitimi inkar etmeyi denedim. Son bir aydır bunu yapıyorum ve bu beni bitkin ve yorgun düşmekten başka bir yere götürmedi. Bazı günler kendimi yataktan kalkacak kadar güçlü hissetmiyorum. Sonsuza kadar böyle devam edemem. Yani bu büyük bir X.

Bitimi göğsümden güvenli bir şekilde çıkaramıyorum. Ameliyat makinesi olmadan olmaz, ki o da şu anda bozuk. Yani bu bir seçenek değil.

Haeden'i öldürebilirim.

Bu düşünceye biraz hınzırca kıkırdıyorum. Tamam, Haeden'i kesinlikle öldüremezdim. Sadece benden daha güçlü değil, ben de başka birine zarar verseydim asla kendimle yaşayamazdım. Ben öyle biri değilim. Ve ondan nefret etmiyorum. Sadece nefret ediyorum. ona bağlı olmak.

Geriye ne seçenek kalıyor?

Korkarım sadece bir tane.

Haeden'le çiftleşmeyi düşünürken sertçe yutkunuyorum. Beni küçümseyen ve kendimi değersiz hissettiren bir adamla tatsız bir seks gecesi mi? Bununla yaşayabilirim. Elbette bunu istemiyorum ama daha kötülerini de yaşadım ve atlattım. Beni korkutan bundan sonra olacaklar.

Teslim olmanın büyük bir artısı var. Bir bebek. Kollarımı göğsüme sarıyorum ve karnımın yeni bir hayatla dolduğunu hayal ediyorum. I kucaklayıp sevebileceğim bir bebek hayal ediyorum. Kalbim istekle ağrıyor. Bir çocuğum olsun isterdim. Hem

de çok isterdim. Hayatım boyunca, beni seven hiç kimse ya da hiçbir şey olmadı.

beni koşulsuz sevdi. Kendimi bildim bileli koruyucu aileden koruyucu aileye savrulduğ ve hiç evcil hayvanım olmadı. Liz'in tombul Raashel'i kadar tatlı bir ocuk harika olurdu. Harlow'un Rukhar'ı gibi küçük bir canavarı bile kabul ederdim, çünkü o sarkık bebek gülümsemesini verdiğinde, tüm dünyanızın aydınlandığını hissediyorsunuz.

Bir bebek. Bitim bebek sahibi olmamı istiyor. Gözyaşları Gözlerimin dolması beni tehdit ediyor ve o kadar güçlü bir istek ve sevgi dalgası hissediyorum ki, kuşkusuz Haeden'in odada olduğunu düşünen bitim hemen mırıldanmaya başlıyor.

Bu da beni dünyaya geri getiriyor.

Haeden.

Eğer rezonansa teslim olursam - ve vücudumdaki her şey pes etmek üzereyse, yani bir şeyim varmış gibi görünmüyorsa

seçim - Ben onun arkadaşı olarak kabul edileceğim. Karısı. Sonsuza dek ona bağlı kalacağım. Onunla sıkışıp kalacağım.

Hayatımın geri kalanında her gün bana kmseyerek bakacak. Her konuştuğumda sinirli bir şekilde alay ediyor. Bir hiç olana kadar beni parçalayacak.

Ve bebeğimi de bu hayata getireceğim.

Özlem dolu bir sızı göğsümü dolduruyor. Ailem tarafından hiç sevilmedim, iki yaşındayken evlatlık verildim. Her zaman gerçek bir ailenin ve sonsuza dek mutlu olmanın hayalini kurdum. Bir gün, yaşadığım tüm kötü şeyler ve buna değecek çünkü hayatımın geri kalanında mutluluktan başka hiçbir şeyim olmayacak.

Bunun sadece bir hayal olduğu gerçeğini kabullenmek zor. Umut ettiğim her şeyden vazgeçiyorum.

Sırtım sert yataktan dolayı ağrıyor ve kaymaya çalışıyorum.

Rahat ol. Bunu yaparken yüzüme bir parça toz düşüyor ve öksürerek doğruluyorum. Rahatlamak için en rahat yer

değil.

Odaya bakıyorum, bir karara varamadığım için belli belirsiz sinirleniyorum.

Bunu yaparken kendimi suçlu hissetmeye başlıyorum. Karşımdaki duvarlardan birine yerleştirilmiş bir koltuk var; büyük ve belli ki sa- khui boyutlarında, insan boyutlarında değil. Yan tarafta bir kapı var.

ve çoğunlukla yıkılmış olsa da, yine sa-khui büyüklüğünde özel bir banyoya açıldığını hayal ediyorum. Bilgisayar onların insanlarına ne diyordu?

Sakh. Tamam.

Buraya gelmek istememişler. Georgie'nin bana anlattığı hikayelerden hatırladığım kadarıyla, başka bir gezegene doğa inzivasına gidiyorlardı - ya da buna benzer bir şey - buraya düştüklerinde ve ayrılamadıklarında.

Hayatlarının bundan sonra nasıl devam edeceği konusunda bir seçenekleri yoktu. Sadece sineye çektiler ve devam ettiler. İdare ettiler.

Çocukları oldu, hayatlarını yaşadılar ve kendilerine verilenle ellerinden gelenin en iyisini yaptılar.

Bir eldivenimi kürklü taytımın üzerine geçirip düşünüyorum.

Belki benim de sineye çekmem gerekiyordur. Belki de buraya düşen uzaylı atalarımız gibi, geleceğimiz konusunda her zaman bir seçeneğimiz olmadığını ve elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerektiğini kabul etmem gerekiyor.

Bu da Haeden'i yatağıma alıp rezonans sorunundan kurtulmak demek. Bu, hayatımın geri kalanında vagonumu onun vagonuna bağlamak anlamına geliyor ve bu kulağa eğlenceli gelmese de...

Şu anda ben de pek eğlenmiyorum.

Ve bir bebek olacak. O bebeği istiyorum. Başka hiçbir şey olmasa bile, sevip kucaklayacağım bir çocuğum olacak, kendi çocuğum.

Merhaba, umut ışığı.

Ayağa kalkıyorum ve neredeyse tekrar yere yığılıyorum.

Bacaklarım zayıf ve titriyor, aptallığın bir başka yan etkisi

Rezonans. Sadece tekrar güçlü hissetmek istiyorum. Artık Haeden'i istememek istiyorum. Ona karşı hissettiğim tüm o şehvet? Yapay. Anlamsız ve beni kontrol etmesinden nefret ediyorum.

Ama... eğer iyi öpüşürse belki o kadar da kötü olmaz. Kimse beni öpecek gibi görünmüyor ve gerçekten harika bir öpücüğü çok isterdim. Haeden'den bunu alabileceğimi sanmıyorum ama yine de biraz umut etmekten kendimi alamıyorum.

Sanırım bu gösteriyi yola çıkarma zamanı geldi. Bir tane emiyorum
derin bir nefes alacağım, destek için duvara tutunacağım ve yolumu seçeceğim.

HAEDEN

Jo-see öğleden sonranın çoğunda yok ve yokluğu içimi kemiriyor. Biliyorum, şu anda Elders' Cave, ve o güvende, ama onu görmek istiyorum. Görmem gerek. Rukh neyse ki konuşkan biri değil ve silahları bileyip ateşle ilgilenirken aramızda somurtkan da olsa dostane bir sessizlik var. Sanki bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum - avlanmak, Jo-see'ye göz kulak olmak, ona bakmak, ihtiyaçlarını karşılamak - ama onun yerine ateşin yanında kalıp eşyalarım ile ilgileniyorum ve onu bekliyorum. Bir avcının hayatı her zaman eşyalarını tamir etmekle geçer. Her zaman kemikten yapılması gereken balık kancaları, bir mızrak ucu keskinleştirilmesi gereken bıçaklar, onarılması gereken ağlar, kullanıldıkça zayıflayan kayışlar ve tamir edilmesi gereken ayakkabılar. Normalde bitmek bilmeyen işler beni rahatlatır ama bugün bu durum beni sabırsızlandırıyor.

Parmaklarımla narin bir balık oltasını koparıyorum ve hırlayarak parçaları ateşin kömürlerine atıyorum. "Saçmalık."

Rukh gözlerini kısarak bana bakıyor.

Ona ters ters bakıyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Bu oyduğum üçüncü balık kancası -

ve kırılmış - arka arkaya. Önümdeki görevler dışında her şeye odaklanıyorum. Onun yerine Jo-see için endişeleniyorum. O bir süredir

Uzun zamandır yoktu. Kendini mi yaraladı? Düştü mü? Şu anda bile kanaması var ve başı dertte mi? Ayağa fırladım. "Gitmem gerek."

"Nereye?" Rukh ateşi dürtüyor ve şişi çeviriyor, bir quill-beast kızartıyor. Eşi etini kömürleşmiş seviyor ve buradaki malzemelerin çoğu bir sa-khui dili için yenemeyecek kadar pişmiş durumda ama Rukh buna aldırıyor gibi görünüyor. Har-loh'u mutlu ve onun için önemli olan tek şey de bu.

Oyma bıçağımı bir kenara atıyorum. "Herhangi bir yere. I-"

Duruyorum. Jo-see kapı aralığında, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Beni izliyor, bakışları yüzümde. Gözlerimiz buluştuğunda bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor.

Khui'm canlanıyor, göğsümde sert bir şekilde gümbürdüyor. Şarkısı çılgınca umutsuz ve kanım kulaklarımda çarpıyor, zayıflamış bedenim khui'mle başa çıkamıyor

Heyecan. Sikim makat bezimin içinde sertleşiyor ve kuyruğum titreyerek hızlı bir elimle kendimi ayarlıyorum.

"Konuşabilir miyiz?" Jo-see bir adım öne çıkıyor, saçları omzunun üzerinden dökülüyor. Savunmasız görünüyor ve Aynı anda çok güzel ve bedenim ona dokunma arzusuyla yanıp tutuşuyor. Konuşurken bana bakıyor ve sanki neredeyse bir ay sonra ilk kez beni görüyormuş gibi hissediyorum.

Kemiklerimin derinliklerinde bir zafer dalgası hissediyorum.

Rezonansı kabullenmeye başladı.

Rukh homurdanıyor ve ayağa kalkıyor.
onun varlığının farkındaydı. "Gidip eşimi kontrol edeceğim."
Ateş çubuğunu bir kenara atıyor, bize bakıyor ve sonra
odadan çıkıyor,

duvardaki bir panele çarpıyor. Duvar sanki birbirine yaklaşıyor ve arkasından kayarak kapanıyor.

Yalnızız ve derin derin içime çekiyorum, burun deliklerimi onun tatlı kokusuyla dolduruyorum.

Dostum bana geliyor.

Arkadaşım.

Bana doğru birkaç küçük adım atarken khui'm daha da yüksek sesle mırıldanıyor. Kırılgan ve tereddütlü görünüyor ama yine de bana doğru ilerliyor. Bu iyi bir şey. O yaklaşırken kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Eğer ona tutunursam, onu kaybederim. I Yumruklarımı yanımda sıkıyorum, khui'm göğsümde çılgına dönmüş olsa da hareketsiz kalmaya kararlıyım. Onun yakınlığını hissediyor ve vahşileşiyor.

İlerliyor ve sonra durup uzun saçlarından bir tutamı kulağının arkasına atıyor. "Ben..." duraklıyor ve dudaklarını yalıyor. Dilinin pembe parıltısına bakıyorum, sikim bu manzara karşısında dayanılmaz bir şekilde ağrıyor. İnsanların pürüzsüz dilleri var, ben söylendi. İlk başta bu düşünce beni tiksindirmişti ama şimdi Jo-see'nin küçük dilini tenimde hayal ediyorum ve neredeyse peştemalimin içinde geçiriyorum.

"Evet mi?" Kelimeyi hırıldayarak söylüyorum.

Jo-see biraz irkilerek gözlerini kırpıştırıyor ve sonra kollarını ovuşturuyor. "Yani... konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun? Ve ben asla pes etmeyeceğimi söylemiştim?" Bakışları düşüyor ve küçük bir iç çekiyor. "Daha fazla dayanamayacağım. Bu benim... teslim olmam. Sen kazandın."

Sözlerine kaşlarımı çatıyorum, anladığımdan tam olarak emin değilim. İnsan dilinde konuşuyor ve anlamadığım bazı kelimeler var. "Kazanmak mı?" Aklıma gelen görüntü fetihle ilgili, çiftleşmeyle ilgili değil. "Nasıl kazanabilirim?"

"Sana doğru sürünüyorum." Ellerini açıyor. "Pes

ediyorum.

Bu Şeyle daha fazla savaşamam." Gözleri merakla parlıyor
ama yüzüne sıkı bir g l msemi yerleştiriyor.

Bu... onun bana gelişini hayal ettiğim gibi değil. Rüyalarımda -ki pek çok rüya gördüm- gözleri şehvetle dolu ve ellerini göğsümde gezdiriyor, sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi. Rüyalarımda, khui'nin şarkısına teslim olmaya hevesli. Karşımdaki kadın yenilmiş görünüyor.

Ama khui'm güçlü bir şarkı söylüyor ve bedenim heyecanlanıyor. İlk başta tereddüt ederek uzandım, utanıp utanmayacağını görmek için. Uzaklara. Çekilmeyince uzun, pürüzsüz yelesinin bir tutamına dokunuyorum ve parmaklarımın arasından su gibi yumuşak bir şekilde geçmesine izin veriyorum. "Benim eşim olmak istiyorsun, Jo-gördün mü?" Sesim ihtiyaçtan boğuk çıkıyor ve sikim peştemalime sürtünüyor. Biraz daha yaklaşırsa, kendisi de hissedecek. Bu düşünce beni saçma bir şekilde tahrik ediyor.

"Dürüstçe mi? Hayır. İstemiyorum. Seni istemiyorum." Başını hafifçe sallıyor. "Ama..." elleri göğsüne gidiyor, kendi khui'sinin çılgınca mırıldandığı yere. "Yapamam... Bunu daha fazla yapamam. Sanki sıkışıp kalmışız gibi hissediyorum. Suda yüzüyor ve gittikçe zayıflıyor. Bu sur-jree ma-sheen artık bir seçenek değil, bu yüzden... bunun yapılması gerekecek."

Bir sürü insan kelimesi söylüyor ve ben onları belli belirsiz duyuyorum ama onun yerine yumuşak saçlarına odaklanıyorum, parmaklarımı tekrar saçlarında gezdirip dalgalanmalarını izliyorum.

Sonunda ona dokunmama izin verecek.

"Peki, bunu yapmak için özel bir yer bulmalı mıyız?" Sesi boğuk geliyor.

Başımı sallıyorum. Onu yere yatırırdım, tam burada, hemen şimdi.
- ama insanların sessiz yerlere değer verdiğini anlıyorum. çiftleşmek için yalnız kalabiliyorlar. Diğer insan çiftleşmiş erkeklerin ateşin etrafında söyledikleri her şeyi düşünmeye

Çalışıyorum - nasıl tutulmaktan hoşlandıklarını, onları neyin
memnun ettiğini - ama tek düşünebildiğim khiu'min içimde
sürekli zonklayan uğultusu

göğsüm, Jo-see'nin yakınlığı ve sonunda dinmek üzere olan vücudumdaki ağrı.

O uzaklaşıyor, ben de arkasından yürüyorum. Beni bir uçurumdan aşağı atabilirdi ve şu anda? Memnuniyetle takip ederdim. Jo- see mağaranın derinliklerine doğru ilerliyor.

hiç girmedığım bir pasaja giriyor ve duvarın önünde duruyor. Bir düğmeye basıyor ve duvar geri kayıyor, bir odayı ortaya çıkarıyor. Ben seğiriyorum, tedirginim ama o içeri girdiğinde ben de onu takip ediyorum. Eğer güvenli değilse, onunla birlikte olmam daha iyi.

Oda küçük ve kare şeklinde ve duvar boyunca bir raf var. Rafın kenarına oturuyor ve gergin gözlerle bana bakıyor.

"Burada çiftleşmek mi istiyorsun?"

Yanaklarına renk geliyor ve başını sallıyor. "Başka herhangi bir yer kadar iyi bir yer gibi görünüyor."

Başımı sallıyorum ve ona yaklaşıyorum. Kokusu beni çağırıyor ve khui'sinin sonsuz uğultusunu duyuyorum. Beni çağırıyor ve uzanıp yelesine tekrar dokunma şansına karşı koyamıyorum.

Parmaklarım onu sürüklüyor ve o titriyor, gözleri kapanıyor.

Bana dokunmuyor ve bir hayal kırıklığı acısıyla savaşıyorum. Belki de çiftleşmenin sorumluluğunu erkeğin alması insan geleneğidir. Sert bankta onun yanına oturuyorum ve bir parmağımı pürüzsüz, yuvarlak yanağında gezdiriyorum.

Sikim ağrıyor, kesem sanki tohumumu serbest bırakmaya hazırmış gibi şaftıma karşı sıkışıyor. Yine de henüz yapamıyorum. Ben

Ona zar zor dokundum ve daha fazlasını istiyorum.

Kokusu baştan çıkarıcı ve onu koklamak için eğildim. Ben... Zalah'a hiç dokunmadım. Beni itti ve benimle alay etti.

benim gibi bir delikanlıydı. Sonra khui hastalığından kurtulduğumda, o gitmişti ve başka birine dokunuyordu -

eğer onlar

hatta teklif etmek bile yanlış geldi. Şimdi, eşim var ve onu nasıl memnun edeceğime dair hiçbir fikrim yok. İçgüdülerin bana rehberlik etmesi gerekecek.

Eğilip boynuna sokuluyorum, yumuşaklığını yalıyorum, pürüzsüz bir cilt. Titriyor ve yumuşak, iniltili bir ses çıkarıyor, bu da sikimin tepki olarak sarsılmasına neden oluyor. Hareket etmiyor ve khui'si göğsünde yüksek sesle şarkı söylüyor. Kokusu çok... bunaltıcı. Daha fazlasını istiyorum ve bir elimi boynunun diğer tarafına götürüp yüzümü omzuna gömüyorum. O kırılgan ve küçük, eşim ve onu bir şekilde inciteceğimden endişeleniyorum. "I..."

"Sorun yok," diye nefes alıyor ve küçük bir elini koluma koyuyor. "Konuşmayalım, tamam mı? Sadece... bunu yapalım."

Konuşmak istemiyor mu? Bunun başka bir insan geleneği olup olmadığını bilmiyorum. Bana garip geliyor ama isteklerine boyun eğiyorum. Tunığının yakasını çekiştirip bağcıklarını gevşetiyorum. Yüzündeki o gergin ifadeyle tamamen hareketsiz kalıyor. Keşke dokunuşumdan daha fazla tahrik olmuş gibi davransaydı. Onun gerginliğinden habersiz, sikim makat bezimin içinde sarsılıyor. Vücudumun tek umursadığı şey sonunda eşime dokunuyor olmam.

Khui göğsümde mırıldanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Her yerine dokunmak istiyorum. Yüzündeki o gergin ifadenin yerini zevk dolu bir ifadeye bırakmasını istiyorum. Dokunuşumdan hoşlanması benim için önemli... Onun için iyi bir eş olabileceğimi anlamasını istiyorum. Ona ihtiyacım olduğunu. İpeksi saçları, pembe, pürüzsüz yüzü ve gülümsemesiyle benim için güzel olduğunu.

Ah, gülümsemesi. Bu düşünceyle sikimin başının ön spermle kaydığını hissediyorum. Harcamaya yakınım ve Ona zar zor dokundum. Onu serbest bıraktım, bir elimi yumruk yapıp kontrolü elimde tutmaya çalıştım.

Ama sonra bana yaslandı. Kontrolü tamamen

unutuyorum. Elim önünden aşağı kayıyor ve ona dokunmak için sabırsızlanıyorum.

Her yerde. Göğsü elimde küçük ama dokunduğumda zevkten küçük bir ses çıkarıyor ve bu bende daha fazlasını yapma isteği uyandırıyor. Tuniğinin derisi üzerinden onu okşuyorum ve meme ucunun sert küçük çıkıntısını hissediyorum. İçine çekiyor dokunduğumda nefes alıyor ve onun kokusunu alabiliyorum. kıyafetlerinin arasından tahrik oluyor. Ağızından sular akıyor ve dilimde ne kadar güzel bir tadı olacağını hayal ediyorum.

I

Yüzümü bacaklarının arasına gömmek ve tatlı sularını kucaklamak için sabırsızlanıyorum. Göğsünü sıkıyorum, ve o eğiliyor göğsüme yaslandı, eli okşamak için yüzüme gitti.

Ve pantolonumun içinde patladım.

Nefesim vücudumdan tıslayarak çıkarken Orgazm beni ele geçiriyor. Sertleşiyorum, yıldızlar gözlerimin önünde dans ediyor.

"Haeden?" sesinde bir soru var. Kafa karışıklığı. "Sorun nedir?"

Zihinsel olarak lanetliyorum. Makat bezim sıcak ve harcadıklarımınla yapış yapış. Tek yapması gereken bana dokunmaktı ve ben kontrolümü kaybettim. Aşağılanmış durumdayım. Başka bir erkek dışısını nasıl memnun edeceğini bilirdi ama ben bilmiyorum. Hiç birine dokunmadım. Kendimi garip ve aptal hissediyorum ve zihnimde Zalah'ın beni reddederkenki alaycı sırıtışı canlanıyor.

Sanki eski, istenmeyen, denenmemiş halime geri dönmüşüm gibi hissediyorum.

"Haeden?" Bana doğru uzanıyor.

Ayağa kalkıyorum ve kendime yaptığım pisliği görmemesi için ondan uzaklaşıyorum.

"Ne oldu?" Jo-see sorar.

"Hiçbir şey." Sesim sert. Az önce olanları asla kabul etmeyeceğim. "Sorularınla beni sıkıştırmayı bırak."

Nefesini içine çekiyor. "Tanrım, hala bir pisliksin. Sana sürünerek geldikten sonra bile mi?"

Sırtım kalktı. Ona bakmıyorum. "Sen sürünmedin. Khui seçti. Sen de bunu kabul ettin." Peki ya ben? I kendimi kontrol edemiyorum. Utancım çok büyük. Farkında olmadan, khui'm göğsümde mırıldanıyor ve mırıldanıyor, eşimi almaya hevesli.

"Saçmalık," diyor usulca. "Bunu kabul ettiğim saçmalık. Ne var biliyor musun? Ben bunu yapamam." Çıkıntıdan aşağı atladığını duydum. "Bunu geride bırakabileceğimi düşünmüştüm ama yapamıyorum. Kendimi başka bir insanın kollarına atamam. sadece beni kullanacak. Ve bu tür bir ilişkiye bir bebek getirmeyeceğim. Siktir git, bitini de sikeyim."

"Gitme," diye homurdanıyorum kapının açıldığını duyduğumda. Elimi sikime götürüyorum ama pantolonumun önü hâlâ ıslak. harcayarak. Eğer arkamı dönersem, utancımı göreceksin ve gözlerindeki küçümsemeyi görmeye dayanamayacağım. Zalah benim için hep öyleydi.

Ancak kapı bir an sonra tekrar kapanır ve oda sessizleşir.

O nasılsa gitti ve ben ıslak pantolonum ve sızlayan gururumla kaldım.

JOSIE

Bunu yapamam. Yapabileceğimi sanmıştım ama yapamıyorum.

Beni öpmedi bile. Bir öpücük bu kadar önemli olmamalıydı ama sanki her şeymiş gibi geliyor. Sanki Haeden beni orada istemiyormuş gibi hissediyorum. Sanki mastürbasyon yapması için sadece bir bedenmişim gibi. Daha önce de o beden olmuştum ve berbattı.

Tek istediğim bir öpücüktü. Bir kez olsun el üstünde tutulduğumu hissetmek. İçimi çektim ve gözlerimden akan

hayal kırıklığı dolu yaşları sildim. Bunun için ağlayamam.
Zaten bir gecemi gözyaşlarıyla geçirdim. Daha fazla değil.

Tuniğimin bağcıklarını boynumda yeniden bağlıyorum ve ana bilgisayar odasına yöneliyorum. Bazı nedenlerden dolayı Haeden'in peşimden gelmesini. Gelip beni kollarına alması için. Beni öpücüklere boğması ve yanıldığımı, kendimi kötü hissetmemi istemediğini göstermesi için. Ama kimse gelmedi.

Ve bu yüzden hayal kırıklığına uğradığıma inanamıyorum.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. İşleri daha da kötüleştirdim. Sadece hala bitmemiş bir rezonansım yok, aynı zamanda Haeden ile. Tekrar.

Keşke bundan kurtulmanın bir yolu olsaydı. Bir şekilde.

Rahatsız, kaygan sandalyelerden birine oturdum. yüzlerce yıl boyunca ayakta kalmayı başarmış. Şu an içinde oturduğum büyük boy.

Haeden kadar büyük biri ama benim boyumda biri için o kadar da büyük değil. Ayaklarım sallanıyor, onları tekmeliyorum, sonra öne doğru eğiliyorum. ve tezgahın üzerindeki bir nesneyi alıyorum. "Hey, bilgisayar? Harlow nerede?"

"Okumalarım Harlow'un arkadaşı ve çocuğuyla birlikte özel kamarasında olduğunu gösteriyor. Onları bulmak ister misiniz? Size yol tarif edebilirim."

"Hayır, teşekkürler." Çipi bir kenara atıp tezgahın üzerindeki eşyaları karıştırıyorum, perişan bir halde. "Peki ya Haeden?"

"Birlikte geldiğiniz değiştirilmiş saklı erkeği hâlâ 3-A odasında."

Hâlâ orada mı? Muhtemelen geri gelmemi bekliyordur. Beklemeye devam edebilir. Cama benzeyen yuvarlak bir daire bulup elime alıyorum. Dokunulduğunda pürüzsüz ve yaklaşıklık avuç içim büyüklüğünde. "Bilgisayar, bu ne için?"

Bilgisayar en ufak bir anlam veremediğim bir açıklama yapıyor. Birkaç ses çıkarıyorum Sadece kibarlık olsun diye kabul edip sandalyeye geri

oturun,

Küçük bir çocuk gibi bacaklarımı sallıyor ve yeni oyuncağımla oynuyorum. Camın ortası biraz daha kalın ve onu gözüme kaldırıp bakıyorum, çünkü bana bir kaleydoskopu hatırlatıyor. Gözüme getirdiğimde ise her şey öne doğru fırlıyor. Ooo, bir çeşit büyüteç. Bahse girerim bununla harika bir Hoth olmayan teleskop yapabilirsin. Tabii benim üzerimde işe yaramaz çünkü hiçbir yere seyahat edemiyorum.

Herkes çok kırılgan olduğumu düşünüyor.

Tekrar parmaklarımın arasında çeviriyorum... ve aklıma bir fikir geliyor.

Ya gidersem? Öylece gider ve geri dönmezsem?
Haeden'den yüz mil ayrı kalırsam khui'm pes eder mi?

Parmaklarımdaki cam çemberi çevirip duruyorum. Bu fikirden nefret etmiyorum. Herkesi geride bırakmak anlamına gelecek... ama ben zaten kendimi dışlanmış hissediyorum. Hepsi mutlu bir şekilde çiftleşti ve Haeden'in kaçmasına izin vermemi bekliyor. ve bana bir bebek ver. Son bir aydır tonlarca sempati ya da acıma dolu bakışa maruz kaldım. İkisinden de nefret ediyorum.

Tiffany'nin birkaç hafta önce bana gitmek istediğini söylediğini hatırlıyorum. Sadece yürümeye başla ve asla geri dönme.

Ama şimdi anlıyorum. Herkesin Haeden'in kürklerine atlamamı beklemesini istemiyorum. Ne zaman pes edeceğimi görmek için her hareketimi izlemelerini istemiyorum. 'Aptal Josie'nin hala direndiğini' öğrendiklerinde bana acıyarak bakmalarını istemiyorum.

Gidebilirim.

Sonuçta, beni buraya bağlayan ne? Arkadaşlarım mı?
Hepsi

çiftleştiler ve aile kuruyorlar. Mutlular ve birbirlerine aşıklar. Kısa bir süre önce ayrılmak isteyen Tiffany bile. Onun deli olduğunu düşünmüştüm... ama o zamanlar Yaşlılar Mağarası'ndan kabile mağarasına tek başıma,

elimde ev yapımı bir pusuladan başka bir şey olmadan yürümemiştim. Bunu yapabilirim.

Harlow'un Rukh'la yaşadığı küçük mağarayı düşünüyorum, okyanus kenarındaki.

Hep okyanusu görmek istemişimdir.

HAEDEN

I Jo-see'nin duvarı nasıl açtığını anlayamıyorum. **I** Tekrar tekrar tokat atıp bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Arkadaşımın peşinden gitmek, onu odaya geri sürüklemek - ıslak pantolonlu ya da değil - ve fikrini neden değiştirdiğini öğrenmek istiyorum.

Sözleri kafamın içinde yankılanıyor. Kendimi sadece beni kullanacak başka birinin kollarına atamam. Bununla ne demek istediğini öğrenmek istiyorum. Onu kim kullandı? **I** kafalarını vücutlarından ayıracak ve iç organlarını ezecek.

Her şeyden çok, onun yumuşak dokunuşlarını, ona dokunduğumda çıkardığı küçük sesleri daha çok istiyorum. Sikim bir kez daha sertleşene kadar onları zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum ve acıyı hafifletmenin bir yolu yok.

Ayrıca odadan çıkış yolu da yok. Duvara tekrar tekrar vuruyorum ama zaman geçtikçe

Geri dönmeyeceği bana gittikçe daha açık geliyor.

Bu yüzden, kaynayarak, bekledim. Sert taşın üzerine uzandım
raf, bacaklarımı uzatmak ve Jo-see'nin geri gelmesini beklemek.

Zihnim onun geri dönüp benden af dileyeceği düşüncesiyle dolup taşıyor. Her şeye rağmen benim dokunuşumu istediğine karar verdi.

İpeksi kahverengi saçları ve hevesli ağzıyla üzerimde sürünüyor. Peki ona dokunduğumda? O yumuşaklıktan daha fazlasını yapıyor,
İçimde bir ihtiyaç nabızı atan iniltili sesler.

Bir süre sonra uyanıyorum, khui mırıldanıyor, sikim hala sert ve makat bezim rüyamdan dolayı yine ıslak.

Ve hala Jo-see yok.

Küfrederek derimdeki dekoratif panellerden birini yırtıp ıslak karnımı ve kasıklarımı ovuyorum. İki kez pantolonumun içine boşaldım. Islak deriyi fırlatırken homurdanıyorum ve sonra hareket etmesi için duvarı tekrar itiyorum. Kıpırdamayınca omzumu tekrar tekrar duvara vuruyorum. Bu oda beni eşimden uzak tutamayacak.

Hiçbir şey olmayacak.

"Haeden?" Uzaktan, duvarın uzak tarafından şaşkın bir ses duyuyorum. Bu Har-loh. "Sen misin?"

"Çıkarın beni," diye bağıriyorum. "Duvar açılmıyor."

Sanki yanıldığımı kanıtlamaya kararlıymış gibi, duvar açılıyor.

Bir an sonra kolayca - vücudumu ona çarptığım yerden birkaç adım ötede. Har-loh bana bir Kafası karışmış bir şekilde çantasını omzuna atıyor. Eşi onun iki adım gerisinde. "Neler oluyor? Hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim."

Hala... burada mısınız? "Tabii ki buradayım." Elimi sinir bozucu duvara vurup yanından geçiyorum. "Jo-see nerede?"

"İşte mesele de bu," diye sesleniyor Har-loh arkamdan. "Seninle birlikte olduğunu sanıyordum."

Sözleri hiçbir anlam ifade etmiyor. Yaşlılar Mağarası'nın ana alanına girdim. Ateş çukurunda kömürden başka bir şey yoktu. Mağara girişinde benimkinin yanında duran çantası yerinde yoktu. Kar ayakkabıları ve ağır dış kürkleri hiçbir yerde yok.

Khui'm sessiz.

Panik yapmamaya kararlı bir şekilde göğsümü ovuyorum. O zaman başka bir odaya taşındı. Geri çekildi. çünkü benden uzak durmaya ihtiyacı var. O öylece gitmezdi. Rezonans hala aramızda tamamlanmamış bir şarkı söylerken olmaz.

Dolambaçlı mağaralara, Har-loh'a doğru geri dönüyorum. "Jo-see nerede?"

"Sanırım gitti." Gözleri kocaman, üzgün. "Tartıştınız mı?"

Bu düşünce karşısında hırladım ve mağaranın önüne doğru koştum. Dışarıda birkaç adım atıyorum ve orada, yağan karda, kar ayakkabılarının geride bıraktığı çamurlu, sürükleyici izler var. Bir ize dokunmak için eğildim. Yaşlılar Mağarası'ndan uzaklaşıyor ama ne Güney Mağarası'na ne de kabile mağarasına gidiyor. Bunun yerine, bir yöne sapıyor tamamen farklı bir yön.

Jo-see nereye gidiyor? Tek başına mı?

Benim yüzümden mi? İçime dolan suçluluk duygusundan nefret ederek göğsümü tekrar ovuyorum. O kadar zalim miydim? Erkeklerin en sabırlısı ben değilim ama... Ona asla zarar vermem.

Yine de gitti ve bana ya da Har-loh'a tek kelime etmeden gitti. Sürünerek uzaklaştı. Hüzünlü yüzünü, gözlerinden düşen yaşları, küçük bedenini ısırarak soğuk hayal ediyorum. insan formu.

Dişlerimi sıkıyorum ve kararlı bir şekilde Yaşlılar Mağarası'na dönüyorum.

Har-loh orada, kitini omzunda tutuyor, endişeli. "Bu doğru mu? O gitti mi?"

"Onun peşinden gideceğim," dedim Har-loh'a. "Benim gözetimim altında güvende olacak."

Dudağını ısıırıyor ve eşine bakıyor. Onu rahatlatmak için elini omzuna koyuyor. Rukh kırık dökük diliyle, "Yiyecek al," diye talimat veriyor. "Sen ve Jo-see için."

Bilge sözlerini onaylayarak homurdandım. Kendim için avlanabilirim ve asla aç kalmam, ama her zaman akıllıca Havanın barınaktan çıkılamayacak kadar kötü olduğu günler için elimde kurutulmuş yiyecekler var. Çantamı kaldırıyorum... ve daha hafif normalden daha fazla. Kaşlarımı çatarak açtım ve temiz olduğunu fark ettim, düzenli şeyler yerinde değil. Erzaklarım gitmiş, fazladan su tulumumla birlikte.

İsteksiz bir hayranlık gülümsemesi ağzımı büküyor. Eşim sürüme baskın yaptı ve erzak aldı. Bu beni kızdırmak yerine iyi hissettiriyor. Benim Jo-see'm zeki ve akıllı. Vahşi doğaya kaçmayacak.

Hazırlıksız. Rukh'a bakıyorum. "Fazladan bir mızrağa, bıçağa ve kendim için biraz erzağa ihtiyacım olacak."

Rukh başını sallar.

"Onu geri getirecek misin?" Har-loh sorar.

"Eğer onun isteği buysa." Önce nereye gittiğini ve neden bensiz gittiğini görmek istiyorum.

Har-loh başını sallar ve hâlâ endişeli olan Rukh'a bakar. Ağzını onun alnına bastırıyor. İnsanlar buna öpücük diyor.

Bir öpücük.

Jo-see'yi öpmedim. Ona Rukh'un eşine sarıldığı gibi şefkatle sarılmadım. Ve utanıyorum. Bugün yanlış yaptığım pek çok şey var.

Onları düzelteceğim ya da denerken öleceğim.

Kısa bir süre sonra yola çıktım ve Jo-see'nin izini kolayca buldum. Havada hafif, toz halinde bir kar var ama izlerini örtecek kadar değil. Hiçbir girişimde bulunmadı.

İzini gizliyor ve bir an için bulunmak istediği düşüncesine kapılıyorum. Onu takip ettiğimi görecektir, kollarıma atılacak ve insanların öpücük dediği o küçük ağız darbeleriyle yüzümü yıkayacak. Ama izi uzadıkça ve hava giderek kötüleştikçe bunun bir hayal olduğunu anlıyorum.

Geri dönmeye niyeti yok.

Göğsüm, eşimin, benimle birlikte olduğunu fark etmekle ağrıyor.

Beni terk etti. Onu memnun edemedim. Onu gerektiği gibi okşamadım ve bana dokunduğunda, tohumumu denenmemiş bir kit gibi peştemalime harcadım. Utancımı saklamayı düşündüm.

ama görünüşe göre davranışlarımdan dolayı incinmiş. Onu bulduğumda, kendimi açıklayacağım ve affını isteyeceğim. Ona nasıl zevk almak istediğini soracağım. Bu sefer doğru yapacağım.

İyi zaman geçirmeme rağmen, onun saatlerce gerisindeyim. İkiz güneşler uzaktaki dağların ardında batıyor ve hava soğuyor. Rüzgârın en kötüsünü engellemek için bir kürk şal çekiyorum, ama Jo-see'yi ve onun kırılgan insan vücudunu düşünüyorum. Soğuktan titriyor olacak, açıkta bir geceye dayanamayacak. Onu bulmalı ve bir ateş yakmalıyım. Donmaması için onu kendi bedenimle korumalıyım.

Bunu düşünür düşünmez ufukta küçük bir ışık belirliyor. Titriyor ve sonra daha da parlıyor, karanlık gecede sarı. Hafif bir duman kokusu alıyorum.

Bir yangın.

Gurur göğsümde patladı. Jo-see'm o kadar da çaresiz değilmiş. Adımlarımı sessizleştirerek yaklaşıyorum. Görüyorum ki Küçük mağaranın ana hatları - araziye rüzgarla savrulan tohumlar gibi serpilmiş avcı mağaralarından biri - ve o birinin ağzında ateşine yakıt parçaları atıyor. Onun küçük halini görünce içim içimi yiyor. Sağlıklı görünüyor, kürklerine sarınmış ve ayağa kalktığı anda yorgun görünüyor ama Soğuktan titriyordu.

Bir süre sonra, mağara girişinin üzerindeki gizlilik perdesini çekerek ateşin yaydığı ışığın bir kısmını engelliyor.

Karın içinde düşüncelere daldım. Ateş varken güvende. En saldırgan metlaklar bile ateşe yaklaşmaz ve bu bölgede çok az sayıda büyük yırtıcı hayvan var. Bir metlak bulabildiği için çok etkilendim. avcı mağaraları, ateş yakmak ve kendi başının çaresine bakmak.

Benim kırılğan Jo-see'm hayal ettiğimden daha güçlü. Ve onun mağarasına girip ondan Döndüğümde, karda kamburlaşmış gece için yerleşeceğim. Rahatsız edilmediğinden emin olmak için bir nöbetçi koyacağım. Ama eğer benim Jo- bir yere gitmek istediğini görüyor musun? Onun için artık güvenli olmayana kadar takip edeceğim ve sonra devreye gireceğim.

JOSIE

Şimdiye kadar mı? Bu kendi başıma hayatta kalma işine alıştım. Dün, bir mağara bulana kadar yürüdüm, kendime bir ateş yaktım (kızlardan birinin hepimizde olması için ısrar ettiği ateş yakıcı kolyeler sayesinde) ve akşamı rahat ve sıcak bir şekilde geçirdim.

Ve tamam, tek başıma dışarıda olmak biraz

korkutucuydu. Aslında çok.

Bütün gün yürümekten yorgun düşmüş olmama rağmen, uykuya dalmakta çok zorlanmıştım. Kilometreler boyunca etrafta sadece benim olduğumu ve kimsenin nerede olduğumu bilmediğini bilmek? Bu beni biraz şaşırttı ve dehşet içinde kürklerime sarıldım. Her ses beni sarsarak uyandırdı. Buna bir de rezonans yüzünden kendimi huzursuz ve keyifsiz hissettiğimi ekleyin. Eğlenceli bir gece değildi.

Bir ara uyudum ve uyandığımda ateşim sönmüştü, kürklerimin üzerinde kırağı vardı ve nefesim yine bir bulut gibi havada uçuşuyordu. Ayrıca yankıdan ağrıyor, meme uçlarım sert ve amım ıslak. Gah. Ayağa kalkma zamanı. Gerindim ve kürklerimi silkeledim, vücudumun seks yerine güne odaklanmasını sağlamak için küçük bir koşu yaptım. Kürkler çünkü yolculuktan dolayı biraz nemliydi, bu yüzden ateşimi yeniden yaktım ve kurumaları için serdim yola çıkmadan önce. Öğle yemeği saatinde yürümeye başlasaydım, o kadar da kötü olmazdı.

Ateşime biraz daha kuru tezek atıyorum ve ellerimi biraz karla yıkadıktan sonra bir paket erzak çıkarıyorum. Kendime bir avuç dolusu granola benzeyen şeyden yardım ediyorum, yüzümü buruşturarak Yemek yerken burnum. Bit, duyularımın çoğunu köreltti - kokular o kadar keskin değil, tatlar da öyle - ama bu özel sakhui yemeği hala sevdiğimden daha baharatlı. Yıkıyorum son suyum da içtim ve başka suyum olmadığını fark ettim. Biraz kar eritme zamanı.

Bana yardım etmesi için başka kimseye güvenemeyeceğimi fark etmek biraz korkutucu. Eğer suya ihtiyacım varsa, onu kendim almalıyım. Kendim. Ateş mi? Yürürken erzak toplamam gerek. Yol erzaklarımdan kalan son birkaç lokmayı da keseye geri koyuyorum. Bana ne kadar yeteceğini kim bilebilir? Daha önce hiç avlanmadım ve görevin büyüklüğü önümde beliriyor.

Bir şekilde halletmem gerekecek çünkü geri

dönmeyeceğim.

Kürklerim yeterince kurduğunda ve su derilerim için kar eridiğinde, ateşimi söndürüp tekrar ağır kürklerimi giyiyorum, ardından kar ayakkabılarımı giyiyorum. Mağaradan çıktım ve batıya doğru ilerlemeye başladım. Harlow ve Rukh batıdan gelmişlerdi ve okyanus da oradaydı. nereye gittiğimi. Orada hava sıcaklığının daha ılıman olduğunu söylemişti. Eldivenlerimden birini yukarı çekiyorum ve ılımanın benim için gayet iyi olduğunu düşünüyorum.

Bu sabah kar daha kalın, bu da gece daha fazla yağmış olması gerektiği anlamına geliyor. Omzumda sırt çantamla tozun içinde ilerliyorum. Bir saat sonra Zaten yorgun ve terliyim ama devam ediyorum. İstediğim şey bu, bu yüzden sineye çekmek zorundayım. Yapmam gerek. Manzaranın tadını çıkarın - bu benim Not-Hoth'u sadece mağaralardan daha fazla görme şansım.

Peki ya Hoth değil? Soğuk ve fırtınalı olmasına rağmen gerçekten de çok güzel. Uçsuz bucaksız beyaz kar tepeleri önümde dalgalanıyor. Manzara, bir sürü ara sıra tüylü pembe ağaçlar ve daha kısa, daha köpüklü çalılar, çam yapraklarıyla kalın. Uzakta bir dvisti sürüsü var, tüylü grimsi beyaz tüyleri onları cılız bacaklı, aşırı büyümüş koyunlara benzetiyor. Sanırım onları yiyecek olarak düşünmeliyim ama şu anda manzaranın tadını çıkarıyorum. Gökyüzü her zamanki gibi kapalı, ama bu sadece kar üzerinde parlama olmadığı anlamına geliyor. Uzakta, morumsu, dikenli buz tepeleri ufuk çizgisi boyunca dans ediyor ve okyanusa ulaşmak için onları geçmek zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyorum. Tanrım, umarım geçmem. Ben dağcı değilim.

Yürümek için en kolay yolu takip ederek bir vadiye giriyorum ve sonra bir sonraki tepeyi aşıyorum. Bir şey yeri sarsıyor ve donup kaldım, etrafıma bakındım. Orada, uzakta, bir sa-kohtsk ve yavrusu var. Karın üzerinde ağır ağır ilerliyor, uzun, sıska bacaklarının neredeyse tembel hareketleri ve ben buluyorum

tehlikesine rağmen kendimi ona doğru çekiyorum. Çok çirkin. Derisi dvisti gibi tüylü ama bacakları sert, sinirli bir deriden oluşuyor ve düz, geniş toynaklara kadar uzanıyor. Kafası bir araba büyüklüğünde ve bir örümcek gibi parlayan mavi gözlerle noktalı. İğrenç. Ben izlerken, sanki havayı tadıyormuş gibi koca kafasını ileri geri hareket ettiriyor.

Bu kadar büyük bir şeyin ne yediğini merak ediyorum. Umarım 'insan' değildir.

Bir süre hayranlıkla takip ettim. Hiç hayvanat bahçesine gitmedim ve burası büyük, buzlu, açık bir hayvanat bahçesine çok benziyor. Acaba ben dokunabilecek kadar yaklaşabilir mi? Bebek sa-kohtsk benden daha büyük ama yine de daha yaklaşılabılır görünüyor. Ben peşinden koşmak için cazip-

-Ta ki anne sa-kohtsk destansı bir işeme salıverene kadar. Ciyaklayarak, kar ayakkabılarımla olabildiğince hızlı bir şekilde izlerinden uzaklaşıyorum. İğrenç, iğrenç, iğrenç!

Bundan sonra, hayvanları takip etmenin muhtemelen en akıllıca şey olmadığına karar veriyorum. Ayrıca bir mızrağım olmadığını da fark ediyorum. Her zaman yanımda taşıdığım küçük bir bıçağım var ama Tam olarak avlanmak için yapılmış ve çakı büyüklüğünde bir bıçakla bir şey öldürmek zorunda kalmak istemiyorum. Nasıl oldu da mızrak getirmeyi unuttum? Bunun için kendime kızıyorum ve akşam yakmak için tezek parçaları aramanın yanı sıra, iyi bir mızrak olabilecek bir şeyler arıyorum.

Elbette hiçbir şey yok. Buzlu ve rüzgarlı arazide ağaçlar kırılğan ve çelimsiz, çalılar ise büyük değil. çok fazla odun sağlamaya yetecek kadar. Bu yüzden mağaradaki tüm silahların kemik olduğunu kendime hatırlatıyorum. Elbette, mızrak yapmaya yetecek büyüklükte bir kemik bulabilmek için gerçekten büyük bir av yakalayabilmeniz gerekiyor.

Belki Harlow ve Rukh'un eski mağarasında mızraklar olur. Sadece erzaklarımı o kadar uzun süre dayanacak hale getirmem gerekecek.

sonra hazır olacağım. Cesaretimi toplayarak hızımı biraz artırıyorum ve bir sonraki tepeye doğru ilerliyorum.

Her şey yoluna girecek. Ve sonsuzluk gibi hissettiren şeyde ilk kez? Bitim göğsümde sessiz. Seyahat etmekten bitkin düşmüş olabilirim, muhtaç ve hasta olabilirim. cinsel arzularım engellendi, ama göğsüm tamamen sessiz.

Küçük zaferleri kabul edeceğim.

HAEDEN

J O-see ona verdiğim değerden çok daha güçlü.
Yorgun, ama her gün iyi bir mesafe yürüyor.
kar ayakkabıları yerde sürünse bile. Barınak bulma
konusunda şanslıydı - ilk iki gece
avcı mağaraları buldu ve üçüncüsü, kendine bir yuva yaptı
Bir uçurumun dibinde, rüzgârdan uzak bir çıkıntının kayalık
sığınağında. Zeki bir kız. Becerikli de. Yürürken gübre
toplamasını ya da kar toplayıp eritmek için kesesini
kürkünün altına çekmesini uzaktan izliyorum.

Ancak arkasına bakmıyor.

Bu beni şaşırtmadı. Jo-see hayata atılmak isteyen bir
tip. Ben arkasına bakan huysuz biriyim. Ama bir kez
baksa, ufukta beni görecektir,
metlakların yuvasına girmediğinden ya da aç bir kar kedisi
tarafından avlanmadığından emin olmak için izliyor.

Ama hayır, Jo-see akıllı ve temkinli, ve ben
Geri dönmek istemiyor gibi görünse de ne kadar iyi gittiğiyle
gurur duyuyorum.

Her gün dağlara doğru gitmeye devam ediyor, hep aynı yöne. Bu benim için merak uyandırıcı. Nereye gidiyor? Ne bulacağını düşünüyor? Av izlerini takip ediyor, tepelerin üzerinden geçiyor ve Kayalık çıkıntılar onu kurtarma ihtiyacıyla bedenimi geriyor. Ama gözü pek davranmıyor. Tedbirli davranıyor. Her derede durup nelukh olup olmadığını kontrol ediyor. - insanların 'yüz yiyenler' dediği balıklar - ve serpintiler O geçmeden önce gitmelerini sağlamak için akıntıya karşı meyveleri eziyor. Diğer hayvanların izlerini görürse rotasını değiştirir.

Kafasını başka bir avcı mağarasına sokmasını izlerken göğsümü ovuşturuyorum. Dün gece açıkta uyudu ve ateşini yakmaya devam ederken, içeri girmemek için kendimi zor tuttum. ve onu sığınağa götüreceğim. Bu toprakları kendi kuyruğum gibi tanıyorum ve onun acı çektiğini görmek istemiyorum.

Ama bu onun için önemli, bu yüzden ne kadar gerekli olursa olsun onu takip edeceğim... ya da khui'm dayanılmaz hale gelene kadar. Şimdi bile, onu düşünmek bile sikimin kalkmasına neden oluyor. Akşam için güvende olduğunu bildiğimde, boşalana kadar kendimi ovacağım, ama bu kaşıntıyı kabartmaktan başka bir işe yaramıyor.

Bir kez olsun, geriye bakmasını isterdim. Ufukta onu bekleyen beni görmesini isterdim. Onunla ilgilenmek için beklerken. Onu rahatlatmak için. Onun erkeği, eşi ve ihtiyacı olan her şey olmak için.

Ama o asla dönmez.

Umarım Jo-see nereye gidiyorsa bir an önce oraya varır.

JOSIE

Okyanus çok güzel.

Günlerce yürüdükten sonra erzaklarım azalıyor, ayaklarım hırpalanmış hissediyor ve tamamen bitkin düşüyorum. Ama ne zaman Kayalık bir tepeye tırmanmak ve uzaktaki suyun yeşim yeşili dalgalarını görmek? Bu başka bir şey.  ıkıntı Aniden sona eriyor ve çok aşığıda, suyun kendisinden daha koyu bir yeşil tonu olan kumları ve uzaktaki suda yüzen buzlu, açık yeşil buzdağlarını görüyorum. Bu çok güzel.

Kar ayakkabılarımı çıkarıp çıkıntıya oturuyorum, böylece rahatlayıp okyanusu seyredebiliyorum. Bulunduğum noktadan kilometrelerce uzağı görebiliyorum. Bu gerçekten harika bir şey. Dalgalar sakın ve su huzur verici görünüyor. Şemsiyemi çıkarıp iz karışımı poşeti ve manzaranın tadını çıkarırken birkaç kırıntı yiyorum. Fazla bir şeyim kalmadı ama varış noktamdayım. Sayılır. Harlow'un tarif ettiğı mağaralara benzeyen bir şey göremiyorum, belki de yanlış yerdeyim. Parmaklarımdaki son birkaç kırıntıyı yalıyorum ve midemin gurultusunu duymazdan geliyorum. Dayanmak zorunda.

Bir hevesle çantamdan cam diski çıkardım. Harlow'dan  aldığımı söylemekten biraz utanıyorum, ama eğer Ameliyat makinesi bozuk, fark eder mi ki? Başka hiçbir şey onun yarısı kadar kullanışlı değıl. Bu şey. Parmaklarımı kenarlarına doluyorum ve teleskop tutar gibi gözüme tutuyorum. İlk bašta bakışlarımı bulanıklaştırıyor, bu yüzden bir gözüm kapalı odaklanmayı deniyorum ve her şey yerine yakınlaştır.

Artık çok daha uzağı görebiliyorum. Heyecanla, onu okyanusa bakıyorum. Su biraz daha yakından bakınca o kadar yeşil ya da huzur verici görünmüyor. Aslında, dalgalar Kıyıya vuran karanlık lekeler görebiliyorum.

Tepemde bir gölge uçuyor ve ben 'teleskopumu' yere bırakıp yukarı bakıyorum. Tepemde daha önce hiç görmediğim bir hızla geçen devasa bir kuş var. Vay canına, çok hızlı. Kaldırdım

ama o kadar hızlı hareket ediyor ki onu göremiyorum.
Lanet olsun.

Okyanusa dönüyorum ve buzdağlarına bakıyorum.
Üzerlerinde seçemediğim koyu şekiller var. Belki de fokların
Hoth olmayan versiyonlarıdır? Buz samurları? Ya da başka
bir şey? Bir an sonra, dalgalar dalgalanıyor ve ince, sarımsı
bir

Dalgaların arasından yılana benzer bir şey fırlıyor ve
buzdağının üzerindeki karanlık şekillerden birini kapıp
onunla birlikte suyun altında kayboluyor. Ürperdim.

Zihinsel not: yüzmek yok.

Teleskobu suyun üzerinde gezdirip tarıyorum.
Çoğunlukla daha fazla dalgadan başka görülecek bir şey
yok, ama uzaktaki ufku tararken, açık yeşilin soluk bir lekesi
su gözüme çarpıyor. Odaklanmaya çalışıyorum ama
gözlerimi ne kadar kısarsam kısayım ne olduğunu
göremiyorum. Önce başka bir deniz yılanı olduğunu
düşünüyorum ama hareket etmeyince başka bir şey
olduğunu anlıyorum. Kara olabilir mi? Ama bu...yeşil. Belki
de ben
kontrol etmelisin.

Teleskobumu tekrar buzdağlarına çeviriyorum ve suyun
altında çırpınan başka bir karanlık şekil görüyorum.

Belki de Jurassic Park'tan geçmek anlamına geliyorsa
yeşili kontrol etmeyeceğim: Aqua Edition. Haeden bunların
ne olduğunu bilir. Bir an için, mutsuz hissediyorum
Benim bitimle ilgisi olmayan bir özlem acısı.

Dürbünümü yere bıraktım ve başımın ağrımaya
başladığı alnımı ovuşturdum.

Garip ama Haeden'i özlüyorum. Tüm bu seyahatler
yüzünden bitim çoğunlukla sessizleşti, ancak geceleri
rüyamda Haeden'i görüyorum ve uyandığımda göğsüm
yankılanarak titriyor. Yine de onu özlememe neden olan şey
bu değil. Onun varlığını, benim için orada olduğunu bilmeyi
özlüyorum. Garip ama hayatım boyunca hiç kimse benim
yanımda olmamıştı.

Hayat. İşler sarpa sardığında herkes kaçtı. Kaçmadı.

Haeden. Ters ters bakıp yaygara koparabilir ama o hep oradaydı. Gidene kadar bunu fark etmemem çok komik.

Hala çekilmez ve hıyarın teki ama... gözümde büyüyor. Ya da öyleydi. Okyanusa kadar tek başıma gittiğimi bilse ne derdi hayal ediyorum. Kaşlarını çatar, kuyruğunu sallar ve büyük kollarını kavuştururdu. Sen zayıfsın, Jo-see. Dişiler korunmalıdır. İnsanlar sa-khui gibi seyahat edemez.

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi hayal ederek neşeleniyorum.
ne yaptığımı anladığında şaşkınlığa dönüşüyor. Ben çetin cevizim. Ve başardığım şeyin asla farkına varamayacağını, çünkü onu bir daha asla göremeyeceğimi anladığımda keyfimin bir kısmı kaçıyor.

Göğsümdeki özlem dolu sızıdan nefret ediyorum. Ben seçimimi yaptım ve bunun için ağlamayacağım. Tepemden bir kuş daha uçuyor ve ben
Gözlerini kısarak bak. Kartallar mı? Bu bölge bana (çok) bir şeyi hatırlatıyor,
çok daha soğuk) Kuzeybatı Pasifik ve o bölgede kartallar var. Muhtemelen tepede olmak çok güvenli değildir. Ben
Harlow'un mağarasının nerede olduğunu öğrenir
öğrenmez gideceğim.

Bardağı tekrar kaldırıyorum ve bu kez kayaları
tarıyorum.
Aşağıdaki uçurumda ilginç bir şey görünmüyor ve ben de yukarı, yukarı, yukarı, uzaklara bakıyorum.
Mor dağların tabanı, cam ya da akide şekeri gibi görünenler. Güzel ama istediğim bu değil. Yine de onları biraz incelemekten kendimi alamıyorum, çünkü daha önce böyle bir şey görmemiştim.
daha önce.

İşte o zaman enkazı fark ettim.

Dürbünüm bir dağın üzerinde geziniyor ve dibindeki karda, yarısı karla kaplı karanlık bir şekil var. Sert kenarlar ve yanıp sönen kırmızı bir ışık var ve midem

bulanıyor, midem bulanıyor.

Bu bir gemi.

Olamaz...değil mi?

JOSIE

W Yola çıkıp Buz Kaşifi olmaya karar verdiğimde Josie, iki şeyden birini bekliyordum: Bu işi beceremeyip eve dönmek ya da Harlow'un mağarasını bulup bitim pes edene kadar orada saklanmak.

Başka bir uzay gemisi bulmayı beklemiyordum.

Meydana bakıyorum. Bu bizim gemimiz değil. Bu bizim gemimiz değil.

Geldiğimiz yer. O granit benzeri bir dağın zirvesine yakındı ve bu da mor kaya şekeri tepeleriyle çevriliydi. Bizimkinin tepesindeki gövdede bir gedik vardı ve indiğimiz bölmenin geri kalanı nispeten güvenliydi. Soğuk hava teçhizatı ve erzakımız olmamasına rağmen bir hafta boyunca hayatta kalmayı başarmamızın tek yolu buydu. Kar bizi yalıtmış ve vücut ısıımız bizi sıcak tutmuştu.

Bu enkaz farklı. Kare olmasına rağmen, bir ucu ezilmiş gibi görünüyor, alttan yırtılmış bir mısır gevreği kutusu gibi. Kar var, ama yanıp sönen kırmızı bir ışık görüyorum. Belki de bir tür tehlike işaretidir.

Oh, kahretsin. Ya kurtarılmaya ihtiyacı olan biri varsa ve sahip oldukları tek şey bensem?

Dürbünümü yere bıraktım, düşünüyordum. Tamam, panikliyorum. A küçük panik tamamen haklı olsa da. Ne yapacağımı bilmiyorum. Not-Hoth'ta bulunduğumuz bir buçuk yıl boyunca tepemizde uçan bir gemi görmedik. Kimse bizi yeniden kaçırmaya çalışmadı.

Bu bir tuzak, diyor Amiral Ackbar'ın sesi kulaklarımda.

Evet, biraz tuzak gibi geliyor. Elbette, bu konuda mantıklı düşündükçe daha çok merak ediyorum.

Biz geldikten birkaç ay sonra bir gemi geri döndü. Kira'yı tekrar çaldılar, Aehako ve Haeden'i vurdular - kahretsin, Haeden! - ve onları ölüme terk etti. Kira gemiyi çarpıp bir kaçış kapsülüyle Aehako'nun yanına döndüğünde günü kurtarmıştı. Bu, tüm dünyada anlatılan bir hikaye. kamp ateşinde tekrar tekrar. Onlarca kez dinledim, çünkü çoğunlukla Haeden'in bağırsaklarının deşildiği bölümden keyif aldım.

Dostum, adama çok kötü davrandım. Bir suçluluk duygusu hissediyorum ve sonra onu uzaklaştırıyorum. Odaklan, Jo.

Tamam. Tamam. Tamam. Gözlerimi kapatıyorum, Kira'nın hikayeyi ciddi sesiyle anlattığını hayal ediyorum. Uzay gemisini otomatik pilota bağladı ve onu düştüğü uzaktaki dağlara doğrulttu. Hem Aehako hem de Kira kazayı görmüştü.

Uzaktaki dağlar. Bu dağlar.

Rahat bir nefes alıyorum. Bu o olmalı. Bu Kira'nın çarptığı gemi ve çarptığında hayatta kalan kimse yoktu. Hepsi çoktan ölmüştü. Bu biraz... kana susamışlık, ama biri için üzölmek zor Seni Dünya'dan çalan ve yeniden köleleştirmek isteyen. Öldükleri için üzgün değilim.

Ama hala ne yapacağımı bilmiyorum.

Enkazı kontrol edip işe yarar bir şeyler bulmayı mı umayım? Yoksa Harlow'un mağarasındaki malzemelerin peşine mi düşeyim?

Yoksa bir şekilde bir tekne yapıp uzaktaki dalgalarda ada olabilecek yeşil lekeyi mi kontrol edeyim?

Bu, Ev Avcıları'nın buzul çağı versiyonu gibi. Josie tehlikeli konumuna rağmen macera ve bir ada kabini mi istiyor? Yoksa sahil kenarında bir ev mi seçecek? Harlow'un mağarasını bulabilirse tabii. Ya da çoktan dolmuş olsa bile dağlardaki evi mi seçecek?

Etrafıma bakıyorum. Uçurumda yeşillik var ama çalılık ve eğri büğrü, kar ve şiddetli rüzgârda kayaya tutunmak için tasarlanmış. Nasıl yapılacağını bilsem bile kano ya da sal yapabileceğim hiçbir şey yok burada. Ve deniz canavarlarının istila ettiği suya girme düşüncesi beni korkutuyor.

"Island, başka bir günü beklemek zorundasın," dedim ona. Birinci ev elendi. Şimdi, gerçek Ev Avcıları tarzında, iki seçeneğe indirgemem gerekiyor.

Başka bir karanlık şekil gökyüzünde ilerlerken, gölge üzerimde dalgalanırken bile bunu düşünüyorum. Neye karar verirsem vereyim, burada kalmak akıllıca değil. Hızlı bir bakış daha atıyorum dürbünden aşağıdaki kayalıklara bakıyorum ama bir mağara göremiyorum. Kahretsin. Dürbünümü ters yöne, enkaza doğru çeviriyorum.

Kırmızı ışık bana göz kırpmıyor.

Eğer düşündüğüm enkaz buysa, hiç kurtulan yok.

Ama ya yanıyorsam?

Ama...ya yiyecekleri varsa? Ya silahları? Hayatta kalmak için kullanabileceğim şeyler? Şu anda bir çakım ve

Belki bir avuç dolusu karışım kalmıştır.

Dudağımı çiğniyorum, düşünüyorum ve dürbünle oynuyorum, parmaklarımın arasından geçiriyorum. Şaşırtıcı derecede kullanışlı oldu ve bunun için tasarlanmamıştı bile. Diğer uzaylı gemisinde ne tür güzellikler olacağını kim bilebilir? Dürbünü çantama koydum. Omzuma asıyorum, kar ayakkabılarımı tekrar giyiyorum ve kayalıklardan aşağıya, enkaza doğru ilerliyorum.

Madem buradayım, ne kurtarabileceğime de bakabilirim.

Enkaz, aptal dürbünümde görüldüğünden biraz daha uzakta. Tamam, çok daha uzakta. Günün geri kalanında yürüyüş yapıyorum ve güneş batmaya başlamadan oraya varamıyorum. Etrafta fazla barınak yoktu, ben de birkaç tane buldum.

Rüzgâr siperi görevi görmesi için çalılıklar ve gün batımından önceki son saati karı çalılarının içine doğru iterek geçiriyorum, böylece bir duvar oluşturuyorlar.

Biraz sığınağım var ve

Ateşimi orada yakıyorum, bütün geceyi titreyerek geçiriyorum ve donmamak için ateşime daha fazla yakıt ekliyorum.

Sabah olduğunda bitkin düşmüştüm. Ateşin sönmesine izin veriyorum ve yakındaki bir dvisti sürüsünün melemesi beni uyandırana kadar güneş ışığında hızlıca kestiriyorum. Dvisti'ye doğru yola çıktım.

gemiye tekrar çarptım ve güneş gökyüzünde yükseldiğinde gemiye vardım.

HAEDEN

Gece Jo-see'nin yanına gidip yardım teklif etmemek için kendimi zor tutuyorum. O yapmazdı
Bunu takdir ediyorum ve onu karla rüzgar siperi

oluştururken gördüğümde akıllı olduğunu anlıyorum.
Rahat olmasa da iyi olacak. Yine de normalde
olduğumdan daha yakın duruyorum, mızrağım hazır ve
onu izliyorum. O açıkta,

ve ona yaklaşmaya çalışan olursa, eşime yaklaşmaya cüret ettiği için bağırsaklarını deşerim.

Sabah uykusundan sonra tekrar yola koyuluyor ve ben de beni fark etmeyeceği kadar uzaktan onu takip ediyorum. Bunu yaparken, yolunun karda başka izlerle keşiştiğini fark ediyorum. Onları inceleyebilmek için yavaşlayıp onun öne geçmesine izin veriyorum. Eğilip birine dokunuyorum. Kar kabuk bağlamamış, bu da taze olduğu anlamına geliyor.

Ya pençeli ayak parmakları? Metlak.

Birçoğu. Jo-see tehlikede.

JOSIE

Dürbünümde gördüğüm yanıp sönen ışık yaklaştıkça daha da parlaklaşıyor. Bu bir tür dış ışık ve kör edici derecede parlak, her söndüğünde lekeler görmeme neden oluyor. Üzerimdeki kürkü silkip ışığın üzerine atıyorum, ancak kürkümün cızırdadığını ve yanık deri kokusunu duyuyorum. Hemen tekrar çekip çıkartıyorum. ışık o kadar sıcak ki kar ona değdiğinde eriyor. Bu iyiye işaret değil.

Enkazın etrafında dönüp bir kez daha bakıyorum. Etrafı karla kaplı olduğu için şeklini seçemiyorum ama yırtılıp açılmış ve kardan dışarı çıkmış kutu gibi u? Evet, tanıdık geliyor. Dağlar Uzaktan mor bir cam gibi görünen bu dağların buz olduğu çok açıktı ve ben onların büyüklüğü karşısında hayrete düştüm. Bu buz, dağları oluşturduğuna göre yüzlerce ya da binlerce yıllık olmalı ve tabanında yeşil bir renk görüyorum. Peki o zaman, bu dağlar mor ise okyanus nasıl yeşil oldu? Keşke bilseydim. Belki yosun ya da onun gibi bir şeydir. Ben bir bilim adamı değilim, bu yüzden sadece tahmin yürütebilirim. Ancak yağan kar, aracı kaplayan kar yığınları gibi beyaz, bu da bana bunun kesinlikle manzaraya yeni eklendiğini söylüyor. Etrafında bir kez daha dönüyorum.

ne kadar büyük olduğunu belirler. Bir alışveriş merkezi büyüklüğünde uzun, yuvarlak bir oval olan ata gemisi gibi değil.

Sanırım bu daha çok bir kama gibi ve bir şehir bloğu kadar uzun. Kargo ucu hariç çoğu kara gömülü. Enkaz ya da ceset varsa bile uzun zaman önce karla örtülmüş.

Buna sevindim. Karın içinden çıkan bir sürü ceset görmek istemiyorum. Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

Uzay gemisinin sürüklenmeden çıkan kırık ucuna yaklaşıyorum. Yana doğru eğilmiş ve bir ucu ama diğer ucu biraz çabayla tırmanılabilir, sanırım. "Alo?" Sesleniyorum. "Evde kimse var mı?"

Cevap yok. Konumun uzaklığı ya da geminin düştüğü gerçeği göz önüne alındığında şaşırtıcı değil. Eğer bu Kira'nın gemisiyse, o şey yere inmeden önce herkes ölmüştü. Bu düşünce karşısında sertçe yutkundum, midem bulandı. Araba kazalarıyla ilgili TV programları izlemiştim... Umarım geminin içinde ceset sıçramaları görmem. Ya da daha kötüsü, ceset parçacıklı dondurmalar. Bir eldiveni ağzıma bastırıyorum ve biraz hıçkırıyorum.

Ama buraya kadar geldim. Devam etmem gerek.

Yanıp sönen ışığın aşırı ısınmasından sonra, geminin bazı kısımlarının dokunulamayacak kadar sıcak olacağından endişeleniyorum. Giriş noktam olarak belirlediğim kısmın üzerine kürkümü atıyorum ve cızırtı yapmayınca karanlık çukura tırmanıyorum. "Alo?"

Cevap yok. Işık da yok. Lanet olsun. Geri çekilip yakındaki çalılıklardan birine saldırıyorum, dalları koparıp bir demet haline getiriyorum. Bohçamı acil durum ışığına karşı tutuyorum.

duman çıkana kadar yak ve sonra yan. Berbat bir meşale ve her yere köz damlatıyor ama idare eder. Orada uzun süre kalmayı planlamıyorum. Beni ürkütüyor.

Elimde meşale, dikkatlice parçalanmış gövdeye geri süründüm ve keşfetmeye başladım. Buranın kargo alanı olduğunu sanıyordum, ama görünüşe göre değilmiş. Geminin farklı bir bölümü ve her şey yan dönmüş gibi görünüyor. Dar bir yerdeyim ve muhtemelen bir uzay penceresi gibi bir şeyin üzerinde duruyordu. Mobilyalar ve diğer küçük nesneler var. yere saçılmış, döküntülerle karışmış ve ben tekmeliyorum silah arıyordum. Bizi kaçıran uzaylıların aslında tüfek büyüklüğünde sopaya benzeyen silahları vardı ve onlardan birini kullanabilirdim.

Önümde yarı açık bir kapı var ve el fenerimi havada tutarak içeri bakıyorum.

Cesetler. Bir sürü ceset, oturdukları yerde donup kalmışlar. Sendeliyorum. geri çekilip öğürüyor, sonra da bunu yaptığım için kendime kızıyorum. Tabii ki cesetler var. Kız gibi davranmayı bırak, Josie. I Haeden'in beni azarladığını hayal ediyorum ama içim kızgınlık yerine hüznle doluyor. Keşke burada olsaydı. Meşaleyi tutardı ve bana sarılırdı ve biraz kız gibi olmam ve korkmam önemli olmazdı, çünkü yanımda olurdu. Ve bana iğne yapıyor çünkü ne kadar kırılgan olduğumdan korkuyor.

Farkına varmak beni bir tuğla gibi çarptı.

Bu yüzden bu kadar korumacı. Bu yüzden bağımsız olmaya çalıştığımda hıyar gibi davranıyor ve sürekli kadınların nasıl korunması gerektiğinden bahsediyor. Birinin öleceğinden korkuyor ve sonra kalan eş onun gibi acı çekmek zorunda.

Belki de ona çok kötü davrandım.

Başka bir geçit seçip oraya doğru ilerliyorum, Güçlü olmaya kararlı. Yine de çıkmaz sokak, enkaz, cüruf ve sarkan kablolarla tıkanmış. Daha ileri gidemem, bu yüzden Arkanızı dönün ve bir sonraki geçidi arayın.

Kısa bir süre sonra, meşalem elimde yanarak kül oldu ve işe yarar bir şey bulamadım. Pekala, Onu çiz. Özel bir oda buldum ve çürümemiş tek şey garip, plastik hissi veren bir malzemeden yapılmış küçük bir battaniye ve aynı malzemeden yapılmış yastık benzeri bir yastıktı. Onlarla ne yapacağımı bilmesem de ikisini de çantama dolduruyorum. Dışarı çıkmadan önce son bir koridoru kontrol etmeye karar veriyorum, Çünkü kullanabileceğim bir şey bulmaya kararlıyım.

Ama bir sonraki kapıdan içeri adımımı atar atmaz eski anılarım canlandı.

Burası kargo bölümü. Ya da öyleydi. Burada bir delik var. Tavan içeri ışık alıyor ve zeminin ortasında hafif bir kar birikintisi var. Kargo bölümünün içindekiler her yere saçılmış, sandıklar parçalanmış ve içindekiler yok edilmiş. Burayı görünce sertçe yutkunuyorum. Gözlerimi kapatırsam, ağlamaları duyabiliyor, yıkanmamış bedenlerin kokusunu alabiliyor, gardiyanların yüzlerini görebiliyorum. bize baktı...ve daha fazlası.

Çılgılık atma ya da ağlama isteğim geçene kadar yanağımın içini ısıriyorum. Zaten bunun için ağladım ve kafamda daha fazla zaman geçirmeyeceğim. Kötü anıları silkeleyip atıyorum ve iyi şeylere odaklanıyorum. Eğer burası kargo bölümüyse, belki yiyecek vardır. Belki erzak vardır.

Sola döndüğümde onları gördüm. Tüpler.

Aman Tanrım.

Titreyerek duvara doğru ilerliyorum. Üzerinde ince bir buz tabakası var ve yarısı çökmüş. Zar zor seçebiliyorum üç tüp. Elimi kar ve buzun üzerinde gezdiriyorum ve Hemen sayımı değiştiriyorum. İki tüp. Üçüncünün yanmış kalıntılarından başka bir şey yok, duvar buruşmuş. Umarım bir yolcunuz yoktur.

Bir sonrakinin üzerindeki buz ve karı temizlediğimde yeşil ışık yanıp sönüyor. O ışığı hatırlıyorum.

İçeride biri var demek.

"Kahretsin. Siktir. Lanet olsun." Kelimeleri yüksek sesle söylemek

ama gerekli olduğunu hissediyorum. Elimi bir sonraki kapsülün panelinde gezdiriyorum. Sarı ışıklar yeşile dönüyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bahse girerim bir yolcusu da vardır. "Siktir! Siktir, siktir, siktir!"

Bu mu? Bunun için ağlayacağım. Gözyaşlarına boğulup hıçkırı hıçkırı ağlamak için kendime izin veriyorum.

Çünkü şimdi geri dönmek zorundayım.

JOSIE

W Gemiden çıktığım zaman, bir şey görmeyi beklemiyorum.

başka bir insan görüyorum. Ama uzaktaki bir tepede mavi bir ten, boynuzlar ve savaşa kilitlenmiş bir erkek sa-khui'nin zarif hareketlerini görüyorum. Belli ki Haeden. I

khui'm göğsümde alçak bir uğultu başlatırken bile hareketlerini tanıyorum. Takip edilmekten duyduğum öfke ve hayal kırıklığı, neden tek ayağının üzerinde dönüp bir mızrak fırlattığını anladığımda kayboluyor. Sıska gri bir yetiye benzeyen bir şeyle savaşıyor. Beynim bana bir metlak olduğunu söylüyor,

Hiç görmemiş olsam da. Hikayelerini duydum. Uzun boylu, maymuna benzer yaratıklar ve neredeyse vahşi oldukları kadar zekiler de. Liz bana tüyler ürpertici hikayeler anlattı.

ve burada bir tane görmek beni endişelendiriyor.

Bir diğeri Haeden'in sırtına saldırırken
Bir iki değil, bir düzine yaratık olduğunu fark ettim.

Lanet olsun. Beni takip mi ediyorlardı? Bu benim hatam mı? Suçluluk duygusu ve endişe içime doldu ve onlara bir şey teklif etmek için öne atıldım.

Bir başkası ona saldırırken yardımına koşuyor, ancak elimde küçük bir bıçaktan başka bir şey olmadığını fark ediyorum.

Lanet olsun! Ne yapacağım ben?

Yanıp sönen acil durum ışığına baktım ve Tekrar yanıp söndüğünde neredeyse kör oluyordum. Bir şeye ihtiyacım var. başka bir şey yakmak için. Ateşten korkuyorlar. Ama sahip olduğum tek şey çantam.

Bir an tereddüt ediyorum ve sonra yiyecek ve su torbamı yere atıp birkaç avuç dolusu ot topluyorum. sonra kürklerimden birini çantaya doldurdum. Yeni yastığımı da. İçine küçük garip, parlak malzemeden bir battaniye. Sonra ileri atılıp çantamı ışığa doğru tutuyorum, deri öfkeyle cızırdarken kırmızı ışığın parlamasına karşı gözlerimi kapatıyorum. Meşale için daha fazla odun toplamaya vakit yok ve derinin alev alması için dua ediyorum.

Torba öfkeyle tıslıyor ve duman çıkmaya başlıyor. "Hadi," diye fısıldıyorum, Haeden'in az önce savaştığı tepeye bakarak. Hâlâ orada, bir şeyler fırlatıyor. Bir metlak daha kenara çekiliyor ve kalbim rahatlama ve endişenin karışımıyla çarpıyor. "Hadi," diyorum çantama tekrar. "Acele et!"

Yine de lanet şey yakalamak istemiyor. Hayal kırıklığıyla homurdanıyorum ve çantamı yere atıyorum. Parlak battaniye gözüme çarpıyor ve onu alıp tutuyorum. Işığa karşı, alev geciktirici olmamasını umarak ya da Gerçekten boku yedim. Bu işe yaramazsa, Haeden'e çıplak ellerimle yardım etmek zorunda kalacağım. Onu bırakmak bir seçenek değil.

Battaniyeyi aşırı sıcak ışığa karşı tuttuğumda tıslamaya başlıyor ve parmak uçlarım onu orada tutarken kabarıyor. I ciyaklayıp ellerimi çekiyorum ama battaniyenin dumanı tütüyor. İşe yarıyor. Bunu daha fazla düşünmeden battaniyeyi

tekrar ışığa doğru itiyorum ve ellerimdeki acıyı görmezden gelmeye çalışarak orada tutuyorum. Gözlerimden sıcak yaşlar akıyor.

Gözlerim ve parmaklarım su toplamaya devam ederken inliyorum. Tam daha fazla dayanamadığım anda battaniye tutuyor. Sarı

Alevler kenarları yalıyor ve sonra her şey ateşle sürünmeye başlıyor. Onu çekip alıyorum ve alev alev yanan bohçamla Haeden'e doğru koşarak avazım çıktığı kadar bağıryorum.

Elimde alevli bir battaniyeyle tam gaz onlara doğru koştuğumu görünce kim daha çok şaşırdı bilmiyorum - Haeden mi yoksa metlaklar mı? Büyük mavi erkek sadece kısa bir an duraklıyor ve sonra mızrağını savaştığı yaratığın yan tarafına saplıyor. Haeden ilkel bir sesle kükrerken diğerleri geri çekiliyor. Geri çekildiklerinde yanan battaniyemi onlara doğru sallıyorum ve teker teker sıyrılıp kaçıyorlar tepelere doğru koşarak uzaklaştı.

Hem de tam zamanında. Battaniyenin sürünen alevi, koşmam ve rüzgâr yüzünden daha da kötüleşti. ellerimi yalıyor. Bir çığlık atarak battaniyeyi yere fırlatıyorum ve sonra yanan, acıyan ellerime üflüyorum.

"Jo-see?" Haeden'in sesi dönmemi sağlıyor. Pantolonunu giyerken koca omuzları çöküyor ve yeleği yırtılmış. Kollarında ve yüzünde metlak pençelerinden kaynaklanan çizikler ve oyuklar var, ancak bunun dışında iyi görünüyor. I Yüzümü ona döndüm, zonklayan ellerimi bir anlığına görmezden geldim ve dersini bekledim. Onu tanıyorsam, kadınlar zayıftır diye başlayacak ve benim ateşle oynamamla ilgili bir şeyle bitecek. Aramızdaki duygulardan habersiz, khui'm onunkiyle aynı anda mutlu bir şarkı mırıldanıyor.

Hiçbir şey söylemiyor. Üzgün olduğumu kabul etmemi mi bekliyor?
Öyle bir şey olmayacak. Ona elimi sallayıp işaret ediyorum.
"Devam et ve onu bana ver-"

Haeden bir kolunu omuzlarıma doluyor ve bir sonraki anda göğsüne çekiliyorum, yanağım geniş bir göğüs kafesine çarpıyor, o da beni kendine sarıyor.

Donup kalıyorum, çünkü bu beklediğim son şey. Kolları beni sarıyor ve sonra sanki şimdiye kadar gördüğü en iyi şeymişim gibi iki büyük, güçlü koluyla beni tutuyor. Bir ders almayacağımı fark ediyorum - yani, henüz değil - çünkü rahatladı.

Beni gördüğüne o kadar sevindi ki bana sarılıyor. Ve tamam, sarılmak gerçekten iyi hissettiriyor. Beni göğsüne bastırırken elleri saçlarımı okşuyor ve ben gözlerimi kapatıp vücudunun sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Birinin bana dokunması harika bir duygu. basit bir mutluluk. Hiç bu kadar çok sarılmamıştım ve bazı insanların neden sarılmaya bağımlı olduğunu hemen anlayabiliyorum. Haeden'in güçlü bedeninin beni kendine yakın tutması mutluluk verici. Onun kollarında, Kendimi güvende ve korunmuş hissediyorum ve dünyanın endişeleri uçup gidiyor.

Ama sonra ellerimden biri onun giysisine değiyor ve içimi bir acı kaplıyor. Tıslayıp geri çekiliyorum ve onlara bakıyorum. Parmaklarım ve avuç içlerim morarmış ve su toplamaya başlamıştı.

Haeden yaralı noktalara dokunmamaya özen göstererek ellerimden birini tutuyor. "Jo-see, ne yaptın sen?"

Ah evet, hatırladığım Haeden bu. "Buna kıcını kurtarmak denir."

"Sen benim kıcımdan daha çok şey kurtardın," diyor ve kafamda fokurdayan ukala yorumu yutuyorum. Etrafına bir göz attıktan sonra mızrağını geri alıyor. Diğer koluyla beni tekrar kendine çekiyor. "Metlaklar geri dönecek. Bir sığınak bulmalı ve ateş yakmalıyız."

Barınak sorun değil. "Mükemmel bir yer biliyorum." Yanıp sönen ışıqla enkaz halindeki gemiyi gösteriyorum.

Bir an için tartışmak ister gibi görünüyor ama sonra başını sallıyor. "Seni takip edeceğim."

Şimdi bir değişiklik var.

HAEDEN

O güvende.

Ezici bir rahatlama, sanki khui'm tarafından teşvik ediliyormuş gibi içimde dalgalar halinde ilerliyor. Ufukta belirip alevli bir battaniye salladığından beri şarkısını yüksek sesle mırıldanıyor. Beni metlaklardan korumak için güvenliğini riske attığını düşünmek? Bu çok aşığılayıcı. Metlaklar normalde avcılar için bir tehlike teşkil etmese de, bunlar daha genç ve dolayısıyla daha saldırgandı. Saldırıları beni şaşırttı. Jo-see'yi kurtardı.

Beni kurtarmaya geldi.

Göğsümü ovuyorum, bu düşünce beni saçma bir şekilde memnun ediyor.

Arkadaşım ufukta yanıp sönen garip ışığa doğru yöneliyor, gevezelik ediyor. Bu bir gemi, diyor bana, yaralı ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde önünde kavuştururken bile. Bu bir gemi.

Geminin içinde başkalarını da buldu ve bu yüzden geri dönüyordu çünkü fark etti ki

hiçbir şey yapmadan kalamazdı ve bu sinir bozucu bir durumdu ama doğru olanı yapmak zorundaydı çünkü başkaları da böyle yapardı.

tay-bulls dönmüş olsaydı ne yapmasını isterdim. Onu yarım kulakla dinliyorum, khui'min şarkısında kayboluyorum. Bu Yakınlığıyla beni bunaltıyor ve onu tekrar bedenime yakınlaştırmak istiyorum. İlk defa

Günlerdir ona bu kadar yakın olmama ve sağlıklı olduğunu bilmeme rağmen ona, yürürken kalçalarının sallanışına, zarif hareketlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Bir şey söylüyor,

Ben de bir cevap beklerse diye homurdanıyorum. Bir an sonra durdu ve kaşlarını çatarak bana döndü.

"Geri gelecekler mi?" diye soruyor bana.

Ah. "Metlaklar mı? Evet. Meraklı olacaklar ve cesaretlerini topladıktan sonra geri dönecekler. Eğer bir kez daha ateş yakarsak, temelli gideceklerdir. Akıllı yaratıklar değiller."

Dudağını ısıyor ve başını sallıyor, kırmızı ışık gözlerimizin içinde parladığında gözlerini kısıyor. "Bu arada o şeye dokunma. Biraz sıcak olduğunu zor yoldan öğrendim." Hasarlı ellerini havada sallıyor.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum ona.

"Yardım etmek istedim. Sana saldırıyorlardı. Tehlikede miydin?"

Tam güçte olsaydım mı? Mümkün değil. Ama khui'nin yerine getirilmemiş şarkısı ve günlerce süren yolculuk yüzünden zayıf düştüm. Başımı sallıyorum.

Güçsüzlüğümden memnun olmuş gibi ıslıl ıslıl gülümsüyor. "O zaman yardım ettim."

Onu düzeltme isteği boğazımda yükseliyor ama yardımcı olmaktan o kadar mutlu ki kelimeleri ısırarak geri alıyorum. Ben hala

Eşimin beni korumaya çalışması fikri beni memnun etti. Daha önce hiç kimse benim için savaşmamıştı. Ve bu süreçte kendine zarar verdi. Bu beni hem üzdü hem de alçalttı. Onu dirseğinden tuttum ve garip mağaranın karanlık girintisine baktım. "Burada kal, ben hayvanları kontrol edeceğim."

"Ben çoktan içeri girdim," diyor, garip, düz, hareketli insan kaşlarını bana doğru kırıştırarak. "Dinlemiyor muydun?"

Vücuduna bakmak uğruna bazı konuşmalarını duymazdan geldiğimi kabul ediyor muyum? Gözlerimi kaçırıyorum ve sonra tekrar arayan gözlerine bakıyorum. "Konsantrasyonum... khui... bu zor." Topal cevabımı vurgulamak için göğsümü ovuşturuyorum.

Ama anlayışla başını sallıyor. "Ne demek istediğini

anlıyorum." Yanakları parlak bir pembeye büründü ve sanki

Utangaç. "Her halükarda, orası güvenli. Canlı bir şey yok." Titriyor. "Sadece ölü olanlar."

"Pekâlâ." İçinde her türlü yaratığın yuvalanabileceği bir mağaraya, özellikle de metlak bölgesinde körü körüne girdiği için onu azarlamak istiyorum. Ama biz... birbirimize bağırıyoruz ve onu kızdırmak istemiyorum. Onu görmenin verdiği rahatlama hâlâ içimdeyken olmaz.

Tuhaf mağaranın ağızına giriyorum. Garip pürüzsüz duvarları ve zeminiyle Yaşlılar Mağarası'na çok benziyor. Beni tedirgin ediyor ama Jo-see'nin barınacak ve dinlenecek bir yere ihtiyacı var, o yüzden burası işimi görecektir. Peşimden içeri giriyor ve ben de ona yardım etmek için uzanıyorum, çünkü ellerini tutuyor. İçeri giriyoruz büyük odayı birkaç adım geçtikten sonra Girişten yeterince uzakta, elimle işaret ediyorum. "Otur," diyorum ona. "Bu mağarada bir ateş yakacağım ve sonra ellerinin icabına bakacağız."

"Ben iyiyim," diyor çabucak. "Yardım edebilirim."

"Gördün mü?" diyorum, sesim kızgınlıkla boğuklaşıyor ve sırtının sertleşmesini izliyorum. Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Zekisin ve cesursun ama hâlâ yaralısin. Ben değilim. Bunu yapmama izin ver ve yaralarınla ilgilenelim. Onları ne kadar çabuk tedavi edersek, o kadar çabuk iyileşirler."

Ve büyük bir cesaretle parmaklarımın ucuyla yanağını okşuyorum. Yapmamalıydım ama kendime engel olamıyorum. Ona dokunmaya, nefes almaya karşı koyabildiğimden daha fazla karşı koyamıyorum.

Ellerimi itmesini bekliyorum. Bana kaşlarını çatmasını bekliyorum. Ama o sadece bana bakıyor, gözleri yuvarlak insan yüzünde kocaman ve sonra başını sallıyor, yüzünü buruşturuyor.

"Acıtıyorlar."

"O zaman bırak yardım edeyim." Seninle ilgilenmeme izin ver, dostum.

İtiraz etmediğinde, çantamı yere atıp içinden birkaç şey çıkarıyorum. Strikerlerim.

ateş yakmak. Topladığım çıra ve tüylerden oluşan çantam ve ileride kullanmak üzere patikadan topladığım birkaç kuru gübre keki. Sonra tekrar kapatıyorum ve üzerine oturması için işaret ediyorum. Burada rahat oturma minderleri yok ve eşim soğuk zeminde diz çökmek zorunda kalmayacak.

Ağır ağır oturuyor ve ne kadar yorgun olduğunu fark ediyorum. Yumuşak saçlarını okşuyorum - yine kendime engel olamıyorum -

Kalkıp yakınlarda bir ateş çukuru yapmaya başlamadan önce. Etrafını çevreleyen taşlar yok ama zeminin kendisi taştan-

Ben de ölü toprağını temizleyip ateşimi yaktım. Jo- see'min sıcaklığa, karnını doyurmaya, sıcak bir çaya ve yanık elleri için lapa. Beni engelleyecek bir rüzgâr olmadığı için ateş kolayca başlıyor ve kısa sürede harlı bir alev haline geliyor. Kesemdeki tüm çırayı ateşle besledim ve sonra bir Daha yükseğe çıkarmak için kenara ittiğim bir avuç enkaz.

"Koltuğumu daha yakına taşıyabilir miyiz?" Jo-see beceriksizce ayağa kalkarak soruyor. "Yapardım ama ellerim şu anda çok fena acımaya başladı."

"Evet," diyorum ve koltuğu ateşin tadını çıkarabileceği kadar yakına taşıyorum. Tripodumu kurduktan sonra su çuvalını kaynatmak üzere karla doldurmak için girişe yöneliyorum. Çay yapmak için biraz ot serpiyorum ve sonra girişe bakıyorum.

Jo-see'nin eşyaları karın üzerine serpilmiş. Sanki bana yardım etmek için aceleyle onları dağıtmış gibi görünüyor. eşime olan sevgi ve şehvet dalgası. Benim zeki, cesur Jo'm. "Burada bekle, eşyalarını getireyim," dedim ona.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor belli belirsiz, ellerine bakarak.

Ona itiraf etmek istediğinden daha fazla acı veriyorlar. Bundan nefret ediyorum. Eşyalarını alıyorum, kürklerini ve erzaklarını kollarımda topluyorum. Seyahat erzakı kesesi

İnanılmaz derecede hafif, neredeyse boştu ve içimde bir

huzursuzluk hissettim. Ya bittiyse? Eşimin açlıktan öldüğünü hayal ediyorum.

Yolda durmadan ilerliyor ve hayal kırıklığı göğsümde birikiyor. Şimdi onu azarlamanın zamanı değil. Çantasını kucak dolusu karla dolduruyorum ve eşyalarla birlikte onun yanına dönüyorum.

"İşte," diyorum ona, çantasının ağzını açarak. "Bunun içi kar dolu. Ellerini buraya koy. Karın serinliği ağrına iyi gelecektir. Gidip ateş için biraz daha yakıt ve ellerin için biraz liidi sapı getirmeliyim."

"Lee-dee?"

"Kayaların arasında asma gibi yetişen bir bitkidir. Yanıklara iyi gelir. Daha hızlı iyileşmelerine yardımcı olur."

Başını sallıyor ve ellerini çantasına sokuyor, kar tenine değdiğinde inliyor. "Bana bir kile getir o zaman."

Yapacağım. "Ateşten ayrılmayın. Eğer metlaklar geri dönerse, yaklaşmayacaklar."

Endişeli gözlerle bana bakıyor. "İyi olacak mısınız?"

Khui'min şarkısı daha da yükseliyor ve hissettiğim şehvetle savaşıyor göğsümü ovuyorum. Benim için endişeleniyor mu? "Ben iyi olacağım. Korkmana gerek yok."

Jo-see başını sallıyor. "Çabuk dön."

HAEDEN

E Jo-see'nin yanından uzak kaldığım her an
Bir yaraya dökülen tuzlu su. Ateşin yanında güvende
olduğunu bilsem de, onu ellerini bastırmış bir halde
düşünüyorum.

Kar, hissettiği acı, metlakların geri dönmesi ve onu silah
alamaz halde bulması. Yine de daha fazla yakıt toplamalıyım
yoksa gece boyunca güvende olamayız. Ve Jo-see'nin her
şeyden çok liidi saplarına ihtiyacı var. Acele ediyorum,
Çalkalanan karda yarışıyor, dvisti izlerini takip ediyor ve
artıklarını topluyorum. Çantam bir kez

Tezekle ağırlaşmış bir halde en yakın uçuruma koşuyorum
ve taştaki çatlakları bıçağımla açarak çatlaklar arasında
büyüyen kıvrımlı, ince kökleri arıyorum. Beni tatmin edecek
kadar bulduğumda, mağaraya doğru geri dönüyorum. Kısa
bir mesafe ötedeki çalıların arasından bir zıpzip sıçrıyor ve
Jo-see'ye taze bir yemek avlamak için malzemelerimi yere
atıyorum.

Mağaraya döndüğümde ateşin yanında oturuyor, elleri
torbanın içinde, eriyen karın üzerinde dinleniyor. Ateş
çıtırdıyor ve arada bir botunun ucuyla kömürleri
dürmesini izliyorum. Taze bir av ve şişkin keselerle
yükü beni görünce gözleri parlıyor. "Döndüğüne
sevindim."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Beni gördüğüne memnun oldu.

Jo-see gülümsememden irkilmiş görünüyor ve onunki genişliyor. "Umarım şu lee-lee kökünden bolca getirmişsindir, çünkü ellerim beni öldürüyor."

"Seni öldürmek mi?" Yüklerimi bırakarak yanına koşuyorum. "Ölüyor musun? Onları görmeme izin ver!"

"Bekle, bekle! Bu lafın gelişi" diyor ve bu sözler benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ama ellerini çantasından çıkarıyor ve bana kabarmış derisini gösteriyor. "Bu sadece gerçekten çok acıyor."

"O zaman şimdi tamir edeceğiz." Dağınık malzemelerimden biraz sabun meyvesi aldım ve karlı çıkıntıya gittim. Mağaranın kenarına gidip ellerimi ve liidi köklerini yıkayarak temizliyorum. Sonra onun yanına dönüyorum ve berbat tatları karşısında yüzümü buruşturarak onları ağzıma atıyorum.

Gözleri büyüdü. "Köklerin benim için olduğunu sanıyordum."

Çiğniyorum, dişlerim sert kökleri öğütüyor. "Öyleler," diye homurdanıyorum. "Lapa yayılmadan önce çiğnenmelidir."

"Oh." Gözleri genişliyor. "O pisliği ellerime mi tüküreceksin?"

Başımı salladım. "Bu pisliği ellerine tüküreceğim, evet."

"Kulağa korkunç geliyor, ama o kadar acıyorlar ki bunun için istekli," diye itiraf ediyor, burnunu kırıstırıyor ve çiğnememi izliyor.

Kökleri çok liflidir ve keskin, acı bir tadı vardır. Ayrıca dudakları ve dili uyuşturuyor ve ilk lokmayı onun avucuna tükürdüğümde Tadına bakınca midesi bulanıyor. Elinde bıraktığım lapa gibi yeşilimsi yumru karşısında dehşet içinde ciyaklıyor ama yanıklarının üzerine nazıkçe yaymaya başladığımda

dehşet yerini küçük bir zevk iç çekişine bıraktı. "Vay canına, daha iyi hissettiriyor."

Ve bu onu memnun ettiği için, acısını hafifletebilmek için ağzımı daha fazla o berbat tada sahip kökle dolduruyorum.

Ellerini kapattığında dudaklarım ve dilim uyuşmuştu, liidi tadı dişlerime kazınmış gibi hissediyordum, ama artık küçük sıkıntı sesleri çıkarmıyordu, bu yüzden her iğrenç ağız dolusuna değdi. Artık yırtık pırtık olan yelegimi silkip şeritler halinde yırtıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Ellerini örteceğiz, böylece liidi sabaha kadar üzerinde tutacaksın." Kalın bir şerit alıyorum ve yavaşça lapanın üzerine ve elinin etrafına sarıyorum. Kemikleri o kadar hassas ki bu kadar kolay incinebilmesi beni endişelendiriyor. Sa-khui'lerde olduğu gibi uzuvlarında ve göğsünü kaplayan koruyucu kemik plakaları yok. Tamamen yumuşak, bir metlak pençesiyle kolayca yırtılabilecek yumuşaklıkta.

"Peki ya sen?"

Sıkıntılı düşüncelerimden sıyrılıp başımı ona doğru eğiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Yanakları yine pembeleşti. "Sen... benim için kıyafetlerini yırttın. Üşümeyecek misin?"

Ah. Homurdanıyorum. "Rüzgar beni seni etkilediği gibi etkilemiyor.

Ben iyiyim."

Biraz titriyor. "Üşüyorum," diye itiraf ediyor. "Kürk pelerinimi omuzlarıma koyabilir misin?"

Ellerini geçici deri bandajlarla sarmayı bitiriyorum ve sonra pelerini yavaşça üzerine yerleştiriyorum, onu sıcacık sarıyorum. Onun için bu basit şeyleri yapabilmek beni zevkle dolduruyor. "Akşam yemeğini senin için kızartayım mı?"

"Çiğ yiyebilirim," diyor sesinde cesur bir tonla. "Ama bana yedirmen gerekebilir."

Sikimin buna nasıl tepki verdiğini görmezden geliyorum. Tabii ki ona yedirmem gerekecek. Elleri işe yaramaz. Ben doluyum
Bana ihtiyacı olduğu düşüncesiyle garip bir zevk duygusuyla. Çiftleşmemize karşı koymak için çok çalıştı, bu yüzden
olayların bu şekilde gelişmesinden mutlu olamaz.
"Yapacağım," diyorum homurdanarak ve sonra avımı ateşe yaklaştırıyorum. Benimkini alıyorum
onun için en seçkin parçaları kesiyor. Organlar ve kemiklerin bir kısmı lezzetli bir yahni yapmak için ateşin üzerindeki keseye girecek. Yiyeceğin her parçasını değerlendirmemiz gerekecek.
Metlaklar daha fazlasıyla geri dönüyor. Ona dönüyorum, elimde küçük bir parça et var ve sunuyorum.

Ağzını açıyor ve eğiliyor.

Küçük, pembe dilini gördüğümde bir ihtiyaç iniltisini bastırıyorum. Diğerlerinin söylediği kadar pürüzsüz ve benim
Zihnim hemen onun derimin üzerinde çizgiler çizdiğini hayal etmeye başlıyor. Kafamı sallayarak temizliyorum ve ona bir parça
Et. Dudakları parmağımın ucuna yaklaşıyor ve dilinin tenime değdiğini hissediyorum.

Bu bir işkence.

Çiğniyor, tadına bakıp burnunu kırııştırıyor. Jo-see'nin etini kavurma olarak tercih eden insanlardan biri olduğunu hatırlıyorum. Kendi sırtışıma ısırarak geri çekiyorum.
"Senin için pişirmemi ister misin?"

Jo-see başını sallıyor ve sertçe yutkunuyor. "Bundan hoşlanmayı öğrenmem gerek."

Ona bakmak için buradayken olmaz. Ama akşam yemeğinin tadını bu şekilde çıkarmak istiyorsa, ona ayak uyduracağım. Ona bir parça daha yediriyorum ve bunu

yaparken başparmağımı alt dudağının üzerinde
gezdirmekten kendimi alamıyorum. Biraz ürperiyor ve khui
sesi daha da yükseliyor.

Onun titrediğini görmek bana ateşi hatırlatıyor, ama daha fazla yakıt yakmadan onu daha yükseğe çıkaramıyorum ve metlaklar yüzünden bütün gece devam ettirmek istiyorum. Of Tabii metlakları düşününce aklıma daha önce kollarında ateşle çılgık atarak bana doğru nasıl koştuğu da geliyor. Yaralanabilirdi. "Metlaklara saldırmak senin için tehlikeliydi," diye azarlıyorum ve onu beslemek için bir kare et daha kesiyorum.

"Ben pısırick değilim. Ve orada ölmene izin veremezdim." "Gururumdaki yarayı görmezden geleceğim birkaç ergen metlakın beni öldürebileceğini düşünüyorsun." I eti ağzına tıktırıp çılgınca çiğnemesini izledim. "Benim ne tür bir avcı olduğumu sanıyorsun?"

"Seni gördüğümde pek iyi görünmüyordun," diyor çiğnerken. "Yardım etmeye çalıştığım için özür dilerim."

"Öldürülebilirdin."

Gözlerini deviriyor ve çiğnemeye devam ediyor.

"Buraya geri dönüp güvende kalmalıydın," diye öğüt veriyorum, bir sonraki lokmamı daha küçük keserek. Midem gurulduyor ama görmezden geliyorum. Kendi ağzıma bir lokma koymadan önce dostumu besleyeceğim.

"Başka seçeneğim yoktu."

Ona bir parça daha et uzatırken gözlerim kısılıyor. Parmaklarımdan ağzıyla almasını izliyorum ve konuşmadan önce biraz çiğnemesini bekliyorum. "Çünkü ben saldırıya mı uğruyorsun?" Zevkten göğsümü ovma dürtüsüne direniyorum.

"Dışarı çıktığımda saldırıya uğradığınızı fark etmemiştim. Zaten gidiyordum. Sizi gördüğümde, üzerinize atlanırken etrafınızda dolaşamazdım."

Sözlerine kaşlarımı çatıyorum ve ona bir haber daha veriyorum. Gidiyor muydu? "Nereye gidiyordun?"

Şaşırtıcı bir şekilde dudakları titriyor. Durakladı. Çiğniyor ve gözlerini kapatıyor, ancak yutkunduktan sonra tekrar açıyor. Ona bir ısırık daha verdiğimde, bandajlı elini kaldırıp başını sallıyor. "Gidiyordum çünkü... Diğerlerini kurtarmam gerekiyordu. Senin orada olduğunu bile bilmiyordum."

Yani beni kurtarmaya gelmiyor muydu? Göğsümde hissettiğim sızıya şaşırdım - ve sinirlendim. Ne de olsa beni umursamıyor. "Diğerleri ne?" "Hangi diğerleri?" diye soruyorum hışımla.

bir parça eti kendi ağzıma atıp hızla yuttum.

"Kapsüllerdekiler." Başıyla işaret ediyor, Omzunun üzerinden bir şey göstererek. "Bizi kurtardığınız ve kızlardan altısının - Nora, Stacy ve diğerleri - kapsüllerde uyuduğu zamanı hatırlıyor musunuz?" Gözleri parlıyor ama yaşlar dökülmüyor. "Onlardan daha fazlasını buldum."

"Daha fazla kapsül mü?"

Jo-see başını sallıyor, yüzünde kalbi kırılmış bir ifade var. "Ve boş değiller."

"Daha fazla... dişi mi?" Kabilenin çiftleşmemiş erkekleri mest olacak. "Neden bu kadar mutsuzsunuz? Onları kurtarabiliriz."

"Çünkü burada olmamaları gerekiyor," diyor öfkeyle ve geri çekiliyor. Jo-see de gözlerimin içine bakmıyor.

"Yalanlar. Kızgın olduğun şey bu değil. Bana kızgınsın." Bana doğru dik dik bakarken Ben. "Kızgınsın çünkü geri dönmek zorundasın. Çünkü onları bırakamazsın ve onları kendi başına serbest bırakamazsın. kendi."

"Onları özgür bırakabilirim," diyor acı acı. "Onları ölüm cezasından kurtarabilirim. Bir hafta içinde ölecekler, hatırladın mı? Yapamam."

bir sa-kohtsk'u tek başıma öldürebilirim."

Onu boş boş izliyorum, beni henüz umursamadığını fark edince yıkılıyorum.

Eğer ona kalsaydı, sonsuza kadar vahşi doğada tek başına kalırdı. Benim isteklerim ve ihtiyaçlarım hiçbir şey. Benim Geri dönmesinin tek nedeni yeni insan dişilerin güvenliği.

Eşi sadece bir baş belası.

JOSIE

Haeden'in duygularını incittiğimi fark etmek garip hissettiriyor. Mağara olarak kullandığımız kargo bölümünde hareket ederken, ateşle ilgilenirken, kalan avı kavururken ve

Sonra da kemik bıçağıyla deriyi kazıyarak temizliyor. Daha fazla su eritiyor, çay yapıyor ve sonra bana bir fincan uzatıyor.

Bana tek kelime etmeden. Yüzünde ifade yok, yüz hatları gergin ve sırtı bana dönük çalışırken kuyruğu kızmış gibi ileri geri sallanıyor.

Bu iyi bir duygu değil. Bitim mutlu bir şarkı mırıldanıyor, ama kendimi çok sefil hissediyorum. Bu yolculuğu bir hiç uğruna yaptım, Haeden neredeyse metlaklar tarafından öldürülüyordu ve ben hâlâ onunla rezonansa giriyorum. Oh, ve ellerim berbat. İçimden küçük bir acı sızısı kaçıyor.

Tüm vücudu gergin, tetikte ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ellerin acıyor mu?"

"Hayır, iyiler." Uyuşmuşlar ve yapışkanla kaplanmışlar ama şimdilik iyiler. Yarın benim yerimde olmak berbat olacak ama bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Homurdanıyor ve kaburga kemiğiyle ateşi dürtmeye geri dönüyor.

Dudaklarımdan bir özür dökülüyor ama ısırarak geri alıyorum. Hatalı değilim, diyorum kendime. O bilmeli ki ben

onu görmek istiyorum.

Ama sonra metlaklar kaçtıktan sonra bana nasıl sarıldığını ve dilimlenmiş ekmekten sonraki en iyi şeymişim gibi saçlarımı okşayışını düşünüyorum. Sanki her şey yolundaymış gibi bana bakarken içindeki o çaresizliği ben güvende olduğum sürece. Sanki tüm dünyası beni beslemeye ve bana bakmaya odaklanmış gibi, beni yoğun bir şekilde et parçalarıyla beslemesi.

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. Beni dünyasının merkezi yaptı... ve benim de her zaman istediğim bu değil miydi? Beni her şeyin önüne koyan bir eş?

Haeden olması dışında ve bu da işleri zorlaştırıyor. "Özür dilerim," diyorum rahatsız edici bir süre sonra. bir kez daha sessizlik. Eğer o da sessiz kalırsa buna dayanabileceğimi sanmıyorum. bütün gece benimle konuşmadı. Günlerdir başka kimseyi görmedim ve bu yüzden bana kızmaması için umutsuz bir ihtiyaç hissediyorum, diyorum kendime. Başka biri olsaydı aynı mutsuzlukta.

Ama sonra tekrar, bana sarılmadan hemen önceki halini düşündüm.

Sözlerimi onaylarcasına homurdanıyor ama arkasını dönmüyor.

Belli ki daha fazlasını söylemem gerekecek. "Bu benim için çok zor," diyorum ona, ellerimi bir yere çarpmamak için avuç içlerimi dizlerimin üzerine koyarak. "Sanırım... bazen sadece bir konuda söz sahibi olmak istiyorum, anlıyor musun? Sanki her arkamı döndüğümde evren benim kaderime karar veriyormuş gibi hissediyorum ve bu da canımı sıkıyor." Sessiz kalmaya devam edince ekliyorum, "Geri dönüp bir şeyleri değiştirebilseydin, benimle rezonansa girmemeyi tercih etmez miydin? Seçme şansın olsaydı?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Verdiği cevap karşısında şaşkına döndüm. Şaşkın... ve garip bir şekilde memnun. Anlamaya çalışarak sırtına, seğiren kuyruğuna bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Ateşe doğru yavaşça başını sallıyor, ama başını sallamasının benim için olduğunu biliyorum. "Hiçbir şeyi değıştirmezdin."

Oh. Göğsümde bir sıcaklık hissettim. Sanırım ilk defa biri beni seçti. Gerçekten beni seçti, mecbur olduğu için ya da koruyucu aile çeki başka türlü gelmeyeceğı için bana katlanmadı. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Açıkça görülüyor ki öyle değıl, çünkü benim için geri döndü." Öfkeyle ateşi tekrar dürtüyor. "Söz söylemek kolaydır, Jo-see. Onları kastetmek başka bir şeydir."

"Biliyorum. Bunu ikimiz için de zorlaştırdığımı biliyorum. Sadece... zamana ihtiyacım var, tamam mı? Bu konuda biraz çekingenim. çocukluğumdan sonra aranıyor olmak."

"Eh?" Dönüp bir omzunun üzerinden bana dar gözlerle bakıyor. "Guhn-shy?"

"Bu bir ifade," diyorum ona. "Ürkek. Temkinli. Korkak."

Tekrar homurdanıyor ve sessizlik çöküyor. Sonra, fırlatır Ateşi dürtmek için kullandığı kemiğı bir kenara bırakıp ayağı kalkar.

Tutamadığım çay bardağını aldı ve bana getirdi. Bana doğru. Onun yardımıyla biraz içiyorum ve tekrar yerine bırakıyor, sonra yanıma çömeliyor. "Neden utangaçsın?"

Omuz silkiyorum ve gelmiş geçmiş en hüzünlü eldivenlere benzeyen sargılı ellerime bakıyorum. "Sadece kötü bir çocukluk geçirdim. Birçok insanın başına gelir."

Beklentiyle bana bakıyor. Sessiz kaldığımda, devam etmem için eliyle işaret ediyor.

Çekiniyorum. "Lütfen beni bu konuda konuşturma."

Yüzündeki ifade yeniden kışa dönüyor. "Eğer paylaşmazsan nasıl anlayabilirim?"

Sertçe yutkunuyorum, boğazım aniden kuruyor. "Çünkü berbat bir şey. Çünkü uzun zaman önceydi ve hayatımı sonsuza dek kontrol etmesine izin vermemeye kararlıyım." Ama haksız değil... Gerçek bir sevgiliye sahip olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlayamaz. nedenini söylemediğim sürece. "Bu anlatması kolay bir hikaye değil."

Haeden onaylarcasına homurdanıyor ve beni şaşırtarak uzanıp omzumdaki bir tutam saçını tıyor. "Benimki de değil, ama sana söyledim."

Yeterince makul. Yavaşça başımı sallıyorum. "Yani... ailem beni iki yaşımıdayken bırakmış-"

Sözünü kesiyor, yüzünde sanki her bir kelimeyi yakalamak zorundaymış gibi bir ifade var. "Anlamıyorum."

Aman Tanrım. Evet, böyle bir şeyin ona mantıklı gelmeyeceğini tahmin edebiliyorum. Küçük kabilelerinde, her çocuk Herkes tarafından sevinçle karşılandı. "Şey... geldiğim yerde çok fazla insan var. Yüzlerce ve yüzlerce ve yüzlercesi. Aklınızın alamayacağı kadar çok. Ve bazen bu insanlar... sorumlu değiller, sanırım. Bana sahip olan insanlar beni istemediler ve bu yüzden beni devlet evi denilen bir yere götürdüler ve orada bıraktılar. Yabancılarla." Kaşlarını çatması üzerine ekliyorum: "Devlet yurdu, insanların istemedikleri çocukları alıp başkalarının bakması için bıraktıkları yerdir."

Kaşları çatıldı. "Bu sık sık oluyor mu?"

"Sık sık değil, ama orada çok fazla çocuk olduğu için yeterince. Ve ben oldukça mutsuz bir çocuktum. Çok fazla kulak enfeksiyonum vardı ve bu yüzden sürekli çığlık atıp ağlıyordum. Hayır. kimse benimle uzun süre uğraşmak istemedi. Yaşlandığımda ilk koruyucu ailem oldu ve onlar da sadece çekleri istediler." Bir an sonra fark ettim ki

Bunun ne anlama geldiğini anladı ve ben de ona açıkladım. "Bu, diğer insanların bana bakmaları için onlara mal olarak ödeme yaptığı anlamına geliyor. Beni istemediler. Sadece malları. Evlerinde benim gibi çok çocuk vardı, bu yüzden çok çocuk alabiliyorlardı, birçok mal." Harika bir yer değildi ama en kötü yer de değildi. "Orada dört yıl kaldım. Ondan sonra tekrar hareket etti. Ve tekrar. Ve yine. Kimse beni istemedi. Bazı insanlar zamanlamanın doğru olmadığını ya da benim çok yaşlı olduğumu ve daha genç birini aradıklarını söylüyorlardı. Ya da onlar elleri doluydu ya da tayinleri çıkmak üzereydi ve bu yüzden beni geri gönderiyorlardı. Ve birkaç yerde..." Zor yutkunuyorum. "Um. Bir kaç aile beni yanlış nedenler."

"Mal karşılığında bir çocuğa bakmaktan daha kötü ne sebep olabilir?" Dudakları kıvrılır, gözlerindeki ifade anlaşılmazdır.

Tanrı kalbini korusun, gerçekten hiçbir fikri yok. "Bazı erkekler için..." Tanrım, bunu nazikçe nasıl söyleyebilirim? "Küçük çocuklardan zevk almak. Ve çok uzun bir süre gerçekten genç göründüm. zaman."

Ağzını açıyor ve sonra dişleri bir tıslamayla ortaya çıkıyor. "Birisi bakıcınızın size dokunmasına izin mi verdi? Sen bir yavruyken?" Sözleri bir öfke patlamasıydı. "Bu sizin dünyanızda mı yapılıyor?"

Düşünmek istediğimden daha sık, ama kelimeleri yüksek sesle söylemiyorum. Sadece başımı sallıyorum, derim eski, kötü anılarla doluyor. Ağlamak için kendime izin vermediğim anılar. O yollardan geçtim. "Genelde o evlerde çok uzun süre kalmazdım. Sadece... birilerinin fark etmesine yetecek kadar uzun."

Haeden sarsılarak ayağa kalkıyor ve bir elini saçlarının arasında gezdiriyor.

Daha önce kuyruğunun kırbaçlandığını mı düşünmüştüm?
Kırbaçlıyor.

öfkeli bir şekilde adım atıyor. "Evler' dediniz. Bu birden fazla kez mi yapıldı?"

"Birkaç kez," diyorum belli belirsiz. "Bazen kötü şeyler oluyor

Sistemdeki insanlar. Bir süre sonra sürüngeleleri fark etmeyi öğreniyorsunuz. Ne yazık ki bazen genç bir kıızı yanına almak isteyenler sadece onlar oluyor."

Elinin düz kısmı duvara çarpıyor. Hırıltılar çıkarıyor, ileri geri öfkeleniyor ve nefesinin altında öfkeli sözler mırıldanıyor. Onu izliyorum, şiddetine biraz şaşırdım Tepki. Sanki gerçekten çıldırmak üzereymiş gibi görünüyor. Kendini bir duvara atıyor ve düz elini tekrar duvara vuruyor, kuyruğu öfkeyle hareket ediyor. Duvara bir kez daha vurduğunda tüm koy sallanıyor. Kendini kaybetmeye çalışıyor gibi görünüyor. ona boyun eğdirmek için.

Bana deli diyebilirsiniz ama bu beni iyi hissettiriyor. Birisi benim adıma sinirlenecek kadar beni önemsiyor. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bana acıyan bakışlar atan sosyal hizmet görevlilerim ya da kocalarını baştan çıkaracak bir şey yapmışım gibi bana 'Jezebel' bakışları atan eşlerim oldu. Ama hiç istismara uğradığım düşüncesiyle tamamen çılgına dönen biri olmamıştı. Bundan hoşlanmamalıyım ama hoşlanıyorum. Bu hoşuma gidiyor. önemsiyor.

Hiçbir şeyi değıştirmezdım.

Garip bir şekilde zevkle ısınarak ayağa kalkıyorum ve onun yanına gidiyorum. "Haeden," diye sesleniyorum usulca. Dikkatini çektiğimde, bandajlı elimi önünde havada sallıyorum. "Hey.

Kendine zarar verme, tamam mı?" Neredeyse buna değmeyeceğimi söyleyeceğim ama bir şekilde bunun yanlış olacağını biliyorum. Ona göre, ben buna değerim. Ve bu beni daha da sıcak hissettiriyor. Ben de araya bir şaka sıkıştırıyorum. "İkimiz de ellerimizi incitemeyiz, tamam mı?"

Derin bir nefes alır, burun delikleri açılır ve sonra gözlerini kapatır. Başını sallar.

"İşte bu yüzden sana söylemek istemedim. Kendim hakkında düşünmekten hoşlanmıyorum. Senin Zalah'la olan hikayen gibi. Olan oldu. Kötü bir şeydi. Tekrar tekrar yaşamak isteyeceğin bir şey değil.

tekrar. Ama Şimdi neden korktuğumu anlıyor musun? Yapamam... Tekrar nefret dolu bir ailede yaşıyamam. Beni istemeyen biriyle yaşıyamam. Bir çocuk yetiştiremem. böyle."

Haeden bana kuşkuyla bakıyor. "Senden nefret etmiyorum, Jo-see. Bunu nasıl düşünebilirsin?"

Gülüyorum. "Nasıl gülmem? Bana karşı çok kabasın! Her zaman 'İnsanlar zayıftır' ve 'Josie avdan sonra evde kalmalı çünkü bizi sürükleyecek' gibi boktan şeyler söylüyorsun. hepsi aşağı'."

Çenesi gıcırıyor. "İnsanlar zayıftır." Koluma dokunuyor ve sonra elini kolumun etrafına sarıyor. "Parmaklarım senin küçük kemiklerinin etrafından dolaşabilir. Titriyorsun en sıcak esintiler. Bir avda yanlış bir adım atarsan sonun gelir. Senin için nasıl endişelenmem?"

Tamam, bu konuda tamamen haksız sayılmaz. "Ama bu berbat olduğum anlamına gelmez."

Haeden'in kaşları birbirine yaklaşır. "Ben sana 'berbat' demedim. Ama senin için korkuyorum. Bacağın birçok yerinden kırılmış bir şekilde ortaya çıktığından beri..." Yumruğunu kapatıyor ve kalbine bastırır. "Bir şey. Beni endişelendiren bir bağlantı. Sonsuz günler boyunca beni korkuyla doldurdu."

Rezonans mı? Belki de o bunu çok önceden hissetti ve ben aptal RİA'm yüzünden hiç hissetmedim? Bu tam olarak doğru değil, Aslında. İstemediğim zamanlarda bile ona doğru bir çekim hissettim. Ona kızgın olduğumda bile onu aradım. Sadece bunu yüzüne vurmak için. İlk günden beri mıknaatıs gibi birbirimize çekildik, bazen çektik, bazen ittik. Bunun sadece engellenmiş bir rezonans olmadığını kim söyleyebilir?

Belki de bu düşündüğümden daha uzun süredir devam

ediyordur.

Bekle. Korku mu? "Korkuyor musun? Benden mi?"

"Seni kaybetmekten," diye geveliyor. "Zalah gibi. Ve sen ondan çok daha küçük ve kırılgansın."

Oh. Sözleri karşısında tereyağı gibi eriyorum. Gözlerindeki keskin dehşetin yankısını gördüğümde iyi hislerim biraz azalıyor. O gezegenin beni canlı canlı yiyeceğinden korkuyor. Mağaradan çıktığımda çıldırmasına şaşmamalı. Kabile mağarasını büyük fırtınaya karşı uyarmak için tek başıma gittiğimde aklını kaçırmamasına şaşmamalı. Muhtemelen bu yolculukta ortadan kaybolduğumda da çıldırmıştır.

Geçmişini biliyorum ve bu da ona haksızlık ettiğimi fark etmemi sağlıyor. Tüm bu zaman boyunca bir seçeneğim olmadığı için kaçıyordum ve onu parçalıyordum.

"Özür dilerim," diyorum usulca. "Fark etmemiştim. Biz... biz iyi geçinmeye çalışabilir miyiz?"

Başını sallıyor ve yüzünde gülümseme yok, ama sorun değil. İkimizin de bu duruma alışması zaman alacak. Ama sanırım benim için kaçmayı bırakma vakti geldi.

JOSIE

T Ertesi sabah uyandığımda, elimde kavisli bir boynuz gözbebeğimden birkaç santim uzakta ve bitim mutlu bir şekilde mırıldanıyor. Nerede olduğumu ve kimin kıvrıldığını fark ettiğimde nereden geldiğini anlamaya çalışarak boynuza kaşlarımı çatıyorum. yanımda.

Daha doğrusu, bana karşı kıvrılmış olan.

Haeden beni kucağına alıp yatağa götürmeden önce ateşin yanında otururken uyuyakaldığımı hayal meyal hatırlıyorum. I

Ayrıca kürklere rağmen hala titrediğimi ve onun sıcaklığını paylaşmak için koca bedenini benimkine bastırdığını hayal meyal hatırlıyorum. Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum, o yüzden kütük gibi uyumuş olmalıyım.

Ellerim hâlâ sargıların içinde ama kollarım başının etrafına dolanmış durumda. Yüzü göğsüme yaslanmış, benim bitim de neredeyse onunki kadar gürlüyor horluyor. Kolları beni sımsıkı sarıyor ve bir bacağımı kalçasına atmış durumdayım. Birbirimize tamamen dolanmış durumdayız ve onu uyandırıp uyandırmamam gerektiğini düşünerek hareketsiz kalıyorum.

Onun vücudunu hissetmekten zevk almamalıyım. kendime söyledim. Bunu ben seçmedim. Ama sanki başına gelen en iyi şeymişim gibi bana sarılıyor, sıcacık ve sarılmışım ve sevildiğimi hissediyorum. Ve daha fazlasını arzuluyorum. Parmaklarım seğiriyor, meme uçlarım sertleşiyor ve nasıl bir his olduğunu görmek için saçlarını okşamaktan kendimi alamıyorum. Benimkinden farklı hissettiriyor, bir an sonra karar veriyorum, Her bir saç teli daha büyük ve biraz daha kaba, ancak o kadar çok kalın saç var ki sağlıklı ve pürüzsüz hissettiriyor.

Boğazından küçük bir hırıltı çıkarıyor ve göğsüme sokuluyor. Nefesim kesiliyor çünkü dudakları birkaç santim ağrıyan meme uçlarımdan uzakta. Ya da en azından deri bir tunik giymiyor olsaydım öyle olurdu.

Yine de büyü bozuldu. Sarsılarak uyanıyor ve arkasını dönüyor, gözlerini kırıştırarak bana bakıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Günaydın."

Haeden homurdanır ve sonra yuvarlanır. "Ben olmalıyım "Ben uyurken seni yakaladım." Yine de özür dilemiyor. Onun yerine mağaranın önüne gidip mızrağını alıyor ve karlı manzaraya bakıyor. Güvende olduğumuzdan emin olunca bana geri dönüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Hayal kırıklığına mı uğradın? "Ben iyiyim."

Kaşlarını çatıyor. "Üşüyor musun?" Yanıma geliyor ve hemen kürkleri omuzlarıma yığmaya başlıyor.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim. Havalıyım sadece bir ifade."

"Oh." Parmaklarını yanağımda gezdiriyor ve sonra elini geri çeker. "Bölgeyi keşfe çıkıyorum. Kal "Ben dönene kadar içeride kal."

Başımı salladım. Güvenliğimiz için olduğunu biliyorum ama o giderken, keşke bunu yapmak zorunda kalmasaydı diyorum. Sürünerek geri dönebilmesini.

Benimle yatağa girdi, başını göğsüme yasladı ve bir ya da üç saat daha sarılabildik. Ben hiç uzun süre bekletildi ve bu küçük tat daha fazlasını arzulamama neden oldu.

O gittiğinde, kargo bölümünün arkasına, geminin derinliklerine açılan kapının olduğu yere gidiyorum. Çünkü benim

Eller, banyoyu kullanmayı biraz angarya haline getirdi ve bu yüzden pantolon giymiyorum, uyluk uzunluğundaki deri tuniğimin elbise görevi görmesine izin veriyorum. Haeden geçen gün tozluklarımı çıkarmama yardım etti.

Gece (gecenin en aşağılayıcı, seksi olmayan anında) işlememe yardım etmesine izin vermeyi reddettikten sonra. Tabii şimdi bunu düşününce aklıma bu sabah ona sarılmış bacağım geliyor. Çıplak bacağım ona sarılmıştı.

Tuvalet işimi koridorda bitiriyorum ve bunu uzaylı zemininde yapmaktan karanlık bir zevk alıyorum. Sanki aylar önce beni çalan ölü uzaylılara siktir git der gibiyim. Gerçekten bir banyoya ihtiyacım var, ama ellerim hala sarılmıştı, bu yüzden imkansızdı. Koridorun kapısını arkamdan kapatmayı başarıyorum ve sonra ateşe yöneliyorum - sadece kömürler - ve kemiği bandaj eldivenlerimin arasından tutup dürtüyorum kömürlere yeniden hayat veriyor. Garip - ellerim artık uyuşmuyor ama acımıyor da. Bu konuda biraz endişeliyim.

Çok uzun gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç dakika süren bir sürenin ardından bitim mırıldanmaya başlıyor. Tekrar şekil vermek için yaktığım ateşten başımı kaldırıyorum ve Haeden beliriyor, iri vücudu güneş ışığıyla siluet haline geliyor. Onu görünce tuhaf bir çekim hissediyorum ve gülümsemem genişliyor. "Dönmüşsün."

Homurdanarak yaklaşıyor, eldivenli ellerimden kemiği dikkatlice alıyor ve birkaç iyi yerleştirilmiş yumrukla ateşi körüklüyor. "Bazı izler var ama buraya çok yakın değiller. Buraya karşı temkinliler."

"Bu iyi, değil mi?"

Başını sallıyor, hâlâ ateşini dürtüyor ve bana bakmıyor. Birlikte 'uyumamızdan' sonra kendini rahatsız mı hissediyor? Bunu neden sevimli buluyorum?

"Ellerimde hiç acı hissetmiyorum," diyorum ve ellerimi ona doğru uzatıyorum. "Bu kötüye işaret mi?"

"Liidi hızlı çalışır. Gerisini khui halledecek." Ama parmakları bileğimi kavrarken tenime değiyor ve sonra bir elini açmaya başlıyor. "Yine de emin olmak için bakacağız."

"Tamam."

Deri bandajları dikkatlice çıkarırken kıpırdamadan duruyorum.

Çıplak olduğu için göğsüne bakmaktan kendimi alamıyorum. Ellerimi sarabilmek için yeleşini feda etti ve düşünmek beni sıcak hissettiriyor. Fazladan kıyafetim olup olmadığını bile kontrol etmedi ya da battaniye önermedi. Hayır, sadece gömleğini çıkardı ve işlerini halletti. Sanki ben onun rahatsızlığından çok daha önemliymişim gibi.

Şimdi, tüm bu düşünceler bağımlılık yapıyor.

Haeden dikkatli dokunuşlarla ellerimdeki yapışkan deriyi çekip alıyor ve ardından çantasından çıkardığı taze bir parça kürk ve biraz ılık suyla ellerimi temizliyor. Deri altı artık parlak, kızgın bir mor değil. Onun yerine çok daha iyi görünüyor. Ayrıca çok kabarmış görünüyor. Fakat Haeden memnun. Görünce homurdanıyor ve başını sallıyor. "Ellerin liidi kaplı bir gün daha geçirirsen iyi olacaklar."

"Gerçekten mi?" Burnumu ellerime doğru kırıştırıyorum. Sevindim.

Acımıyorlar ama yine de bana biraz kötü görünüyorlar, 'büyük bir kabarcık' olayı falan.

"Evet." Diğer elimdeki sargıları çıkarıp temizliyor. "Gel ateşin yanına otur. Ellerine

Temiz havada biraz zaman geçirdikten sonra daha fazla liidi uygulayacağız. Yarın çıkaracağız."

"Ellerim bu haldeyken seyahat etmem güvenli olur mu?"

Omuz silkiyor. "Önemli değil. Ellerin iyileşene kadar bir yere gitmiyoruz."

Biz değil miyiz? "Ama... metlaklar -kızlar-" Arkamdaki duvarı işaret ediyorum, kapsüllerinde uyuyan iki yabancıya karşı garip bir zorunluluk hissediyorum. "Üzerinde çalışmamız gerekmiyor mu? Onları kurtarmak mı?"

"Bana anlattıkların doğruysa, zaten aylardır oradalar. Bir ya da iki gün daha fark etmez." Bana bakışı tartışmaya yer bırakmıyor.

"Tamam o zaman." Parmaklarımı oynatıyorum ve garip hissediyorum. Acımadığı halde derisi biraz kabarmış gibi. Eeek. Bundan hoşlandığımdan emin değilim. "Er, onları kullanabilir miyim?" Hiçbir şeye dokunmalarını istemiyorum ama yine de cildim günlerce süren terli yolculuktan dolayı kirli ve kaşıntılı hissediyor ve şu anda temiz olmak için adam öldürebilirim.

"Onları kullanmak mı?"

"Kendime biraz zaman ayırmak benim için sorun olmaz." Bu fikir kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Hayır."

"Ne demek hayır?" Tam da o iri yarı adama karşı zaafım oluşmaya başlamıştı.

"Neye ihtiyacın varsa, senin için yapacağım."

"Ne yani, bana sünger banyosu mu yaptıracaksın?" Alay ediyorum.

Gözleri parlıyor ve bitinin sesinin daha da yükseldiğini duyabiliyorum. "Yıkanmak istiyor musun?" Sesinde boğuk bir tını var ve bakışları benimkilere kilitlenmiş durumda.

Oh, Tanrım. Şeytanla alay ettim ve şimdi o da benimle alay ediyor. Hayır demeliyim ama... kendi bitim bir dakikada bir mil gidiyor ve Haeden'in beni yıkadığı zihinsel görüntüsüyle tamamen tahrik oluyorum. Güçlü ol, diyorum kendime. Bu bir şey değil. Ne istediğinizi.

Ama benim istediğim şey uzun zaman önce kapı dışarı edildi, değil mi? Bir yanımla akışına bırakmak, bizi nereye götüreceğini görmek istiyorum. Kapsüllerin içinde uyuyan ve geleceklerinden habersiz olan iki kızı düşünmem gerektiğini biliyorum. Eve gitmem gerektiğini ve kabilenin beni engellemeye çalışabileceğini düşünmem gerektiğini biliyorum. tekrar gitmekten. Ama tek düşünebildiğim Haeden'in iri ellerinin tenimde gezinmesi.

"Yıkanmak ister misin?" diye tekrar sorar.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Bu sabahı düşünüyorum, kafasını bastırarak uyandığımı Göğüslerime yaslanmıştı, çıplak bacağım onun beline dolanmıştı. İlk defa bir pişmanlık hissediyorum. Bununla çok sert savaşıyorum. Neden bunun nereye varacağını görmüyoruz, diye soruyor kafamın içindeki küçük azgın bir ses. Daha önce bulduğumuz yerden daha kötü olamaz.

Haeden'in bana kaynayan bir yoğunlukla bakması dışında. Sanki beni kirden arındırmak birdenbire istediği tek şey olmuş gibi.

Bir an sonra "Korkuyorum," diye itiraf ediyorum ve sonra kendimi aptal gibi hissediyorum. Sünger banyosundan korkmuyorum - beni nereye götürebileceğinden korkuyorum.

Sözlerim yüzünden benimle alay etmesini bekliyorum. Böyle rastgele bir şeyi ağızımdan kaçırdığım için benimle alay etmesini. Ama o sadece yanağıma dokunuyor. "İkimiz

de bunun ne anlama gelebileceğinden korkuyoruz," diyor, sıcak, nasırlı parmaklarıyla bile boğuk bir sesle çenemde iz bıraktı. "Ama bu onu keşfetmememiz gerektiği anlamına gelmiyor."

Onun dokunuşuna yaslanmak istiyorum ve bu fikir beni şok ediyor. Neredeyse evet diyeceğimin farkına varmak kadar şok edici.

HAEDEN

Jo-see büyük, temkinli gözlerle bana bakıyor. "Eğer... eğer dur dersem, duracağız, değil mi?"

Başımı sallıyorum, çünkü kendi sesime güvenmiyorum. Onu yıkamama izin vereceğini düşünmek, bana verilmiş en büyük hediye gibi geliyor. "Her zaman."

Başını sallıyor. "Temiz olmak istiyorum," diyor zayıf bir sesle, ama yanaklarındaki parlak renk bana sevdiği tek şeyin bu olmadığını söylüyor. Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum ve khui'si benimkiyle aynı anda mırıldanıyor.

Bir zafer dalgası hissediyorum. Bana boyun eğiyor. Jo-see yavaş yavaş ona iyi bir eş olabileceğimi görüyor. Bu düşünce karşısında duyduğum zevki haykırmak istiyorum ama kendimi zorluyorum.

sadece kısa bir baş sallama. Her şey onun istediği gibi olacak. Bana vereceğinden fazlasını istemeyeceğim.

"Fazladan sabununuz var mı?" diye sorarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Başımı sallayıp yanağına bir kez daha dokunuyorum, sonra ateşe doğru ilerliyorum. Ateşi harlıyorum. Suyun ılık olmasını istiyorum.

dostum için hoş. Güveç kesemi çabucak taze karla dolduruyorum ve içine birkaç sabun meyvesi ekliyorum. "Alacak

"Suyun ısınması için biraz zaman gerek." Belki bu süre zarfında şehvetim ona dokunduğumda aletimin ağrımayacağı kadar soğur. Yine de bu fikir pek olası değil.

"Tamam," diyor yumuşak bir sesle ve sonra ateşin karşı tarafına geçiyor.

Suyun üzerinde beklerken sessiziz. O küçük bir mırıldanıyor

Sık sık yaptığı gibi nefesinin altında şarkı söylüyor ama ben sessizim. Düşüncelerim tamamen onu yıkamak üzerine odaklanmış durumda. Kabilemdeki diğerlerini yıkadım, birçok kişinin sırtını yıkadım, yaralı bir arkadaşımı keseledim. Bunun hiçbir anlamı olmamalı. Bunun yerine, bunu düşünmeden edemiyorum. Bu sadece bir banyo, ama bu Jo-see.

Jo-see'm.

Ve yine makat bezimle geleceğimden endişeleniyorum.

Bir esinti sığınaktan içeri giriyor, beraberinde taze kar ve soğuk hava getiriyor. Ateş titriyor ve Jo-see ellerini kollarını ovuşturacakmış gibi kaldırıyor ve sonra duruyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve tekrar kızarıyor, yanakları harika bir şekilde pembeleşiyor. Ve nedense gülümsüyormuşum gibi hissediyorum.

Ayağa kalkıyorum, ereksiyonumu görmezden geliyorum. Onu saklayamıyorum, tıpkı khui'min mırıldandığı şarkıyı saklayamadığım gibi. Parmaklarımı suya daldırıyorum. Yeterince sıcak. "Gel," diyorum ona. "Kıyafetlerini çıkaralım."

Ve kasıklarım beklentiyle geriliyor.

Biraz gergin bir ses çıkarıyor ama ayağa kalkıyor. Yavaşça bana doğru ilerlerken gözleri kocaman açılmıştı.

Ayağa kalkıyorum ve önüme geldiğinde onu göğsüme bastırmamak için kendimi zor tutuyorum. Onu kucaklamak, sıcak tenini tenimde hissetmek istiyorum. Onu dünyadan korumak istiyorum. Ama şimdilik? Ona dokunmakla yetineceğim.

Aramızdaki gerilimi hissedebiliyorum, şimşek gibi çakıyor. Tunığının boynundaki bağcıklara uzanıyorum ve o titriyor. "Üşüdün mü?" diye soruyorum.

"Sadece... gerginim." Bana hafifçe gülümsüyor. "Aptalca, değil mi?"

O kadar da aptalca değil. "Ben de gerginim."

İtirafım onu ürkütüyor ve bakışları tekrar bana yöneliyor. "Öyle misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Yanlış bir şey yaparsam kaçarsın diye korkuyorum... yine." Bağcıkları çekiştirip boynundaki gevşek düğümü çözüyorum. Çok fazla şey itiraf ediyorum ama eğer Bana karşı dürüst ve açık davranırken, ben aynısını ona nasıl yapamam?

Şimdi tamamen merak içinde. "Gemide ayrıldığım zamanı mı kastediyorsun? Pislik gibi davrandığın zaman mı?"

Kollarını kaldırmasını işaret ediyorum, böylece tuniği başının üzerinden çekebiliyorum. İtaatkâr bir şekilde bunu yapıyor ve yüzü gizliyen utançımı itiraf ediyorum. "Sana karşı zalimdim. Çünkü kendimi kontrol edemediğim için utanıyordum."

Sonra tunik ellerimde. Botlarını çıkarırken çıplak bedenine bakmamaya özen gösteriyorum, oysa onu aval aval izlemekten başka bir şey istemiyorum. Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda, bana şaşkın bir ifade veriyor. "Kendini kontrol etmek mi?"

İçten içe inliyorum. İnsanların bunun için bir kelimesi yok mu? "Arzum o kadar büyüktü ki... kontrolümü kaybettim." Son iki kelimeyi vurguluyorum, daha ne kadar netleştirebileceğimden emin değilim. Utanç üzerime çökerken çenem gıcırıyor. "Daha iyisini yapmalıydım."

Yüzünde anlayış belirir ve gözleri büyür. "Oh. Oh. Sen...tamam. Şimdi anlıyorum. Demek bu yüzden pislik?" Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Hevesli olmadığım için bana kötü davrandığını sanıyordum. yeterli."

"Asla. Sen her zaman mükemmelsin." Ilık su dolu keseye doğru ilerliyorum ve temizleyici bir bez bulmak için yanımdaki çantayı karıştırıyorum

- Deri üzerinde kolayca pürüzsüzleşecek ve suyu emecek kadar yumuşak işlenmiş, yumuşak, tüysüz deri. I

batırıyor ve sonra ona dönüp küçük omuzlarını ıslak bezle ovuyorum. Titriyordu ve ben içgüdüsel olarak Onunla bu garip mağaranın girişi arasında, esintiyi engellemek için.

"Haeden?"

Ona bakıyorum, gözleriyle buluşuyorum.

"Utanmanı istemiyorum, tamam mı? Bu normal bir şey ve ikimiz de tüm bu rezonans olayıyla bitlerimizi zorluyoruz. Garip hissetmeni istemiyorum. bu konuda." Koluma dokunacakmış gibi uzanıyor, avucunu indirmeden önce tereddüt ediyor, sonra elini çevirip arkasını tenime sürtüyor. "Olur böyle şeyler."

"Bu benim başıma gelmemeliydi," diyorum sinirlenerek.

Dudakları seğiriyor ve elinin tersiyle koluma vuruyor. o eli. "Sorun değil. Bu seni daha çok sevmemi sağlıyor." Kaşlarımı çatığımda, kendini açıklıyor. "Bu bana neden kötü davrandığına dair bir neden veriyor ve bu kötü bir neden değil. Ben senin sadece pislik yapıyordun."

Pisliğin ne olduğunu bilmiyorum ama hoş bir şey olmadığını tahmin edebiliyorum. Islak bezi onun üzerinde yumuşatıyorum. Ne kadar zayıf olduğunu, teninin ne kadar solgun olduğunu düşünerek kaşlarımı çatıyorum. Ne kadar kremi ve yumuşak görüldüğüne ya da kemiklerinin narinliğine değil, buna odaklanacağım. Ne kadar güzel olduğuna değil, ne kadar kırılgan olduğuna odaklanacağım. "Bu benim ilk seferimdi. Doğru yapmak istedim."

Nefesi kesilir ve hareketsiz kalır. "İlk seferin mi?"

Bakışlarım onunkilere kayıyor ve yine bir kıvılcım hissediyorum.

Aramızda. Khui'm yüksek sesle şarkı söylüyor, ona sahip çıkmam için umutsuzca. Sikim makat bezime baskı yapıyor ama görmezden geliyorum. tüm bu şeyler. Onun küçük, yuvarlak yüzüne odaklanıyorum.

Bana merakla bakan mavi gözler. "Elbette. Sana söyledim, Zalah'ı sahiplenmedim."

"Ve sen gençken öldü..." Yüz ifadesini sempati dolduruyor. "Oh, Haeden. İkimiz de seks konusunda berbat deneyimler yaşadık, değil mi?"

"Seks konusunda hiç deneyimim yok," diye homurdanıyorum ve bezimi tekrar ıslatmak için su kesesine doğru eğiliyorum.

"Yeterince adil," diyor.

Döndüğümde kollarını başının üzerine koyarak geriniyor.

Bez elimden düşüyor.

O çok güzel. Vücudu zayıf ama kıvrımlı. Kabilemdeki kadınlardan farklı yerler. Pembe bir teni ve yumuşaklığı var ve ellerim ona dokunmak için kaşınıyor. Bakışlarım aç bir şekilde onun üzerinde geziniyor ve göğsünden fırlayan, meme uçları küçük ve sert olan küçük, dik göğüslerine odaklanıyorum. Altlarında, karnı yuvarlak ve kalçaları yumuşak bir kıvrımla şişerek ince uyluklara doğru uzanıyor. Aralarında, yelesine uyan koyu renkli bir saç parçası var.

Gözlerimi kapatarak inliyorum. Yumruklarımdan biri sikimin yan tarafına bastırıyor ve kontrolümü kaybetmemek için mücadele ediyorum. "Jo- bak, ne yapıyorsun?"

"Ben sadece... esniyorum." Ama yüzünde kalbimi hızlandıran sinsi bir gülümseme var. "Yıkamaya devam mı?"

Kontrolümü yeniden kazanmaya çalışarak başımı sallıyorum. Ona tam olarak ne düşündüğümü anlatan ateşli bir bakış atıyorum.

Ayaklarının üzerinde zıplayarak biraz kıpırdanıyor. "Üşüdüm. Acele edebilir miyiz?"

Göğüsleri baştan çıkarıcı bir şekilde zıplıyor ve tırnaklarım avucuma batıyor. Kendimi başımı sallamaya zorluyorum ve sonra ve onu tekrar yıkamaya başlıyorum. Kollarında ve omuzlarında gezdiriyorum... ve sonra tekrar kollarında.

tekrar. Ve sonra omuzları. Onu biraz daha aşağı yıkarsam kontrolümü kaybetmekten korkuyorum.

Jo-see zevkle mırıldanır gibi bir ses çıkarır ve sonra arkasını döner. "Şimdi sırtım mı?"

Onaylarcasına homurdanıyorum ve omuzlarını tekrar temizliyorum.

Şu anda doğmuş tüm dişiler arasında en temiz kürek kemiklerine sahip. Hareketlerime karşılık olarak kıpırdanıyor ve kumaşa doğru eğiliyor. "Aşağı mı?"

Su damlaları sırtından aşağı kayıyor, omurgası boyunca süzülerek kalçalarına iniyor. Bir damlanın kıcının yarıkları arasında kayboluşunu izliyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Bu... zor. Sikim şiddetle ağrıyor ve ön spermin başımı kayganlaştırdığını hissedebiliyorum. Onu yere atıp üzerine çıktığımı, bacaklarını açtığımı ve onu sahiplenirken yüzündeki o sinsi küçük gülümsemeyi hayal ediyorum.

Ama... sonra onun yaralı ellerini yerde tokatlarken hayal ediyorum ve bu benim tahrikimi azaltıyor. Ona asla zarar vermem. O yaralıyken, ona dokunmayacağım. dikkatten başka her şey. Yenilenmiş bir şekilde, kararlılıkla çenemi sıktım, arkasına diz çöktüm ve sanki o başka bir sa-khui'ymiş ve biz çiftleşmemişiz gibi sırtını ovdum.

Jo-see küçük bir iç çeker. "Teşekkür ederim. Bu çok daha iyi. Onca yolculuktan sonra cildim kaşınıyordu." Ve arkasını döner.

Kumaş bir kez daha parmaklarımdan düşüyor.

Döndüğünde, gözlerim onun küçük, pembe uçlu göğüsleriyle aynı hizaya geliyor. Buradan, göğüslerini görebilecek kadar yakıным.

Teninin nemli yumuşaklığı ve onun kokusunu alabiliyorum. Kokusunu alabiliyorum.

hafif ter - hiç de rahatsız edici değil - ateşten çıkan dumanın kokusu burnuma geliyor ve onun uyarılmışlığının

kokusunu alabiliyorum.

O benim kontrolüm için ölüm demek.

"Şimdi de önüm mü?" Parlak bir şekilde söylüyor ve ağrıya neden olan o kıpırdanmalardan birini daha yapıyor.

İnliyorum, başım düşüyor. "Neden bana işkence ediyorsun?" "Eğlenceli olduğu için mi?" diye itiraf ediyor gırtlaktan gelen bir sesle. Gülmek. "Biliyorum bu benim için korkunç bir şey, ama bu etkiyi görmek hoşuma gidiyor. Sende var."

Yani oyun oynamak istiyor, öyle mi? Olmalıyım. ama onun büyüleyici vücuduna daha fazla dokunmak ve kokusunu daha fazla içime çekmekle daha çok ilgilendiğimi fark ettim. Bezi bir kez daha alıp suya daldırıyorum ve sonra önünü yıkamaya başladım. Bezi göğüslerinin üzerinde kaydırıyorum ve sürpriz bir şekilde, dokunuşuma tepki olarak titriyor ve cildi karıncalanıyor.

Uyarılmışlığının kokusu derinleşiyor.

Memnuniyetle bezi tekrar göğüslerinin üzerine çekiyorum. Meme uçları elime sürtünmüyor ve bu beni şaşırtıyor. Kabilemdeki kadınların aksine göğüs uçları da onunki kadar yumuşak. Büyüledim ve birine dokunmak istedim ama henüz ondan izin almadım. Bu yüzden yıkıyorum.

Boğazından yumuşak bir ses kaçıyor.

Başımı kaldırıp bakıyorum, beni izlerken gözleri ağırlaşmış, ifadesi sersemlemiş. Uyarılmışlığının kokusu daha da artıyor, ta ki parfümü tüm mağarayı doldurana kadar.

"Sana dokunmamdan hoşlanıyorsun," diyorum, şiddetle memnun olarak. Eğer birbirimize karşı cesur olmamızı istiyorsa, onun oyununa katılacağım.

"Mmmhmm." Dudakları ayrılıyor ama bakışları tamamen bana odaklanmış durumda.

Bezi hafifçe karnından aşağı indiriyorum. "Daha

aşağıya ineyim mi?"

Dudağını ısıyor, küçük, kare dişleri dolu ağzının üzerinde fırçalanıyor ve sonra başını sallıyor, gözlerinde ihtiyaç var.

İçimde bir başka şiddetli sahiplenme duygusu dalgalanıyor. Eşim ona dokunmama izin veriyor. Onu yıkamama. Onu memnun etmeme. Bundan daha iyisi olamaz. Şimdiden burun deliklerimdeki ihtiyacının misk kokusuna bağımlı oldum. Aletim sert ve ısrarcı ama odağım tamamen Jo-see'de.

Cinsel organını örten küçük saç tutamı kumaştan sadece bir parmak kadar uzakta ve ben onu yavaşça aşağıya doğru sürüklüyorum.

Bana durmamı söylemesini, beni itmesini ve Benden nefret ettiğini haykırıyor. Ama titriyor ve susuyor ve bu sırada parfümünün kokusu havayı sarıyor.

O bana bakarken, ben ona dokunuyorum. Kumaş kıvrımlarına sürtünüyorum ve uyarılmışlığının tatlı, sıcak kokusu güçleniyor. Khui'm göğsüme vuruyor, ısrarcı ve vahşi.

Jo-see usulca inliyor.

Kontrolüm üzerindeki hakimiyetim kırılmaya çok yakın. Kalçaları çok yakın, arzumun nesnesi ulaşabileceğim mesafede.

Bir elim kalçasının yuvarlak kıvrımını okşuyor ve gözlerimi kapatıp ona bakıyorum. "Bana söyle ki sana dokunmayacağım, Jo-see."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Ne?"

"Bana sana dokunmamam gerektiğini söyle," diye tekrarlıyorum.

"Ağzımı tenine bastırmamam ve amının tadına bakmamam gerektiğini söyle."

Dudaklarını yalıyor. Konuşmak için ağzını açıyor- Ve sonra tekrar kapatıyor.

Jo-see bana izin veriyor.

İnliyorum ve onu kendime çekip yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum. Kalçalarını tutarken küçük nefes alışını zar zor duyuyorum.

Dilim bacaklarının arasındaki küçük saç tutamının gizlediği kıvrımları arıyor. Dilimde ıslaklık çiçek açıyor ve sonra ağızımda onun tadı var - ekşi, misk kokulu, tatlı.

İhtiyacım olan şey buydu.

Dilimi kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum ve çığlık atıyor,

Bana yaslanmıştı. Ellerine zarar vermesini istemiyorum, bu yüzden bacaklarını çekiştiriyorum, bana yerde katılması gerektiğini belirtiyorum, ama ağızım amını asla terk etmiyor. Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum.

Garip hareketler ve uzuvların birbirine dolanmasıyla onu yere, sırt üstü yatırmayı başardım ve buradan, kalbimin arzusuna göre onu tadabilirim. Dilimi yumuşak, ıslak kıvrımlarının üzerinde gezdirip onu keşfediyorum. Burada yumuşacık, çok yumuşak. Amcığının kuyusu kavurucu derecede sıcaktı ve dilimi Dilini orada, karşı koyamıyor. Bana karşı kıvranıyor, yumuşak inleme sesleri çıkarıyor ve nefes nefese kalıyor. Bu sesleri seviyorum, neredeyse tadını sevdiğim kadar. Khui'sinin tüm vücudunda şarkı söylediğini hissedebiliyorum.

Dilimi tekrar kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum ve sonra diğer erkeklerin sahip olduğu üçüncü meme ucunu keşfediyorum insan eşleri hakkında konuşurken bahsederler. Amının kaygan yaprakları arasında yarı gizli, küçük bir memesi var. Dilim onu sıyırdığında çığlık atıyor. Bunun iyi bir ağlama mı yoksa kötü bir ağlama mı olduğunu bilmiyorum, bu yüzden onun yerine aşağı doğru yalıyorum.

"Geri dön," diye yalvarıyor, sesinde çılgınca bir ihtiyaç var. "Çok yaklaştım!"

Yani iyi bir ağlama. Geri dönüyorum ve meme ucuyla bir kez daha oynamaya başlıyorum. Dilimin ucuyla yuvarlıyorum ve sonra yalıyorum, en çok sevdiği yolu belirlemeye çalışıyorum. Dilimle etrafında döndükçe küçük çığlıkları daha da çılgınlaşıyor, ben de bunu yapmaya

devam ediyorum, ona bunu vermenin zevkinde
kayboluyorum. Makat bezim vücuduma yapışmış durumda
ve eminim ki

çoktan geldim, ama önemli değil. Bunun dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Vücudu eğiliyor, haykırıyor ve ağzıma daha fazla ıslaklık doluyor. Geliyor. İnliyorum ve onu kucaklıyorum, khui'm şiddetli bir yoğunlukla şarkı söylüyor. Başka bir zaman beklemek zorunda kalacak. Şimdilik Jo-see'm zevk alıyor ve ben de memnunum.

Onu tatmaya ve kıvrımlarına sokulmaya devam ediyorum. Yüzüme doğru sallanıyor, hareketleri yavaşlıyor. Sonunda sert bir iç çekiyor ve tüm gerginliği vücudunu terk ediyor gibi görünüyor. Onu tekrar yaladığımda kıvranıyor. "Sen artık durabilirsin, Haeden. Ben geldim."

Durmak mı? Asla durmak istemiyorum. Yüzüm onun tatlı kalçalarının arasında gömülü olarak yaşayabilirim. Ama başımı kaldırıyorum, Çünkü onu memnun etmek benim ne istediğimden daha önemli. Yanına oturuyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Ve sonra tekrar yalıyorum, çünkü onun tadını tenimde hissedebiliyorum ve şimdiden Daha fazlasını arzulamak.

Bir elinin tersini alnına bastırıyor ve İçinde küçük bir kahkaha kabarıyor. "Sanırım banyo yapmayı unuttuk."

"Unutmadık," diyorum. "Dikkatiniz dağılmıştı."

Bana şakacı bir şekilde tekme atıyor.

Ağzımın kıvrılmasına engel olamıyorum. Gülümsüyor, taşıdığı gerginliğin bir kısmı kaybolmuş. Çıplak vücudu görülmeye değer bir manzara ve ben hala ona aç bir şekilde onu içime çekiyorum.

Bakışları bana kayıyor. "Teşekkür ederim."

Neden bana teşekkür ediyor? Ona bir arkadaşın hakkını verdim. Ama tartışmak istemiyorum, o yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Ne... Peki ya sen?"

"Ben de bitirdim." Eđer dűrűst olacaksak, bunu saklamanın bir anlamı yok. İřin tuhafı, bu sefer hiç utanç duymuyorum.

Onu tatmamdan açıkça zevk aldığı için mi? Ve başını sallayıp hiçbir şey olmamış gibi geiştirdiğinde, utanılacak bir şey olmadığını, aramızda sadece zevk olduğunu anlıyorum.

Bezimi alıp suya daldırıyorum, eşimi yıkamayı bitirmeye kararlıyım.

JOSIE

I Ateşin yanında battaniyelere kıvrıl ve izle Haeden çalışırken. Uykuluyum, temizim ve zevkten dört köşe olmuş durumdayım ve ellerim daha fazla uyuşturucu kremle tekrar sıkıca bağlanmış durumda. Arkamda, geminin derinliklerinde, bazı eski cesetler ve duvarda serbest bırakılmak için şanslarını bekleyen iki yabancı var. Bunlar önemli şeyler, Eminim, ama ben daha çok Haeden'in hareketlerini izlemek ve durumumuzu düşünmekle ilgileniyorum.

Oral seks konusunda biraz takıntılı olabilirim. Daha öncekinden. Beni kim suçlayabilir ki? İnanılmazdı. Tecrübe eksikliğini coşkuyla fazlasıyla telafi etti. O kadar sert boşaldım ki ayak parmaklarım kıvrıldı. Belki de her yere karışık sinyaller gönderiyordum ama elimde değildi. Bana bakışı sınırları zorlama isteği uyandırdı.

Ben de zorladım. Ve şimdiye kadarki en yoğun orgazmla ödüllendirildim.

Battaniyeleri vücuduma daha sıkı sarıyorum ve izliyorum ateşin üzerine eğilirken. Sayısız şey yapıyor.
- yolculuk için biraz et tütsülüyor, bıçaklarını keskinleştiriyor ve

Ateşin güzel ve sıcak kaldığından emin olmak için. Sıcak çayı var.

Kesenin içinde ısınıyor ve bir kenarda yeni kazınmış bir deri sarılmış, bitirilmeyi bekliyor. Bir tane söyleyeceğim. Haeden tembel değildir. Benden bir şey yapmamı da beklemiyor. Ona kalsa, o çalışırken ben oturur ve bütün gün beni şımartmasına izin verirdim.

Hoş bir şey. Aynı zamanda kafamı karıştırıyor.

Artık o adamdan nefret etmiyorum. Edemiyorum.

Duyduklarımdan sonra

bu kadar soğuk davranmasının sebebi. Korkuyordu. Bunun için onu suçlayamam bile - korku içinde yaşıyor, son eşinin başına gelenlerin benim de başıma gelmesinden endişe ediyor. Ben de aynı şeyi yapmıyor muydum? Dünyaya bir çocuk getirmekten ve onu benim gibi sevgisiz ve mutsuz büyümeye zorlamaktan çok endişelendim.

Sanırım artık ikimizin de yanıldığını anlamaya başladık. Belki, sadece belki aramızdaki bu şey işe yarayabilir. İhtiyatlı bir iyimserlik içindeyim.

Ben de tam bir boynuzluyum çünkü o ateşin üzerine eğilirken onun bakire olduğunu düşünüyorum. Onun hakkında düşünüyorum.

orgazm olduğumdan emin olmak ve kendisi için hiçbir şey almamak. Durumu tersine çevirip aynısını ona da yapmak istiyorum,

Aslında. Ona dokunursam nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum. Onun beni yaladığı gibi ben de onu yalarsam. Bu düşünce beni

biraz ürperiyorum ve bitim tekrar başlıyor. Bu rezonans olayında anlaşılmaya hazır olmayabilirim ama biraz keşfederek.

Elbette şu anda ellerim bu haldeyken hiçbir şey yapamam ama hayal gücümü kullanabilirim.

Kafasını kaldırdı ve beni bakarken yakaladı. Gözleri kısıldı. "Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece düşünüyordum."

Homurdanarak cevap veriyor ve ben bir şey söylemeyince tekrar bana bakıyor. "Eee?"

"Peki ne?"

"Bana ne düşündüğünü söyleyecek misin?"

Oh. Ona oral seks yapmayı düşündüğümü söylemek istemiyorum, bu yüzden başka bir konu arıyorum.

"Çocukları sever misin?"

Haeden bana dünyanın en aptalca sorusunu soruyormuşum gibi bakıyor ve tamam, onu suçlayamam. Yavaş yavaş ölmekte olan bir kabileden gelen bir adama çok az şey sordum. insanlar gelmeden önce çocuklar. Elbette çocuklar değerlidir.

"Ben sadece... Ben çok çocuk istiyorum," dedim. "Yuva kurduğumda büyük bir ailem olsun istiyorum. Benim hiç olmadı, biliyor musun? Bu yüzden hep tonlarca bebek sahibi olmayı ve ailemi doldurmayı hayal ettim. onlarla birlikte. Beş, altı ya da sekiz çocuk. Ben buna varım. Ya sen?"

"Besleyecek çok boğaz var."

Verdiği yanıt karşısında garip bir şekilde ezilmiş hissediyorum. "Sanırım öyle."

Gözlerimin içine bakmadan bıçağını karıştırıyor. "O zaman mükemmel bir avcı olduğum için şanslısın."

Göğsümde sıcaklık çiçekleri açıyor. "Çok şanslısın."

İlk kez Haeden'i eşim olarak hayal ettim. Uzun bir av gününden sonra eve gelirdi ve ayaklarımın dibinde bir ya da iki bebek olurdu! - ayaklarımın dibinde. Mızraklarını bırakır, içeri girer ve bana bir öpücük verir, sonra da çocuğu kucağına alırdı. Günüyle ilgili konuşurduk, ailemi beslerdim ve rahat mağaramızda zamanımızın tadını çıkarırdık. Bebekler uyuduktan sonra, geceyi birbirimize sarılarak ve daha fazla bebek.

Haeden'i kucağında bir bebekle hayal ediyorum ve merakla erimiş. İyi bir baba olacağına karar verdim. Sert ama adil. Bir çay bardağını alıp ellerimi incitmeden yudumlayabilmem için dudaklarıma götürürken ekliyorum. Ne zaman içmeyi bitirdim, zihnimdeki görüntüyü tekrar düşündüm. Bir öpücük. Henüz öpüşmedik. Daha önce, bunun çünkü umursamıyordu, ama nasıl yapılacağını bilmediğinden şüpheleniyorum.

Bunu pratik yapılacaklar listeme ekliyorum ve uzun zamandır ilk defa dört gözle beklediğim bir şey varmış gibi hissediyorum.

Günün geri kalanını mağarada hoş bir tembellik içinde geçiriyoruz. Haeden ev işleriyle meşgul oluyor, ama aynı zamanda beni 'hikâye çevirme' denen bir oyunla tanıştırıyor, kar yağışı çok arttığında evde kitlerle oynadıklarını söylüyor. Oyun, birisine bir konu verilmesi ve hikaye döndürücünün kendisine sunulan kelimelerle uyumlu bir hikaye bulması şeklinde işliyor. Bu bir çeşit ve birbirimize çelme takmak için çok zaman harcıyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde, Haeden'in keskin bir Esprilerim ve en saçma hikayelerim bile onu gülümsetmeyi başarıyor. Ona 'I Spy'ı öğretiyorum ve öğleden sonra güneş batana ve soğuk tüm havayı emene kadar bu oyunu oynuyoruz. ve ateş bile beni sıcak tutamıyor.

Sonra Haeden benimle birlikte kürklerin içine girip beni göğsüne çekti ve gecenin geri kalanını onunla kucaklaşmak. Bitim daha fazlasını istemek için ısrarla mırıldanıyor ama onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Banyoyu da düşünmeyeceğim. Yarın o gün olacak, diyorum ona. Yarına kadar sabırlı ol.

Saçlarımı okşarken başımı Haeden'in göğsüne koyarak uykuya dalıyorum ve gerçekten buna alışabilirim. Belki de sadece bitin getirdiği aşırı azgınlıktır, ama bana sarıldığında? Sevildiğimi hissediyorum. Tapılmış. El üstünde tutulduğumu. Sanki onun başına gelen en iyi şeymişim gibi.

Belki de öyleyimdir.

Bu düşünceyi sevdim.

Ertesi sabah uyandığımızda hava daha soğuktu. Haeden'in üzerime örttüğü kürklere rağmen titriyorum ve o bile göğsüne sıcak bir tunik geçiriyor. "Bu çünkü kuzeye gittik," diyor. "Burada hava kabile mağaralarındaki kadar hoş değil."

Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. "Kuzey mi? Batıya gitmeye çalışıyordum. Harlow ve Rukh'un mağarasına doğru."

Homurdanıyor. "O zaman birkaç gün uzaktasın." Öyle mi? Hay aksi. "Bu berbat bir şey."

"Muhtemelen geri dönmüşsünüzdür. Büyük tuzlu su buraya yakın ama mağara değil." Ateşi körüklemek için dürtüyor ve sonra kuyruğu hayal kırıklığıyla titriyor. "Ateş için yakıtımız azaldı. Siz burada kalın, ben gidip etrafı kolaçan edeceğim."

"Tamam." Battaniyeleri daha yakına çekiyorum. "Çabuk dön."

Mızrağını aldı ve bana başını salladı. Gülümsemiyor, ama bu Haeden değil. Beni ateşli bir şekilde yutuyor, Sahiplenici bir bakış attıktan sonra dönüp 'mağara' girişinden dışarı çıkıyor ve ben de buğulu bir bakışı dostça bir gülümsemeye tercih edeceğime karar veriyorum.

Ellerimi esnetiyorum ve çok kötü hissetmiyorum, bu yüzden o yokken mağaranın etrafındaki birkaç işi yapmaya çalışıyorum. I Ateşi harlı tutuyor, çay için biraz su koyuyor ve ellerimi çok fazla kullanmadan doğrulmak için elimden geleni

yapıyorum.

Geceden ttslediği et pişmiş görünüyor, ben de onu çok sayıdaki poşetten birine koyuyorum ve ipini dişlerimle çekerek kapatıyorum. O zaman beklemekten başka yapacak bir şey yok.

Haeden kısa bir süre sonra donmuş bir hazne ile geri döner.

tuzaklarından birinden elini çekti. Botlarındaki karı tekmeliyor ve kürkünü açıyor, sonra hemen yanıma geliyor. Avı bana vereceğini sanıyorum - belki de ellerimin kesik olduğunu unutmuştur - ama onun yerine yanıma gelip başımın tepesine sert bir öpücük konduruyor.

Ve yine eriyorum. Neden bu adamın bir pislik olduğunu düşündüm ki? Bazen geçinmesi zor, evet, ama sevgi dolu? Kesinlikle.

"Her şey yolunda mı?" Endişeli bir şekilde sordum.
"Metlaklardan bir iz var mı?"

"Her şey bitti," diyor ve ateşin yanına meliyor. Ateşin güçlü bir şekilde yandığını ve üzerinde bir poşet çay olduğunu görünce şaşırmış görünüyor. Bana doğru bakıyor. "ay mı?"

"Geri döndüğünde üşümüş olabileceğini düşündüm."

'Onay' homurtusu olarak yorumladığım bir şekilde homurdanıyor ve fincanı içine daldırıyor. Haeden hızlıca içiyor ve sonra fincanı tekrar daldırıp bana uzatıyor.

"Ben iyiyim. Peki... daha fazla metlaks?"

Başını sallıyor. Avını kesmek yerine kürklerden birine sarıyor ve eşyalarını toplamaya başlıyor. "Her yerde izler var, genç ve yaşlı. Burada olduğumuzu biliyorlar ama Ateşle peşimizden gelmeye korkuyorlar. Onların bölgesinin derinliklerinde olmalıyız."

Tüylerim diken diken oluyor. "Peki ne yapacağız?"

"Ellerin iyileşir iyileşmez gidiyoruz." Dönüyor Bana. "Seni tehlikeye atmayacağım."

Sözlerinin bana verdiği baş döndürücü sıcaklığı
görmezden geliyor ve elimdeki soruna odaklanıyorum.
Düşünmem gerek, her şeyi değil
Kıkırdıyor çünkü duymak için can attığım şeyleri söylüyor.
"Gidersek güvende olur muyuz?"

"Metlaklar genellikle sa-khui'nin peşinden gelmezler.
Eğer onların bölgesinden ayrılırsak, bizi takip etmezler."

"Ama sana saldırdılar."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Ateşten çıkan
külle kendimizi ovacağız. Eğer duman gibi kokarsak uzak
dururlar. Ateşte olmadığımızı anlayacak kadar zeki
değiller; sadece kokuyu tanıyorlar."

"Tamam." Ellerimi uzattım. "Şunları kontrol edelim mi
o zaman?"

Haeden yanıma geliyor ve ellerimi nazikçe açmaya
başladığında hareketsiz kalmak için elimden geleni
yapıyorum. Bana karşı her zaman çok dikkatli davranıyor.
benimki kadar onu da çıldırtıyor. Şu anda fırtına gibi
şarkı söylüyor ve onunki de gök gürültüsü efektiyle
eşleşiyor. Göğsümüzün çıkardığı gürültüyle metlakları
uzak tutmadığımıza şaşıyorum.

Ellerimi açtığımda ve
Yıkandıktan sonra ellerim pürüzsüz ve kabarcıklardan eser
yok. Birini dikkatlice esnetiyorum ve acımayınca Haeden'e
bakıyorum. "Şimdiden tamir olduğuna inanamıyorum. Sen
bir dahisin."

Homurdanıyor ama memnun olduğunu söyleyebilirim.
Diğer elimi açıyor ve gözlerimin içine bakmıyor. "Liidi acıyla
ilgilenir. Gerisini khui halleder."

"Yine de yardımın için minnettarım."

"Sen benim eşimsin. Elbette bunu senin için yaparım."
Sanki onun benim erkeğim olduğuna itiraz etmemi
bekliyormuş gibi bana meydan okuyan bir bakış atıyor.
Ama bir şey söylemiyorum. Bir süre bunu düşünsün.

O ellerimi silerken ben de yeşil ışıkların dans ettiği ve en az iki kadının uyuduğunu bildiğim duvara bakıyorum. "Sence iyi olacaklar mı?"

"Aylardır buradalar. Dediğim gibi, bir ya da iki gün daha nedir ki?"

"Evet ama... ya metlaklar içeri girip duvarlara zarar verirse? Ya da bir şekilde onları gevşetirlerse?"

"Böyle bir şey olmayacak. Ve onları yanımıza alamayız. İki zayıf insanı -ki zayıf olacaklar- mağaralara geri götürmek için dağlardan aşırıya hazırlanmış değiliz. Bir sakıntıyı tek başımıza indiremeyiz. Biz bekleyecek ve uygun teçhizatla buraya bir av partisi getirecek."

Başımı sallıyorum. Sözleri mantıklı. Haklı olduğunu biliyorum; sadece Diğerlerini geride bırakma düşüncesi beni suçlu hissettiriyor. Ancak geminin geri kalanı son bir buçuk yıldır çoğunlukla rahatsız edilmedi, bu yüzden mantıklı olduğunu biliyorum - şu anda onları açmanın bir anlamı yok. Zar zor Beni ve Haeden'i sıcak tutmaya yetecek kadar kürküm var. Sanırım geceleri hep birlikte sarılabılırız.

İki tuhaf insan kadının Haeden'in iri, kaslı formuna doğru kıvrıldığını hayal ediyorum ve içimden geçen şiddetli kıskançlık duygusu karşısında şok oluyorum. Ben istemiyorum başka birinin ona dokunmasını istemiyorum. O benim. Hâlâ bu kavramı kabullenmeye çalışıyorum ama aklımdan çıkmıyor. Benim. Benimki benimki.

"Ellerin ağrıyor mu?" diye sorarak düşüncelerimi bölüyor. Parmakları avucumun üzerinde geziniyor.

"İyiler," diyorum ve bunu kanıtlamak için onları esnetiyorum. "Yani bugün mü gidiyoruz?"

"Eşyalarımızı toplar toplamaz." Elini tekrar benimkinin üzerinde gezdiriyor ve ovuşturuyor. "Birkaç günlük zorlu

bir yolculuk ve biz

kabile mağaralarına geri dönecek."

Geri döndüm ve muhtemelen tek başıma gittiğim için kafamı ısıracaklar. Diğerlerinin acıyan bakışlarına ve bizi fark edenlerin sırtışlarına katlanmak zorunda kalacağım. henüz rezonansımızı tamamlamadık. Geri dönmek konusunda isteksizim. Kabileyi seviyorum ama şu anda benim için hassas.

Ben de Haeden'in elini tuttum. "Kızlar duvarın içinde bir süre daha güvende olurlarsa... doğrudan kabileye dönmek yerine güneye gitsek sorun olur mu? Kendimize birkaç gün ayırsak? Aramızdaki bu şeye alışmak için?"

İtiraz etmesini bekliyorum ama beni inceliyor ve sonra başını sallıyor. Ayağa kalkıyor ve başımın tepesine tekrar hızlı bir öpücük konduruyor. "Nasıl istersen öyle olacak."

HAEDEN

I Jo-see'yi seyahatin ilk günü için zorlayın. Ben Mağaranın her yerinde gördüğüm ya da patikaları kaplayan metlak izlerinden dolayı rahatım. Burası vahşi, öngörülemez yaratıklarla dolu ve ne kadar erken ayrılırsak o kadar iyi. Kar ayakkabılarıyla benden daha yavaş yürüdüğü için çantasını ben taşıyorum. Ve saatler geçtikçe Sabahtan öğleden sonraya doğru yavaşlamaya başlıyor. Ayarladığım yorucu tempoya itiraz etmiyor ama yorulduğunu söyleyebilirim.

Bu yüzden günün sonuna doğru onu da taşıyorum. Bunu yapmamı istemiyor ama sözlerini ve küçük tokatlarını duymazdan geliyorum ve sırtıma tırmanabilmesi için eğiliyorum. O ve ben onu daha yükseğe kaldırıyorum, kollarını boynuma doluyor ve devam ediyoruz.

Sonunda metlak izleri kayboluyor ve sa-khui bölgesine giriyoruz. Buralar avcı topraklarının sınırı ama ben buraları biliyorum. Mağaraların nerede olduğunu biliyorum.

Tuzakların bol olduğu zamanlarda fazladan avları dondurmak için zulaların saklandığı yere. İkiz ay gökyüzüne yükselirken duruyoruz ve eşimi en yakın avcı mağarasına götürüyorum. Bu

Küçük bir tane ama ateş için yakıt ve yatak için sıcak kürklerle dolu. Onu nazıkçe yere bırakıyorum ve sonra çantaları önümden sarkıtıyorum. "Güvende olduğumuzdan emin olmak için etrafı kolaçan etmeliyim," diyorum ona. "Ama önce bir ateş yakayım da ısın."

"Yapabilirim," diyor ve boynundaki tangada taşıdığı irestarterı çıkarıyor. "Sen yapman gerekeni yap. Ben de elimden geldiğince yardım edebilirim."

Yavaşça başımı sallıyorum, khui'm yanıt olarak titreşirken göğsümü ovuşturuyorum. Kampımızı hazırlamama yardım edeceğini yorgunluğuna rağmen benim için çok şey ifade ediyor. Sanki bu işte ilk kez birlikteymişiz gibi hissettiriyor. Sanki o Bir olduğumuzu kabul ederek. Bir şey söylemesine fırsat vermeden ona sıkıca sarılıp başının üstünden öpüyorum ve o soru sormadan önce keşif yapmak için mağaradan çıkıyorum.

İzimizi takip edip metlak izi arıyorum ama hiçbir şey yok. Eğer takip edildiysek, vazgeçmişlerdir. saatler önce. Memnun bir şekilde mağaraya ve ateşi yaktığı eşimin yanına dönüyorum. Yorgun olduğu belli olmasına rağmen şikâyet etmemesinden gurur duyuyorum. Bunun yerine mağarayla meşgul oluyor ve ben geldiğimde ateşten başını kaldırıp bakıyor, gözleri parlıyor.

Beni gördüğünde gözlerinin zevkle parladığı noktaya gelmek için pek çok işkence dolu gece geçirdim, ama tek bir tanesini bile değişmem. Bu an hepsine değdi.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, çay yapmak için birkaç kuru otu demleme kesesine ufalıyor.

"İz yok," diye kabul ediyorum. "Metlaklar daha kolay avların peşinde bizi terk ettiler." Çok fazla av görmedim, bu da beni endişelendiriyor. Normalde bu tepeler av hayvanlarıyla doludur.

"Bu harika," diyor Jo-see gülümseyerek. "Yarın Harlow ve Rukh'un mağarasında olacak mıyız?"

"Eğer bütün gün seyahat edersek, belki." Bunun pek mümkün olmayacağına işaret etmiyorum.

Yavaşça başını sallıyor, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade beliriyor. "Yani hayır, o zaman. Bizi yavaşlattığım için özür dilerim. Bunu yapmak çok zor. sana ayak uydurmak."

Onu azarladığımı mı sanıyor? "Özür dileme. Tam gücümüzde değiliz." Göğsümü ovuşturuyorum ve khui bu benim varlığımın felaketi - ve umudu - olmuştur Son zamanlarda. "Sadece gidebildiğimiz kadar hızlı gideceğiz ve başka hiçbir şey için endişelenmeyeceğiz."

"Bugün beni taşımak zorunda kaldığın için kendimi suçlu hissediyorum-"

"Çünkü metlak bölgesindeydik. Artık güvendedeyiz." Öne eğilip çenesine dokunuyorum ve onu Başını kaldırıp bana bakıyor. "Ve seni günlerce hiç şikâyet etmeden taşıyabilirim ve bunu yapmaktan memnuniyet duyarım."

Kızarıyor ve başını eğiyor. "Umalım da iş o noktaya gelmesin yoksa sana tutunmaya çalışmaktan kalçalarımın iç kısımları moraracak."

Kalçalarımı kavradığını hayal ediyorum ve şehvet kükrüyor içimden. Eğer bu gerçekleşirse, onun tatlı kalçalarının beni sonsuza kadar sıkmasına aldırmayacaktım. Tek umursadığım şey takacağı morlukları önemserdi. "Sana karşı daha dikkatli olacağım."

Jo-see eğlenerek bana başını sallıyor.

Karanlık saatleri havadan sudan konuşarak ve çay içerek dostça geçiriyoruz. Ben Jo-see'ye kızarttığım et. Elleri daha iyi olsa da onu beslemekten keyif alıyorum. Tedaviye itiraz etmiyor ve

Et bittiğinde esnemeye başlar.

"Uyu," dedim ona. "Yarın yapılacak çok seyahat var ve gücüne ihtiyacın olacak."

Başını sallayıp battaniyelere bakıyor, sonra da titriyor. "Bana katılacak mısın? Sen benim fur-nus'umsun."

"Fur-nus?"

"Sıcaklık sağlıyorsun," diye şaka yapıyor, gülümsüyor.

Başımı sallıyorum. Onun için memnuniyetle kürk giyeceğim. Ben kürklere yerleşiyorum ve o da bedenini benimkine yaslıyor, küçük bedenini omzumun altına sıkıştırıyor. Küçük bir iç çekiyor ve yanağı göğsüme yaslanıyor, yumruğu kalbimin üzerinde. Benim khui hoş bir şekilde şarkı söylüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, vücudumda dolaşan ve eşimi talep eden uğultuyu görmezden gelmekten memnunum. Şimdilik bu kadarı yeterli.

Jo-see usulca, "Khui'nin sesi çok yüksek," diye mırıldanıyor ve parmaklarıyla göğsümü okşayarak kalbimin üzerindeki sert çıkıntıları okşuyor.

Haksız değil. Şarkı hoş olsa da, yüksek sesle zonkluyor. Homurdanarak onaylıyorum. "Aldırma."

Jo-see hiçbir şey söylemiyor ama eli göğsümdeki çıkıntıları okşamaya devam ediyor ve zaten hazır olan sikim büyüyor

Acı verecek kadar sert. Gözlerimi kapalı ve bedenimi hareketsiz tutuyorum, tepki vermemeye kararlıyım. Uyurken beni zararsız bir şekilde okşamak isterse, itiraz etmeden bunu memnuniyetle karşılayacağım. Onun her dokunuşu bir hediye.

Dakikalar geçiyor ve parmakları göğsümü okşamaya devam ediyor.

Sonra eli aşağıya, kalbimden uzaklaşıp karnıma doğru kayıyor.

Ağzım kuruyor. Aletim makat bezime çarparak havayı deliyor. Belki de

ne yaptığının farkında mı? Katı bir sessizlik içinde
bekliyorum, elim

Parmakları göbeğimin üzerinde kayıyor, makat bezimin kenarlarıyla alay ediyor. Uyuyup uyumadığını anlamak için nefes alışını dinliyorum ama eli sadece geziniyor.

Ama sonra havadaki uyarılma kokusunu alıyorum, hafif ama giderek güçleniyor.

Kendimi tutmaya çalıştığım inilti benden kaçıyor.

"Gördün mü?" "Biraz oynasam sorun olur mu?" Sesi kısık ve yumuşak, ve parmakları karnımı okşuyor. Üzerinde ve bitti. "Biraz keşif yapalım mı?"

Sarsıntılı bir şekilde başımı sallıyorum. Sanki bunu reddedecekmişim gibi? Hiçbir erkek reddedemez.

Eli aşağıya doğru hareket ediyor. "Senin bakire olduğunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor kısık bir sesle. "Bunun olaylara bakış açımı değiştirdiğini kabul ediyorum."

"Nasıl... nasıl yani?" Konuşurken sesim çatlıyor ve boğazımı temizliyorum.

"Garip ama şimdi seni anladığımı hissediyorum. Benim 'zayıf' olmamdan neden bu kadar korktuğunu. Bu da sanki tamamen benimmişsin gibi hissettiriyor. Bunun bu kadar çekici olması komik, değil mi?"

Bana garip gelmiyor. Başka bir erkeğin düşüncesi Ona dokunmak beni çaresiz bir öfkeyle dolduruyor. "Senden başka kimseye ait değilim," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Biliyorum," diyor usulca. "Bu hoşuma gitti."

Sonra eli taytımın üzerinden kayıyor ve sikimi kavırıyor.

Kendi nefesimde boğuluyorum, yumruklarım yanıma doğru sıkılıyor. Bir yanımla elini çekmek istiyor ki Bana daha fazla eziyet etmesin... ve bir parçam onu küçük bileğinden tutup parmaklarının her tarafına fışkırana kadar sikimi pompalamasını istiyor.

"Gerçekten çok sertsin." Sesi büyülenmiş gibi. "Ve büyük. Etkilendim."

"Beni... daha önce... çıplak gördün..." O bana dokunurken kelimeleri çıkarmak zor oluyor. Zihnim nazikçe okşayan elinden başka bir şeye konsantre olamıyor.

"Evet, ama görmek ve hissetmek iki farklı şey, biliyor musun?" Sesi meraktan soluk soluğa. "Ve ben kesinlikle etkileyici bir şeyler hissediyorum." Eli sikimi bırakıyor ve hayal kırıklığı içinde haykırabilirim - ama sonra parmaklarının tayıma doğru hareket ettiğini hissediyorum. Bel kordonundaki düğüm çözölüyor ve sonra malzeme gevşiyor.

Ve onu aşağı iterek sikimi havaya kaldırıyor. "Devam edebilir miyim?" diye soruyor, otururken.

Nefesim kesiliyor. Sanki onu durdurabilirmişim gibi? Precum horozumun başını kaydırıyor ve uzunluğumdaki çıkıntılardan aşağı damlıyor. Kesem çok sıkı. Her an patlamaya hazır hissediyorum. Aynı zamanda, çok erken gelmek istemiyorum, o bitirmeden önce değil.

Sessizliğimi izin olarak kabul ediyor, çünkü eli sikime geri dönüyor ve parmaklarının uzunluğum boyunca hafifçe dans etmesine, damarları ve çıkıntıları izlemesine izin veriyor. Hissettiriyor

Hayal ettiğim her şeyden daha iyi, eli sikimin üzerinde ve gözlerimi kapatıp avlanmayı, iz sürmeyi, metlakları ve karı düşünüyorum - kontrolü kaybetmemek için her şeyi.

"Tenin çok sıcak," diyor Jo-see'nin sesi yumuşak. Daha yakına eğiliyor ve sonra nefesini sikimin üzerinde hissediyorum. "Ve çok kalınsın."

İçimden bir inilti kaçıyor. Dudakları boyuma bir parmak mesafesinden daha yakınken nasıl metlaks düşünebilirim? Nasıl bir şey düşünebilirim?

"Ve bu çıkıntılar," diyor küçük bir iç çekişle, parmağını bir tanesinin üzerinde gezdirerek. "Bence mükemmel bir penisin olabilir, Haeden. Ona dokunan ilk kadın olduğuma inanamıyorum."

"Sadece," diye homurdandım, sesim titriyordu. "Bana dokunabilecek tek kadın sensin." Çünkü ben sadece ve sadece onunum.

Sözlerimden korkmak yerine, kesemin daha da gerilmesine neden olan gırtlaktan küçük bir kıkırdama çıkarıyor. "Sadece ben," diyor ve sesindeki alaycılık geri dönüyor. Onun Parmak uçlarım boyumu hafifçe aşağı yukarı okşuyor. "Sadece ben."

Sonra eğiliyor ve ağzını karnımın düzlüğüne bastırıyor.

Nefesim boğazımdan tıslayarak çıkıyor. Acı içindeyim. Saf, mükemmel bir ıstırap ve bu ıstırap eşimin yumuşak ağzı tarafından yaratıldı.

Dili hafifçe tenime dokunuyor. "Haeden?" "Ne?"

"Bir iyilik isteyeceğim," diyor ve sonra tekrar alt göbeğimi yalıyor. Ağzı sikime o kadar yakın ki müstehcen, büyüleyici görüntüler zihnimde daha hızlı ve daha hızlı kayıyor. Ağzının daha aşağıya ineceğini ummaya cesaret edemiyorum. Bu onun hoşlanacağı bir şey gibi görünmüyor. Ama yine de...

"Herhangi bir şey," diye törpüledim. Kolumu isteyebilirdi ve ben de memnuniyetle onu bedenimden ayırırdım.

"İhtiyacım var..." Öpücük. "Sen...." Kiss. "Beklemek için..." Öpücük. "Ve ben oynamayı bitirene kadar gelme, tamam mı?" Öpücük.

Sonra ağzı -yumuşak, hınzır ağzı- sikimin başına gidiyor ve küçük bir öpücük konduruyor.

Ateş bedenimi tutuşturuyor. Battaniyeleri sıkıyorum, terliyorum alnımda patlak veriyor. İsteddiği şey imkânsız ama yine de onu memnun etmek için yanıp tutuşuyorum.

"Deneyeceğim."

Verdiğim yanıt karşısında kıkırdayarak gülmesi, farkındalıkla tenimin karıncalanmasına neden oluyor. Nefesi sikimin üzerinde, eli Şaftımı kavlıyor. Karnım dilinin ve dudaklarının dokunuşlarıyla ıslanıyor. Khui'm, sikimin içine yerleşmiş gibi görünen yoğun bir ritmle zonkluyor.

Gelmiyor musun? Ağzı böyle acımasızca, harika bir şekilde alay ederken mi? Bir avcıyı yıldırım çarpması daha olasıdır.

Ama benim Jo-see'm oynamak istiyor ve ben onun için her şeyi yaparım.

Ben de kıpırdamadan yatıyorum, o başını eğerken tırnaklarım avuçlarıma batıyor. O yaklaştıkça kuyruğum çılgınca kalçama çarpıyor ve sonra sikimin başına bir öpücük daha konduruyor. Diğer eli mahmuzumu -yani sikimin üstündeki sert uzunluğu- arıyor ve parmaklarını ileri geri sürükleyerek ovuyor. Zevk içimde patlıyor ve ben nefesimi tutacağım.

Metlaks.

Metlaklar mağaranın dışında avlanıyor. Jo-see tehlikede.

Metlaklar yırtıcı pençeleriyle-

Ağzı sikimin başının üzerine kapanıyor ve dili uca doğru dönüyor.

Tuttuğum nefesim patlıyor. Elim saçlarına gidiyor, sanki artık bedenimin kontrolü bende değilmiş gibi. Ne zaman Tekrar gülmek için başını kaldırıyor, ben daha fazlası için can atarak onu geri itiyorum. Gelmeye o kadar yakınlam ki, içimde ateş yanıyor.

karnımda ve tohumlarımla aletimde yükseldiğini hissedebiliyorum, khui'min zonklaması onu dayanılmaz hale getiriyor. Ve onun sıcak ağzına, diline, dudaklarına tekrar ihtiyacım var.

Küçük bir zevk uğultusu çıkarıyor ve ağzı kapanırken bile uyarılmışlığı etrafımdaki havaya yayılıyor tekrar sikimin üzerine. Sonra çekiyor, ağzıyla emiyor.

ve parmakları mahmuzumla oynarken bile beni daha derine götürüyor.

Kalçalarımı itiyorum, duramıyorum ve ağzının derinliklerine doğru itiyorum. Teşvik edici bir ses çıkarıyor ve daha sert emiyor ve sonra, yeminime rağmen, tohumumu şiddetle döküyorum. Ağzına fışkırdığını hissedebiliyorum, onun sıkı, sıcak ağzına Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. O küçük, mırıltılı sesler çıkarıp bitirmemi beklerken bile tüm vücudum serbest bırakılmamanın gücüyle titriyor.

Sikimi serbest bırakıp son bir kez yaladığında utanç beni kavlıyor. Saçlarını bırakıyorum ve o otururken gözlerimi kapatıyorum. "Ben... üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Tatlı kahkahası mağarayı dolduruyor. "Haeden, ben sadece seninle dalga geçiyorum. Bu kadar ciddi olma." Benim tarafıma geçti. ve bana doğru kıvrılıyor. "Kasıtlı olarak seni boşaltmaya çalışıyordum."

"Ama dedin ki - ve ben saçını tuttum -"

"Bu da seksiydi," diye kabul ediyor ve yanıma yerleşiyor. Kolu belime dolanıyor. "Beklenmedik ama seksi."

Onun tarafından tamamen kafam karıştı. Şaşkın ama aynı zamanda garip bir şekilde memnun. "Yani seni hayal kırıklığına uğratmadım mı?"

"O sikle mi? Onunla olmak için deli olmak lazım. hayal kırıklığına uğradım." Göğsümü okşadı. "Dayanıklılığın üzerinde çalışacağız. Yarın." Parmakları tenimde geziniyor ve hâlâ hissediyor, hâlâ dokunuyor. Tahrik olmuş kokusu hâlâ havada asılı duruyor ve onun henüz boşalmadığını fark ediyorum. Bunların hepsi benim içindi.

Böyle bir hediyeden dolayı alçakgönüllüyüm.

"Başka ne çalışmak isterdim biliyor musun?" Düşünüyor. "Öpüşmek. Ağızdan öpüşme. Bunu da yarın için programa

koyalım."

Onu memnun etmek istiyorum. Boşaldığını duymak istiyorum. Boşaldığını görmek istiyorum. Tadına bakmak istiyorum. Kolum ona dolanıyor ve omzunu, yumuşak tenini okşuyorum. "Bu gece pratik yapabiliriz."

"Ağzım yoruldu," diye alay ediyor ama kalçalarının birbirine bastırır gibi sıkıldığını hissediyorum.

Aklıma bir fikir geliyor ve dizlerimin üzerine çöküp kalçalarını açıyorum. O benim için bunu yaptıysa, ben de onun için yapamaz mıyım? "Erkeğinizin güçlü bir ağzı ve daha da güçlü bir dili olduğu için şanslısınız."

Nefesini içine çekiyor ve sonra kürklerin üzerine yığılıyor, boğazından bir inilti kaçıyor. "Şanslıyım."

Uylukları hevesle ayrılıyor ve yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum, memnunum.

JOSIE

I Ertesi sabah Haeden'in kafasıyla uyandım. Beni yalayarak başka bir dalgalı, titreyen orgazmın içine sokarken bacaklarımın arasında. Tanrım, adam gerçekten güçlü, inanılmaz bir dil. Ve görünüşe göre almayı sevdiği kadar vermeyi de seviyor.

Belli ki bu rezonans olayına fazla yüklenmişim.

"Günaydın dostum," diye mırıldanıyor yalamalar arasında, sonra doğrudan klitorisime yöneliyor.

Yanıt olabilecek bir şeyler inliyorum ve ellerim boynuzlarına gidiyor. Onları gidon gibi tutuyorum, sanki açlıktan ölüyormuş gibi ziyafet çekiyor ve sanki bir Tootsie Pop'un ortasıymışım gibi yalıyor. Hangi kız böyle bir coşkuya karşı koyabilir ki? Hiç kimse - ve ben birkaç dakika içinde geldim.

Vücudum titreyen bir karmaşadan başka bir şeye dönüşmediğinde, beni son bir kez daha yalıyor ve sonra kalçamın iç tarafına sokuluyor. "Yolculuğumuza yakında başlamalıyız."

"Doğru. Yolculuk." Nefes nefese kaldım. "Anladım." Şu anda oldukça kemiksizim, bitim hoş bir şekilde mırıldanıyor. Ona gönderdiğim tüm endorfinleri yiyor gibi görünüyor, Çünkü bu ihtiyaç son birkaç gündür daha az acil hale geldi - ya da belki de bu rezonans olayına teslim olmaktan birkaç santim uzakta olduğumu fark etti.

Böyle bir sabah selamlaşmasından sonra, buna karşı neden mücadele ettiğimi hatırlamakta gerçekten zorlanıyorum. Haeden sevecen, tatlı ve sadık biri. Bazen Huysuz, evet. Bazen somurtkan ve zorba, ama bana gelince? Ben onun dünyasıym ve bunu bilmeme izin veriyor.

Ki bundan nefret etmiyorum. Henüz boyun eğmeye hazır olup olmadığımdan emin değilim. Hayır demeye hazır değilim, ama 'evet' yönünde biraz daha itilmeye ihtiyacım varmış gibi hissediyorum ve görmek istiyorum İşler bizi nereye götürürse. Şu anda onunla eğleniyorum. ve yankılanma kaçınılmaz hissettirirken, ben de sadece anın tadını çıkarmak istiyorum.

Kalçalarımı son bir kez daha okşuyor ve alaycı bir şekilde yalıyor, sonra ayağa kalkıp ateşimizin ölü kömürlerine doğru ilerliyor. "Do Bu sabah taze çaya ihtiyacın var mı dostum, yoksa soğuk su içip daha erken mi çıkalım?"

Dostum mu? Eeep. Ona söylemek istiyorum. çünkü uğursuzluk getirmekten korkuyorum. Ama bu sabah çok mutlu görünüyor. Kendinden çok memnun. Ve bana bakarken, bana bir başka şiddetli, sahiplenici gurur bakışı atıyor.

Evet, şu anda onu söndüremem. Tuniğimi yayvan, çıplak bacaklarımın üzerinden aşağı kaydırıyorum ve biraz geriliyorum. "Soğuk su iyi. Harlow'un mağarasına gitmek istiyorum. Ne kadar erken o kadar iyi, sanırım."

Çünkü orada, sanırım anlaşmayı mühürleyeceğiz.

Haeden aniden durduğunda mağaradan belki bir saat uzaktaydık ve ben sırtına çarpıp kar ayakkebılarımla neredeyse düşüyordum. "Bu da ne-"

"Hsst," diyor ve sessizliğı belirtmek için bir elini havada sallıyor.

Sırtına yapıştım ve omzunun etrafından bakmaya çalıştım. Sürpriz bir şekilde kolumu tuttu ve yarı direksiyon, yarı Beni en yakın uçuruma sürüklüyor. "Haeden," diye itiraz ediyorum, kar ayakkebılarımla olabildiğince hızlı yürümeye çalışıyorum. "Neler oluyor?"

"Sessiz olun!" Göt herif tekrar oyuna girdi. Beni itiyor. Uçurumun kaya duvarına yaslanıyor ve küçük kemik bıçağımlı kınından çıkarıp elime tutuşturuyor. Gözleri dar, yüzü ihtiyatla gergin. "Burada bekle ve kımıldama."

"Ne oldu?"

"Şansın varsa, bir şey yoktur." Bana bir tane verdi yiyip bitiren bakışlar atıyor ve sonra mızrağını hazır tutarak geri dönüyor.

Bıçağımlı kürklü elimle kavrayıp göz kırpıyorum. Karın içinde çömelmiş, hareketleri sinsice. Bu Sanki bir şey avlıyormuş gibi, ama hiç av göremiyorum. Dün biz seyahatleyken avlanmamıştı, ve benim güvende olmamı istediğini, yaralı bir dvisti'nin bile tehlikeli olabileceğini söyledi. Peki neden şimdi avlanıyor? Önüne bakıyorum ve karanlık bir şey görüyorum.

Karda sıçramış. Kısa bir mesafe ötede, karlı tepelerden birinde bir sivilce gibi, çevrenin geri kalanıyla senkronize değilmiş gibi görünen bir yumru var.

Haeden koyu renkli sıçramaların yanına çömeliyor ve birine dokunuyor, sonra parmaklarını kaldırıp kokluyor. Neye baktığımı fark ettim. "Bu kan mı?" Sesleniyorum.

Dönüyor ve başını öfkeyle sallayarak sessiz olmam gerektiğini işaret ediyor.

Hay aksi. Ruh haline sinirlendim ama aptal da değilim. Eğer korkuyorsa, bu kötü bir şey. Küçük bıçağımı daha sıkı tutuyorum ve geri gelmesini bekliyorum.

Her ne haltsa onu incelerken kuyruğu kara çarpıyor ve sonra ayağa kalkıyor. Bana doğru geri dönmek yerine ilerideki kütleye doğru ilerliyor. Uzun ve sert bir şeyi eline alıp ters çevirdiğinde bunun bir ceset olduğunu anlıyorum. Gri ve tüylü... Sanırım bu bir metlak.

Oh, kahretsin. Onu ne öldürdü? Burada başka kim var? Uzun, sıska metlaklardan birini yiyebilecek kadar büyük yırtıcı hayvanları düşünmeye çalışarak beynimi zorluyorum. Kar kedileri vahşi ama vaşaklardan çok daha büyük değiller. Dvisti ot yiyicidir, ya sa-kohtsk? Ne yediklerini bilmiyorum ama yırtıcı olmak için çok yavaşlar. Haeden leşi incelerken beynimi zorluyorum ve sonra yüzünde acımasız bir ifadeyle yanıma dönüyor.

"Ne oldu?" Endişeyle sordum. Yüzündeki ifade buz sarkıtlarını dondurabilirdi. "Ne öldürdü onu?"

"Bilmiyorum." Ağzı acımasız bir çizgiye çekildi. "İz yok, sadece kan var."

Sertçe yutkunuyorum. "Belki... belki kar yağmıştır?" Ama ben
Taze tozu tanıyacak kadar uzun süredir buradayız ve üzerinde yürüdüğümüz kar hafif kabuklu. Bu da demek oluyor ki
hafifçe eriyecek kadar uzun süredir yerdeydi.
güneş ışığı ve sonra tekrar buz. Dahası, hava açık ve neredeyse hiç esinti yok.

İkimiz de yanıldığımızı bilmemize rağmen onaylarcasına homurdanıyor. "Dikkatli olmalıyız. Yürürken tetikte olun ve güvenli bir şekilde arkamda kalın." Çantamı elimden aldı.

omuzlarına ve ön tarafına asar. "Eğer yorulursan bana haber ver, seni taşıyayım."

"Ben iyi olacağım." Eğer işler görüldüğü kadar kötüyse, benim zavallı insan kıcımı taşıyarak ona yük olmak istemiyorum.

Haeden başını sallıyor ve tekrar yürümeye başlıyor, adımları büyük ve toprağı yiyor. "Yakın dur."

Tabii ya. Kar ayakkabılı minik insan kadın, bahar günü gibi yürüyen yedi ayak boyundaki uzaylıya bir şekilde 'yakın durmayı' başaracaktır. Elbette. Sorun değil. Ama ben itiraz etmeyin çünkü bu bölgeden gitmek istediğı çok açık. O Metlak'a her ne olduysa. onu sarstı.

Yanından geçerken bir göz attım. Her yere kan sıçramış ve o şey... şey, onun bir metlak olduğunu söyleyebildiğime şaşırdım. Sanki çiğnenmiş ve tekrar tükürülmüş gibi görünüyor.

Titriyorum ve Haeden'in arkasından hızlanıyorum.

Gün boyunca öldürücü bir tempo tutturuyoruz ve ben de ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum. Bana öyle geliyor ki, kolay ama tempolu

Dünün seyahati gitti ve onun yerine son sürat ilerliyoruz.

Bu berbat bir şey. Açık bir patika yerine dolambaçlı bir patika seçmesi, bizi ağaçların yakınında tutması veya kayalık bir uçurumun gölgesinde yürümemiz daha da berbat

açık alan yerine. Bu da sürüklenmelerin daha fazla, rüzgârın daha soğuk ve tüm yolculuğun sadece bir buçuk çöp olduğu anlamına geliyor. Sahip olduğum her şeyi almasına rağmen, ayak uydurmayı başarıyorum (nispeten) ve Haeden beni taşıyor.

İkiz uydular tam tepemizdeyken ve Kar geceyle birlikte aydınlanırken Haeden beni

kayalık bir çıkıntı. "Avcı mağarası orada."

Tanrı'ya şükür. Bacaklarım düşecekmiş gibi hissediyorum ve ayak parmaklarım saatler önce soğuktan uyuştı. Bitim çok yorgun. Şarkı söylüyor, hatta yanına yaklaştığında yarım yamalak bir mırıltı çıkarıyor.

Bu gece gol atamayacağız.

Mağarada kimse kalmamıştı ve Haeden ateşi yakıyor, ıslak kürklerimi vücudumdan zor sıyırmayı başarıyorum. Bitkin bir halde, soyunmama yardım etmesine izin veriyorum ama yeni açılmış yatak kürklerinin içine girip yığılmaktan başka bir şey yapacak enerjim yok.

Ertesi sabah uyandığımda, beni kendine doğru çekmiş, mutlu bir şekilde mırıldanıyor ve parmağını yanağımı okşuyor. Esniyorum ve mağaranın girişine bakmak için başımı kaldırıyorum. Güneş ışığı içeri doluyor, bu da uzun bir süre uyuduğum anlamına geliyor.

Öyle hissettirmiyor. Hâlâ yorgunum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve sonra başımı tekrar sıcak omzuna koyuyorum. "Sanırım kendimden geçmişim."

"Yorgunsun." Hafifçe çenemde geziniyor. "Bu anlaşılabilir bir şey."

Bugün daha rahat görünüyor ve ben de seks zamanlarını düşünemeyecek kadar yorgunum, bu yüzden çünkü 'sorun' konusunu açıyorum. "O metlakı ne öldürdü?"

"Sormayı kes, Jo-see."

Ekşiliğini görmezden geliyorum. Bu beni susturmak için bir numara.

Artık ona karşı akıllıyım. Cevap vermek istemediğinde huysuzlaşıyor. "Bu bir 'bilmiyorum' değil. Bu 'biliyorum ama sana söylemek istemiyorum' demek."

Homurdanıyor.

"Ama biliyorsun, değil mi?"

Eli koluma kayıyor ve çıplak tenimde gıdıklayıcı küçük daireler çiziyor. Çıplağım. Oh. O da çıplak. Değil mi? Bunu şimdiye kadar fark etmemiştim, ama garip bir şekilde seksi hissediyorum. Sadece bana sarılmak istediğinden şüpheleniyorum. "Hikayeler var."

Bana pek iyi bir başlangıç gibi gelmedi. "Dinliyorum."

"Babam, havalar çok soğuduğunda bunun kötü bir şey olduğunu söylerdi. Gökyüzü pençeleri ortaya çıkar ve sa-khui bölgesi."

"Gökyüzü... pençe? Bunu hiç duymamıştım." Kelimeler Sa-khui dilinde garip geliyor.

"Sa-khui'lerin büyük tuzlu suların yakınında yaşamamalarının pek çok nedeni var. O sulardaki yaratıklar çok büyük ve saldırgandır, çok sayıda dişleri vardır."

"Ben de öyle duydum." Harlow gördüğü şeylerle ilgili tüyler ürpertici hikâyeler paylaştı. Bana çocukken dinozorlarla ilgili izlediğim belgeselleri hatırlattı - buradaki okyanus ilkel bir çorba gibi bir şey yaşıyor. "Gök pençeli şeyler suda mı yaşıyor?"

"Hayır. Yukarıdan geliyorlar. Avlarını yerden kaparlar ve bütün olarak yutarlar. Ve onlar büyük Farli büyüklüğünde bir kiti yemeye yetecek kadar."

Kendimi hasta hissediyorum. Farli ile aynı bedendeyim. Hatta onun eski tuniklerinden birine sahip olduğuma eminim. "Söylemiyorsun."

"Gökyüzü pençeleri olup olmadığından emin değilim," diyor ve beni rahatlatmak istercesine kolumu ovuyor. "Ama eğer öyleyse, gözümüzü gökyüzünden ayırmamak iyi olur."

Garip bir şekilde, birkaç gün önce dürbünüm elimde adayı gözetlerken tepemde uçarken gördüğüm büyük gölgeyi düşündüm. Ne olduğunu bulamamıştım. İnsanları kahvaltıda yiyen bir tür devasa uçan yırtıcı hayvan olabileceği düşüncesi dolduruyor

beni korkuttu. "Yani gök pençeleri kıyıda mı takılıyor? Rukh ve Harlow neden hiçbir şey söylemedi?"

"Hava soğuk olduğunda aşağı
inerler." "Her zaman soğuktur!"

"Ah, ama bu acı mevsim bir öncekinden çok daha
soğuk."

Aman ne güzel. "Sence adadan mı geliyorlar?"

"Göz ülkesi mi?"

Doğrudum ve ona baktım. "Suyun içinde bir şey var.
Eğer yeterince uzağa bakarsan, yeşil bir leke görebilirsin.
Sanırım bir ada. Ağaçları olan."

Alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Ağaçlar pembedir.
Senin gibi." Eli kolumu yumuşatıyor ve bana aç bir bakış
atıyor.

Meme uçlarım sertleşiyor ve çıplak olduğumu ve ona tam
cepheden hareket ettiğimi hatırlıyorum. Elimle göğsüne
dokunuyorum çünkü dikkati dağılmaya başlıyor. "Dikkatini
ver Haeden. Benim gezegenimde ağaçlar yeşildir.
Klorofil gibi bir şey. Her neyse, bu cam şeyi büyüklerin
uzay gemisinden aldım.
mesafeler. Yemin ederim bir sürü yeşil gördüm ve buranın
bir ada olduğuna eminim. Sence gök pençeli şeyler
Oradan mı geliyor?"

Omuz silkiyor. "Bunun bir önemi var mı? Bu bölge
güvenli değil. Biz
kıyıdan uzak durmalı ve iç kısımlara, kabile mağaralarına
doğru ilerlemeliyiz."

"Pekala."

"Bu da yakında gitmemiz gerektiği anlamına geliyor."

İnliyorum ve battaniyenin üzerine yüzüstü uzanıyorum.
Uykum ağırdır ve dinlenmeye ihtiyacım var ve çok daha
fazlasına ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. "Ne kadar
erken?"

Kıkırdıyor. "Çok yakında."

Sonra piç kurusu battaniyeleri üzerimden çekip aldı ve beni soğukta çırılçıplak bıraktı.

SÜRÜKLENİYORUM.

Elimde değil. Çok yoruldum. Haeden anlayışlı olmaya çalışıyor ama daha hızlı gitmek istiyor. Bugün yine yorucu bir tempo tutturdu ve ben de ona ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum. Ama ne zaman ağaçlara daha yakın yürümemi istese biraz daha uzaklaşıyorum. Bir asker gibi yürüyemem ve bir şekilde kalın sürüklenmelerin arasından geçip bir şekilde ona ayak uyduramam. Bir şeyler vermek zorundayım.

Gün ilerledikçe Haeden'in öfkesi daha da artıyor. "Acele et," diye tersliyor beni. "Seni taşımam mı gerekiyor?"

"Acele ediyorum!" Mutlu kıcımlı karda sürüklemek için elimden geleni yaparak ona bağıriyorum. Güneş tepede Bu da yakın zamanda durmayacağımız anlamına geliyor. Harlow ve Rukh'un deniz kenarındaki rahat mağarası artık bir seçenek değil - Haeden beni dağların derinliklerine götürüyor...

Bu da daha fazla kar demek. Bu da daha fazla kar demek. ayak uydurmak zor. Peki şikayet ediyor muyum? Hayır. Ağzımı kapatıyorum.

ve daha hızlı yürüyorum ya da yürümeye çalışıyorum. Yine de ter içindeyim ve kürklerim tenimde donuyor. Zavallı bitim gümbürdüyor, ama eminim ki enerjisinin çoğunu Enerji beni hamile bırakmak yerine dondurma olmamı engellemeye çalışıyor. Öncelikler ve hepsi.

Bu arada Haeden önümdeki karda fırtınalar estiriyor, sanki hiçbir şey yokmuş gibi daha da hızlanıyor.

Sırtına ve seğiren kuyruğuna bakıyorum. Benim ve onun çantasını taşıyor, minnettar olmalıyım, ama o kadar Yorgunluktan ölüyorum. Sadece bir ya da üç gün dinlenmek istiyorum. Acelem yok, diyorum kendime. Yenmem gereken

bir saat yok. Kızlar

tüpler bir ya da üç hafta, hatta bir yıl daha güvende. Bir sonraki küçük mağarada bir süre kamp kurup dinlenebiliriz. Bu fikir kulağa cennet gibi geliyor ve donmuş ayaklarım daha da yavaşlıyor. Çok yoruldum. Belki de bu öğleden sonra beni biraz taşımaya gerekiyordur, çünkü bilmiyorum-

Yerde bir gölge hareket ediyor ve üzerimden süzülüyor.

Donup kaldım. "Haeden?" Sesim sadece bir fısıltı. Aptal küçük bıçağımı kavriyorum - bana saklamam gerektiğini söylediği bıçak. her zaman dışarıda - elimde sıkı. "Sanırım az önce bir şey gördüm."

Dönmüyor, sözlerimi duyamayacak kadar önümde.

"Haeden," diye sesleniyorum, daha yüksek sesle. Bu sefer döndü. "Sanırım ben gördüm-"

Bir çığlık.

Gölge yine üzerime düşüyor.

Sonra yerden koparıyorum ve sıcak ve ıslak bir şey beni bir mengene gibi sarıyor. Korkunç bir koku var ve sert ve sivri bir şey çıplak tenime sürtünüyor. Dişler. Mengene esniyor ve sonra büyüyor tamamen karanlık.

Aman Tanrım. Düşüncelerim tam bir panik içinde - az önce canlı canlı yenildim.

"Jo-see!"

HÆDEN

J O-SEE!" Arkadaşımlın adı benim
üzerine inen gök-pençe'nin görüntüsü karşısında
ve sivri ağzı onu sanki bir hiçmiş, sadece bir et parçasıymış
gibi kardan koparır.

Kalbim göğsümde durdu. Sendeleyerek dizlerimin
üstüne çöktüm. Arkadaşım.

Benim her şeyim. O gitti.

Hayır. Hayır. Hayır.

"HAYIR!"

Gökyüzü pençesini izlerken göğsümden hayat fışkırıyor
Kanatlarını çırpıyor ve tekrar havaya yükseliyor. Kanatları,
kasları ve devasa çenesiyle süzölmeye başlar.

Dostum.

Adını bir kez daha acı içinde haykırarak, onu
yakalamamın mümkün olmadığını bildiğim halde yaratığın
peşinden sendeleyerek gidiyorum. Uçamam. Uçabilsem bile,
Jo-see'm gitti.

Gitti.

Acı içindeyim. Yaratığın uçup gitmesini izliyorum ve bıçağımı göğsüme dayıyorum. Onsuz yaşayamam. Yaşayamam. Onun gülümsemesinin ve parlak, ışıltılı gözlerinin olmadığı bir dünya yok.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım dostum," diyorum bıçağımı göğsümün üzerine koyarak. Kalbimi koruyan plakalar bana izin vermiyor Bıçağı doğrudan bir tanesine saplıyorum ve kanın derime doğru akmasını izliyorum. Tek gereken sağlam bir ve sonra ben de ona katılacağım. Bakışlarım uzaktaki iğrenç gök pençesini arıyor.

Yaratık ufukta gittikçe küçülen siyah bir nokta.

Sonra havada sallanıyor.

Düşüyor.

Falters.

Kanatları düzensiz bir şekilde çırpmaya başlar. Havada daha yükseğe tırmanmak için mücadele eder, ancak daha da düşer.

İçime öfke doluyor. Peşinden koşuyorum, çalkalanan karın üzerinde hızla ilerliyorum. Bir sonraki tepede gözden kayboluyor ve ben de peşinden koşuyorum. Bıçağımla kalbini söküp leşçillere sunacağım. Gözlerini oyacağım ve derisini yüzeceğim.

Eşimi yemeye cüret ettiği için onun pis vücudundan.

Onu yerde bulduğumda boğazımdan bir acı çığlık daha kopuyor, narin kanatları toprağa çarpıyor.

Önümde kıvranıyor, uçamıyor. Yaratık gördüğüm diğer kuşlara hiç benzemiyor - yüzü pullu, Boğazında ve gövdesinde kalın, püsküllü kahverengi kürkü olan sivri bir üçgendir. Kanatları çıplak ve parmak eklemleri arasında, bir mağaranın üzerindeki mahremiyet perdesinin üzerine gerilmiş ince deri gibi ince gerilmiş. Tüm bu şey gördüğüm bazı mağaralardan daha uzun. Çok iğrenç.

Ama sahada.

Şimdi benim şansım.

Bir öfke çılgılığı daha atıyorum ve bıçağı o şeyin boğazına saplıyorum. Bıçağım boğazına batıyor ve üzerime sıcak kan sıçırıyor. Kindar bir ulumayla bıçağımı sürüklüyorum
çırpınan kafa gevşeyene ve ben onun can kanıyla kaplanana kadar boğazından geçiriyorum.

Bu Jo-see içindi.

Bıçağımı yan tarafına, kanadının hemen altına sapladım, tatmin olmamıştım. Neden yere düştüğünü bilmiyorum ama eşimin intikamını almak için bu fırsatı değerlendireceğim. Onu parçalara ayıracağım ve bıçağımın her darbesinden zevk alacağım. Başka bir uluma
Acı dolu kayıplar gözümünden kaçıyor. Yüzüm kanla ıslanmış ve gözyaşlarım yüzümünden aşağı akıyor olmalı. Bir anda her şeyimi kaybettim.

Her şeyi.

"Benim bir eşim vardı," diye hırlayarak bıçağımı tekrar boğruüne sapladım. "Ve onu seviyordum! Onu benden aldın!" Bıçağım tekrar tekrar içine batıyor. Sonra bir elimi kalbi yaratığın geniş karnına çarpıyordu.

Karın hareket ediyor.

Geri çekilip bakıyorum. Hamile mi? Daha fazla Yaratıktan fıskırmak üzere olan bir genç mi? Ama karın tekrar hareket ediyor ve sonra karnın ortasından bir şey çıkıyor... küçük, sert ve sivri, kırmızı kanla ıslak bir şey. Bir diş-

Ya da bir bıçak.

Şimdiye kadar sessiz olan khui'm şarkı söylemeye başladı.

Boğazımdan bir uluma daha kaçıyor ve hareketlerim cılgına döndü. "Jo-see! Jo-see!" Bıçağımı diğerinin yanına saplıyorum ve yaratığın kalın karnında bir delik açmaya çalışarak kesmeye başlıyorum. Kalın, yağlı derisi

İki elimi de bıçağımın sapına koyup daha derin ve daha geniş kesmek için tüm gücümü kullanırken hırıliyorum.

Kanlı bir el ortaya çıkıyor, insan parmakları uzanıyor ve çılgınca.

İçimde bir sevinç patlıyor ve kesmeye devam ediyorum.
Eşim!

Arkadaşım! O yaşıyor!

Yaratığın karnı yarıldığında, uzanan eli tutuyorum ve bir ayağımı yaratığın karnına dayıyorum.
yaratık ve tüm gücümle çekiyorum. Yara korkunç bir emme sesi çıkarıyor ve ben daha sert çekiyorum. İçimden bir öfke hırıltısı çıkıyor ve sonra tekrar çekiyorum, kararlıyım. Bu olmayacak
onu tut. Tutmayacak.

Sonra yaratığın karnı çöküyor ve Jo-see, ıslak, kan revan içinde ve nefes nefese, içinden çıkıp kollarıma geliyor.

Dostum.

Benim her şeyim.

Sırılsıklam ve pislik içinde olmasına aldırmadan adını haykırıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Elim ıslak saçlarına gidiyor ve başını - o tatlı, tatlı insan başını - göğsüme yaslıyorum.

Dostum.

"Nefes alamıyordum," diye boğuk boğuk konuşuyor, bana karşı titriyor. Yapış yapış elleri göğsümde çalışıyor ve sonra onları yumruk haline getiriyor. Nefesi ciğerlerinden soluk soluğa çıkıyor. "Göremiyordum. Hareket edemiyordum-" Gözyaşlarına boğuldu ve sonra bana sarılarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Aman Tanrım."

"Biliyorum," diyorum ona, kana bulanmış saçlarını yüzünden geriye doğru okşayarak. "Şşşt. Sana sahibim, dostum." Ben bastırıyorum

Ağzımı onun pürüzsüz alnına dayadım, onun pis olduğunu ve benim de ondan daha iyi olmadığını umursamadan. O benim, sonsuza kadar. Son birkaç dakikanın acısı içimde dalgalanıyor ve sendeliyorum. Beni dik tutan tek şey Jo-see'nin bana yaslanması. Ağzımı tekrar çılgınca tenine bastırıyorum. "Seni kaybettiğimi sanmıştım."

Sadece hıçkırıyor, yanağını göğsüme bastırıyor.

Zavallı eşim. Onu sonsuza dek göğsüme bastırmak ve asla bırakmamak istiyorum ama o titriyor ve üzgün. Çantamı yere atıyorum ve parçalara ayırıyorum, yatak örtülerini çıkarıyorum. Onu kürklere sarıyorum, umursamadan pis olduğunu. Sıcak olmalı. "Ağlama, dostum. Seninle ilgileneceğim."

"Diyor ki, bu adam sadece bütün olarak yutulmamış!"

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, onu öpüyor ve her yerine dokunuyorum. Ona uzanmadan duramıyorum. Gökyüzündeki pençenin alçalarak ona doğru yaklaştığı o korkunç görüntüyü görmeyi asla bırakmayacağım. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi arkadaşımı alıp götürüyorsun.

Onu hayatım pahasına koruyacağım.

Onu kürklere sardıktan sonra kucağıma alıyorum ve koşmaya başlıyorum. Onu bir sonraki avcı mağarasına götürmenin ne kadar süreceği umurumda değil, tek bildiğim peşimi bırakmayacağı. tekrar görmek.

Mağaraya sendeleyerek girdiğimde güneş ufukta batmak üzereydi. Bir yorgan canavarı viyaklayarak dışarı fırlıyor ve ben de önce mağaranın dolu olup olmadığını kontrol etmediğim için zihinsel olarak kendime lanet ediyorum. Zihnim dağınık düşüncelerden oluşan bir girdap gibi, hepsi tek bir şeye odaklanmış durumda - eşimi güvende tutmak.

Jo-see bir süredir sessizdi ve onu nazikçe içeri bıraktım.
"Burada bekle."

Titriyor ve başını sallıyor ama konuşmuyor. Gölgeler yüzünün üzerinden geçtiğinde, orada boş bir bakış görüyorum. Bu beni endişelendiriyor.

Bu yüzden hızlı çalışıyorum. Yorgancı canavarın bıraktığı sakatatı topluyorum ve mağarayı dvisti-kuyruklu bir çırpma teli ile temizliyorum süpürge bırakmış. Jo-see'ye kürklerimizi giydirmek için acele ederken birçok malzememizi yolda bıraktım ama önemli değiller. Yeni kancalar, yeni bıçaklar yapabilirim. I yeni ateş yakma malzemeleri toplayabilir. Önemli olan tek şey o.

Bir ateş yaktım ve kısa sürede kesede su erimeye başladı. Çayım gitti, yolda kaldı. Önemli değil - su önce onu yıkamak için kullanılacak. Ondan sonra çay için endişeleneceğim.

Jo-see ateş ışığında sessiz, ama tüm vücudu hâlâ titriyor.

"Gel," diyorum ona ve sesim "Gel," der gibi çıkınca irkiliyorum.
Sessizliğin içinde doğal olmayan bir şekilde hırçınlaştı.
"Seni yıkayacağız ve sonra bir şeyler yiyeceğiz."

"Yemek yiyebileceğimi sanmıyorum," diye fısıldıyor.

"Yapabilirsin ve yapacaksın da." Yiyecek hiçbir şeyimiz olmadığı gerçeğini görmezden geliyorum ve seyahat erzaklarımı bir yol geride bıraktım. Her seferinde bir sorun.

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye tersliyor ve bana ters ters bakıyor.

Onun öfkesini alacağım. En azından boş boş önüne bakmıyor. Gözlerimi kısıyorum ve onu kızdırmak umuduyla sinirli bir homurtu çıkarıyorum. "Ben senin eşimim. Biliyorum en iyisi."

"Biz çiftleşmedik," diye haykırıyor ve sonra yeni gözyaşlarına boğuluyor. "Ben neredeyse ölüyordum ve sen neredeyse bir saniye Çünkü ben bencil bir pisliğim!" Çiğ hıçkırıkları mağarayı dolduruyor.

Şok içinde donup kaldım. Benim için endişeleniyor muydu? Bunca zaman? Burada onun için endişelenmekten çıldırıyordum. Küçük bir kız, ne kadar şaşırmış olmalı ve beni mi düşünüyor?

Göğsüm ağrıyor. Ovuyorum, küçük çentiği görmezden geliyorum. Göğsümün üstünde, bıçağımın derime saplandığı yerde. Karnında hâlâ canlıyken neredeyse kendimi öldürüyordum, Dışarı çıkmak için çalışıyorum. Bu düşünce beni hasta ediyor.

Önünde çömelıyorum. Bana bakmaktan kaçındığında, ne kadar pis olduğunu görmezden gelerek yüzünü iki elimin arasına alıyorum. "Jo-see," diyorum, gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekliyorum. Ne zaman Yaparlarsa, devam ederim. "Bu dünyaya geldiğin gün sen benimdin. Seni gördüğüm anda bir bağlantı hissettim ve bu beni korkuttu. Rezonansa girdiğimizde anladım ki her zaman benim olman gerekiyordu. Ve seni güvende tutacağım."

Gözleri yaşlarla parlıyor ve itiraz etmek için ağzını açıyor.

"Seni güvende tutacağım," diye tekrarlıyorum. Başparmaklarım yuvarlak yanaklarını yumuşatıyor. "Sen benimsin. Bilmen gereken tek şey bu. Eğer kaçırırsan, peşinden gelirim. Eğer hastalanırsan, Senin yanından asla ayrılmayacağım. Sen gidersen, ben de peşinden gelirim. Asla bensiz olmayacaksın, çünkü ben senin peşinden geleceğim. Bunu bil." Parmaklarımı göğsünün üzerinde, khui'sinin titrediği yerde gezdiriyorum. "Bunu hisset ve doğru olduğunu bil."

"Ama biz-"

"Ve iyileştiğinde," diyorum ona aynı kararlı sesle, itirazını başlamadan kesiyorum. "Seninle birlikte kürklerin içinde uzanacağım ve seni kendime alacağım. Birlikte olacağız. Eşyalarımı taşıyana kadar dostum. Sonra, rezonans doyurulacak.

Ama bana henüz benim olmadığımı söylemeye kalkma.
Çünkü sen her zaman benimdin."

Yaralı gözleri kırpışıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor.
"Senin," diye fısıldıyor.

"Her zaman," diye karşılık veriyorum.

JOSIE

I bir noktada bayılmış olmalıyım, çünkü uyandığımda Bir süre sonra uyandığımda ateşin normalden daha fazla çıkırdadığını ve pis kürklerin üzerinde çıplak olduğumu görüyorum. Sıcak ve ıslak bir şey kolumu okşuyor ve bakıyorum ki

Haeden elinin uzun, yumuşak darbeleriyle beni dikkatlice yıkıyor. Yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi var ve uzun zamandır ilk kez bir şeylerin farkında olduğumu fark ediyorum.

Tamamen, tamamen güvenli. Beni boynuzlamıyor, bunu puan toplamak için yapmıyor. Bunu yapıyor çünkü benimle ilgilenmek istiyor. Çünkü ben onun için önemliyim.

Ve ona bunun için onu öpebileceğimi söylemek istiyorum ama beynim hala az önceki şokun etkisinde ve onun her şeyi halletmesine izin vererek tekrar uykuya dalıyorum. Bir kez olsun gardımı düşürmek ve arkamı başka birinin kolladığını fark etmek iyi geliyor.

O gece tekrar uyandığımda Haeden gitmişti. Ateş çıkırdıyor ve mağara rahat ve sıcak. Biraz küf kokan ve mağaranın bir yerinden gelmiş olması gereken yeni kürkler üstüme yığılıyor ve ben tekrar uykuya dalıyorum. Haeden avlanıyor olmalı. Ya da başka bir şey.

Garip bir şekilde, endişelenmiyorum. Kötü bir şey olma ihtimali olsa beni terk etmeyeceğini biliyorum. Uyumaya devam ediyorum.

Ertesi sabah Haeden'in kollarında uyandım. bana sıkıca sarılmıştı ve çıplak vücudu benimkinin yanındaki kürklerde. Kaşıklaşıyoruz ve siki popomda sertleşiyor ama ne kadar derin uyuduğunu duyabiliyorum. Yavaşça dönüyorum, vücudum santim santim hareket ediyor, böylece onu uyandırmamak için elimden geleni yapıyorum. Vücudumdaki her kas ağrıyor ve bunun bitmek bilmeyen yürüyüşten mi yoksa Bütün olarak yutulmaktan. Bu düşünce bile midemin bulanmasına neden oluyor ve sonraki birkaç dakikayı tekrar çıldırmamak için elimden geleni yaparak geçiriyorum.

Ancak Haeden sıcak, güçlü ve harika, bu yüzden ona daha da sokuluyorum ve kolları beni sıkıca sarıyor refleks olarak. Cootie'm yüksek sesle mırıldanıyor, ona katılıyor ve bacaklarımın arasındaki ağrı geri döndü. Rezonansı tamamlamamız gerekiyor, hem de hemen. Bir elimi onunkini yumuşatmak için kaldırıyorum. göğsümde ve çıplak kolumda derin çizikler olduğunu fark ediyorum. Onlara kaşlarımı çatarak baktım, nerede olduklarını anlamaya çalışıyordum. nereden geldiğini. Boğazından aşağı inerken yaratığın dişleri beni çizmiş olmalı.

Sertçe ürperiyorum. Bunu atlatmam çok uzun zaman alacak. Gözlerimi kapatırsam, beni yutarken boğazının korkunç sıkılışını hâlâ hissedebiliyorum.

"Sus," diye mırıldanıyor Haeden, eli omzumda ve kolumda geziniyor. "Ben buradayım. Ben buradayım. başka bir şey size zarar vermez."

Kendinden emin sözleri için onunla alay etmek istiyorum ama bu sözler beni daha iyi hissettiriyor. Onun yanında rahatlıyorum. "Dün gece nereye gittin?"

"Avlanmak. Ben de çantalarımızı almak için geri döndüm." Parmakları yanağımı okşuyor. "Korktun mu?"

"Hayır. Canımın yanmasına izin vermeyeceğini biliyordum." Sırf ona dokunmayı sevdiğim için parmaklarımı göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum. "Yine de biraz hırpalanmış durumdayım."

Elleri vücudumun üzerinde sahiplenici bir şekilde dolaşırken bile gözleri kapalı kalıyor. "Mm. Yakında iyileşir. Ağrın var mı? Ağrılarını dindirmek için Liidi getireyim mi?"

Daha fazla o yapışkan maddeyi düşününce burnumu kırıstırıyorum. "Hayır, teşekkürler. Sadece ağrım var ve biraz çizik var." Parmaklarım göğüslerinin tam ortasındaki derin bir kesiğin üzerinde kayıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "O şey seni de mi yaraladı?"

"Hayır. Ben yaptım."

Ayağa kalktım. "Kendini mi kestir? Neden?"

Gözlerini açmadan beni tekrar kürklerin içine çekti. Adamım, silinmiş olmalı. "Bunu yaptım çünkü kılıcımı oraya yerleştirdim. Eğer ölseydin, seni takip etmek isterdim."

"Bu çok boktan," diye fısıldıyorum, şok olmuş bir halde.

"Yani,

Beni yanlış anlamayın, bu aynı zamanda duyduğum en tatlı şey, ama cidden berbat bir şey."

"Sen benim eşimsin. Benim için hiçbir şey yok. gitti." Beni tekrar kendine doğru çekti ve başımı omzuna yasladı. "Şimdi dinlen."

Ona karşı rahatlıyorum çünkü uykuya ihtiyacı olduğunu biliyorum. Yine de uykuya dalamıyorum. Onu düşünmeden olmaz,

Beni kaybetme düşüncesiyle kederli ve üzgün. Çok düşündüm ve sonra kendime güvenmediğim için onu uyandırmak için göğsüne vurdum.

"Zalah'tan sonra bunu yapmaya çalıştın mı?"

Uyanmak için mücadele ediyor, bana göz kırpmıyor. "Ne yaptın?" "Zalah öldükten sonra kendini öldürmeye mi çalıştın?"

Sanki bu düşünceyle eğleniyormuş gibi
homurdanıyor. "Hayır. Git uyu."

Nedense bu beni memnun ediyor. Ben onun için Zalah'tan daha önemliyim. Böyle bir şeyi umursamamalıyım. önemsiz... ama siktir et, tamamen önemsiyorum. Ve bu beni mutlu ediyor. Eğer ikimiz de bu kadar yorgun olmasaydık, şu anda ona çakardım.

HAEDEN SAATLERCE UYUYOR ve ben de tekrar dalıp gidiyorum. Tekrar uyandığımda (ne yazık ki) kalçalarımın arasına sokulan erkeğimle değil, pişen etin kokusuyla uyanıyorum. Tamam, bunu alacağım.

Doğrulup gözlerimi ovuşturuyorum, esniyorum. Ateşin yanına çömelmiş, yavaşça bir şiş çeviriyor, kuyruğu ileri geri sallanıyor. O da çıplak ve arkadan güçlü kalçalarının arasından sarkan taşak torbasını görebiliyorum. Çoğu insan ama ona bakmaktan kendimi alamıyorum. O çok seksi.

Bu kavgayı neden yaptığımızı bana tekrar hatırlatır mısın? Beynime soruyorum. Bacaklarımın arasındaki ağrı artıyor ve Fiziksel olarak elimi bacaklarımın arasına sokup onu görünce mastürbasyon yapmamak için kendimi zor tutuyorum. Daha iyi hissediyor olmalıyım.

Bitimin artan uğultusu onu uyarıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor, siyah saç örgüsü sırtından aşağı dökülüyor. "Uyanık mısın?"

Başımı sallayıp doğruldum ve yorganın belime kadar kaymasına izin verdim. çıplaklığıma iyice bakabilir. "Çok uyanıksın. Ne zamandır uyuyoruz?"

Onaylarcasına homurdanıyor ve hayal kırıklığı yaratan ateşe geri dönüyor. "Bir gün oldu..." Kelimeleri söyleyemiyormuş gibi öksürüyor ve ardından şu sonuca varıyor gruffly, "Bir gün".

Ona biraz daha yaklaşıyorum. "Hepsi bu kadar mı? Sanki daha uzunmuş gibi geliyor."

Başını sallıyor. Bana bakmıyor.

Nedense bu canımı yakıyor. "Ne oldu? Neden bana bakmıyorsun?"

Haeden ateşe bakıyor. Dalgınca göğsünü ovuşturuyor, khui'si o kadar yüksek sesle mırıldanıyor ki, sadece sesi bile beni ihtiyaçtan ıslatıyor. "Çünkü seni neredeyse kaybediyordum ve seni kürklerin üzerine atıp sikimi amına sokup seni sahiplenmemek için tüm çabamı harcıyorum."

Oh. Bu beni bu kadar tahrik etmemeliydi. Kalçalarımı birbirine sıkıca bastırıyorum. "Çünkü... vücudun acıyor?" Sanırım. "Hâlâ yorgun musun?"

Alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Ben değilim. Sen iyi değilsin. Kırılgansın ve daha fazla dinlenmeye ihtiyacın var."

Yine mi bu "kırılgan Josie" saçmalığı? Şimdi de bana dokunursa milyonlarca parçaya ayrılacağımı mı düşünüyor? Otobüs büyüklüğünde bir kuş beni yemeye çalıştı diye mi? Çünkü cidden mi? Evet, travma geçiriyorum. Ama bunun için en iyi çözüm bana sarılması, beni görmezden gelmemesi.

Belli ki meseleyi kendi ellerimle halletmem gerekecek.

İleriye gitmek istiyorum, geriye değil. Bir olmamızı istiyorum.

Onun eşi olmak istiyorum.

Uzanıyorum ve sallanan kuyruğunu yakalıyorum. Hemen bileğimin etrafında kıvrılıyor, tüy gibi yumuşak ve pürüzsüz. Sonra bana doğru bakıyor. "Merhaba," diyorum gülümseyerek. "Beni hatırladın mı? Eşini?"

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı, şakamı anlamamıştı.

"Benimle öpüşme alıştırmaları yapacağına söz vermiştin. En azından bunu yapabiliriz, değil mi?" Masum görünmek için elimden geleni yaparak gözlerimi ona dikiyorum. Yine de planım şeytani bir plan. Eğer öpüşmeye başlarsak, onu durduramayacağımı anladım.

Ve gerçekten mi? Bence bu işi bitirmenin zamanı çoktan geldi de geçiyor.

Haeden sanki az önce çıplak bir sabah koşusuna çıkmamızı önermişim gibi kaşlarını çatıyor. "Öpüşme alıştırmaları mı yapmak istiyorsun? Şimdi mi?"

"Neyin var şimdi?" "Yorgun ve hastasın-"

"Ben değilim!"

Tekrar dener. "Kötü zamanlar geçirdin-" "Ama beni kurtardın." Kirpiklerimi tekrar kırıştırıyorum.

Haeden öne doğru ilerliyor, bana bakıyor ve yüzümü avuçluyor. "Gözünde bir şey mi var?"

Tanrım, flört etme konusunda gerçekten berbat, değil mi? "Hiçbir şey," diyorum ekşiyerek, sonra taktik değiştiriyorum. Bakıcılık mı oynamak istiyor? Pekâlâ. "Yine de elimde bir şey var. acıtıyor."

Adam kaskatı kesilir, telaşlanır. "Ne oldu?" Elleri tenimde geziniyor, beni kontrol ediyor. "Neren ağrıyor?"

Ah, dostum. Benim için o kadar endişeleniyor ki, amımı avuçlayıp "Al bakalım koca oğlan" deme fikrimin tüm eğlencesini kaçırıyor. Buram acıyor. O çok tatlı - ve çok kararlı

Bana zarar verebilecek her şeyden beni koru. Onun bir pislik olduğunu nasıl düşünebildim? Göğsünü okşadım. "Sadece takılıyorum Haeden. Ama öpüşme pratiği yapmak istiyorum."

Sert, kalın sa-khui kaşları kırışıyor. "Emin misiniz? Kendini yormanı istemiyorum-"

Battaniyelerin üzerine oturup onları cesaretlendirici bir şekilde okşuyorum. "Çok dikkatli olacağım."

Haeden bana temkinli bir bakış attıktan sonra başını sallayarak kürklerin içinde bana katılıyor. İri vücuduna rağmen zarafetle hareket ediyor ve ben de kendimi tutamayıp, şimdiden sertleştiği gerçeğine bakıyorum. Benim için kendini inkar mı ediyor? Ne kadar tatlı. Ne kadar yanlış yönlendirilmiş. Bu küçük sorununda ona yardım etmek isterdim.

Ya da çok az değil. Aleti etkileyici ve benim kızlık organlarım beklentiyle küçük bir sıkışma yaşıyor. Bu gece bunu yapacağız, ne olursa olsun. Onun eşi olmamak için uzun süre mücadele ettim ama işlerin böyle yürümesi çok komik. Ben yapamam Benim için Haeden'den başkasını düşünme. Huysuzluğu bile sadece bir gösteri, ve şimdi bunun farkındayım. Huysuz çünkü çok fazla önemsiyor ve bu onu korkutuyor.

Ve eğer bu bir kadını lokum gibi yapış yapış yapmıyorsa, ne yapar bilmiyorum.

Haeden yanımdaki kürklere vuruyor, yüzü benimkine yakın. Ona her şeyin yolunda olduğunu, yorgun olmadığımı ve bunun harika olacağını bildirmek için küçük bir gülümseme veriyorum. Yavaştan başlamaya karar verdim. "Bakire olduğunu biliyorum-"

Kaşlarını çatıyor. "Bu konuyu açıp duruyorsun."

"Bu konuyu açtım çünkü seksi, koca adam." Ona biraz daha yaklaşıyorum ve ellerimi göğsüne koyarak hafif ağırlığının ona yaslanmasına izin veriyorum. "Ama benim söyleyeceğim şey... öpüşmek hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

Sanki bana göstermek istercesine eğiliyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor. Hızlı, kibar ve bir yabancının yapacağı bir şey gibi.

Evet, bu olmaz. Öpücüklerin duygu dolu olduğunu bildiğini biliyorum - her zaman neredeyse öpüşürken ağzını

yüzüme bastırıyor ve bunun dudaklarla ilgili olduğunu bildiği ama arkasındaki derinlikleri bilmediği izlenimini ediniyorum. Oh, bu gidiyor

eğlenceli olması için. "Bu şekilde başlıyorsunuz, evet. Ama bundan çok daha fazlası var."

Sanki ona yanlış bir şey yaptığını söylemişim gibi gözleri kısılıyor. "Öpücüğüm seni memnun etmiyor mu?"

"Bu beni memnun ediyor," diyorum hemen, elimle göğsünü okşayarak. "Ama ağızla yapabileceğin şeyler var ve öpüşmek daha da hoştur."

Yüzündeki ifade için için yanıyor. "Ağzını sikime dayadığında ya da amını yaladığımda olduğu gibi mi?"

Oh, merhamet, burası yeni mi ısındı? Kendimi yarı hayran bıraktım. "Bunun gibi, evet. Birbirimizin ağzına yapmamız dışında."

Meraklanmış görünüyor. "Neden?"

"Çünkü... Çünkü." İnsanların neden öpüştüğünü hiç düşünmedim. Biz sadece öpüşüyoruz. Bir elimi göğsünden yukarı kaydırıp ensesine götürüyorum ve ona yaklaşıyorum. "Çünkü iyi hissettiriyor. Çünkü ıslak ve kaygan ve diller harika hissettiriyor." Sözcüklerim boğuklaşıyor ve bunları konuşurken bile tahrik oluyorum.

"Dilin sikimin üzerinde... harika... hissettirdi." Bakışları ağzıma düştü. "Çok pürüzsüz."

"Evet, bunu denersem hoşuna gideceğini düşündüm." Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Bana bunu yapmak hoşuna gitti mi?" Sesi boğuk bir notaya dönüştü. "Beni yaladığında uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordum.... ve şimdi de alıyorum." Eli uyluğuma doğru hareket ediyor. "O zaman öpüşmeyi atlayalım mı, Jo-see? Amını yalayabilirim ta ki çıgılık atıyorsun. Bunu yapmaktan zevk alıyorum." Beklentiyi dilini dudaklarında gezdiriyor. "Hem de çok."

Aman Tanrım, ne teklif ama. Cazip geliyor ama erkeğimle anlaşmak istiyorum ve dünkü olay beni onunla bir olma arzusuna itti. Bunu istiyorum. Bunu istiyorum.

tüm bunları. "O konuya sonra geleceğiz. Şimdilik ağızlara odaklanalım." Alt dudağına dokunuyorum ve sonra parmağımın ucuyla hafifçe ovuyorum. "Bir tür öpücük vardır ki biz buna Fransız öpücüğü."

"Fransh-kay-seeng?"

"Yeterince yakın." Parmağımı dudaklarının kenarında gezdiriyorum. "Benim ağzımı seninkine koyduğum -ya da senin ağzını bana koyduğun- ve dillerimizin birleştiği yer."

Yüzünde bir tanıma belirir. "Bunu görmüştüm."

"Gördün mü?"

Başını sallıyor. "Bunu denemeyi hiç düşünmemiştim. Biz her zaman bundan çok... uzak göründük." Yüzündeki ifade ihtiyaçla acıkıyor ve bakışları tekrar ağzıma kayıyor. "Ben de denemek istiyorum, Jo-see."

"Bunu ben de istiyorum."

Elleri belime dolanıyor ve beni öne doğru çekiyor, sonra göğüslerim göğsüne bastırılıyor, bacaklarım kalın kalçalarından birinin üzerinde duruyor. Ağızlarımız birkaç santim

Ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Nazik bir baskı değil, yüzünü benimkine doğru garip bir şekilde itiyor.

Kıpırdamadan duruyorum, bir şeyler hissetmesini bekliyorum. Bu biraz garip ama doğru yapmadığını düşünmesini istemiyorum. Onu cesaretlendirmek için Ağzına atlamayınca inisiyatifi ele aldım ve dilimi onunkine değdirdim.

Ondan bir inilti kaçıyor ve kollarının etrafımda sıkılaştığını hissediyorum. Dili benimkine sürtünüyor ve tıpkı siki gibi çıkıntılar ve garip kıvrımlarla dolu. Dilim boyunca sürüklendikçe ve sinir uçlarımı ateşe verdikçe inliyorum.

"Bunu sevdim," diye mırıldanıyor dilinin benimkine

değen yalamaları arasında.

Ben de öyle. Öpüşme denemeleri yaparken her itişiyile birlikte inlemekten başka bir şey yapamıyorum. Dilini farklı şekillerde hareket ettirmeyi deniyor, benimkinin üzerinde kayıyor ve dişlerimi takip ediyor. Dilini sokma kısmını hallettiğine kanaat getirdiğinde, dudaklarımı kendi diliyle okşuyor. Derin, yalayıcı öpücükler yerini hafif öpücüklere bırakıyor, Diğerleri kadar benim de canımı yakan şakacı ısırıklar.

Bu işte bir acemi için fazla iyi. Yapabileceğim tek şey ona sarılmak ve yolculuğun tadını çıkarmak. Beni tekrar tekrar öpüyor, ağızlar birbirine karışıyor, diller alay ediyor, ta ki ben bir Kucağında titreyen bir kadın yumrusu. Ağzının benimkinin üzerinde olması bana çılgınca şeyler yapıyor ve sanki bitimin dalağıma kadar vücudumun her santimetresinde titreştiğini hissedebiliyorum.

Haeden alt dudağımı ısıyor ve o büyük keskin dişlerine rağmen dikkatli davranıyor. Dudaklarımı yumuşakça sıyrıyorlar ve ben Başını kaldırıp bana o lazer odaklı, yoğun bakışlarından birini atmadan önce bir an dilinin titrediğini hissediyorum. "Jo-see."

"Hmm?" Ben bir uyarılma denizinde yüzüyorum ve adam sohbet etmek mi istiyor?

"Senin diğer kısımlarını da tatmak istiyorum." İki kelimeyi birbirine karıştırıyor ve sonra tekrar dudağımı ısıyor.

"O-oh?" Hiç bu kadar tatlı ama bir o kadar da kirli bir teklif almamıştım. "Kırılğan olduğumu söylediğini sanıyordum?"

Aşağı iniyor, çenemi ısıyor ve sonra diliyle çenemde iz bıraktı. "İşi ben yapacağım. Sen dinlenebilirsin, ben de seni öperim."

Kıkırdıyorum. Bu sadece arkana yaslan ve Eğleniyor musun bebeğim? Fark etmez - onu Jo-see'nin kırılğan olduğuna ve yatak istirahatine ihtiyacı olduğuna

değil, oyun zamanı olduğuna ikna ettiğim için mutluyum.
"Karışmamak için elimden geleni yapacağım o zaman,"
diyorum.

Şakacı bir şekilde. Ve ellerimi her seferinde omuzlarına koydum.

Onları orada bırakmak ve müdahale etmek için hiçbir şey yapmamak niyetiyle.

Bana kalçalarımı titreten yakıcı bir bakış atıyor ve sonra elini enseme koyup

Kürklerin içinde yatana kadar bizi nazıkçe yönlendiriyor.

Ben onun altında sırtüstü yatıyorum, o ise üzerimde beliriyor, tamamen mavi-

Süet derisi ve kasları, ateş ışığında gölgeler saçan

boynuzları. Bu açıdan biraz şeytana benziyor, parlayan mavi gözleri dışında sert yüzü gölgede kalıyor ve tekrar ürperiyorum çünkü bu kadar seksi olmamalı.

"Titriyorsun," diyor yüzünde endişeli bir ifadeyle. "Ateşi körükleyeyim mi?"

"Seksi bir titreme."

Bana inanmayarak homurdanıyor. "Öyle bir şey yok."

"Elbette var. Çok sıcak olduğun için titriyorum."

Tipik Haeden tarzında, beni yanlış anladı. "Ben çok mu sıcakım?" Vücudu hemen üzerimden kalkıyor, yumruklarını yanlarımdaki kürklere bastırıyor. Sinirli ve hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Hayır, hayır," diyorum ve bir omzunun üzerinden sarkan uzun saç örgüsünü tutup öne doğru çekiyorum. Haeden'in saçlarını seviyorum - kafasının yanlarını kısa kestiriyor ve

geri kalanını sırtından aşağı sarkan uzun bir örgü halinde örür. Tüm sa-khui'lerin kalın saçları vardır.

Farklı şekillerde (bazıları sadece yoldan uzak tutmak için) ama ben en çok Haeden'inkini seviyorum. Onun örgüsünü elime doladım.

ve onu kendime doğru çektim. "Bu insani bir ifadedir. Bir şeyi zevkli ya da uyarıcı bulduğumuzda ona 'ateşli' deriz. Tahrik edici. Bana göre, sen ateşlisin. Mükemmel. Seksi. Harika."

Gözleri parlıyor ve bakışlarında o ölü ifadeyi görmeyeli
uzun zaman olduğunu fark ediyorum. O bakışlar

Rezonansa girdiğimiz an, nedense mutluluktan ağlayacakmışım gibi hissettiriyor. Sanki bu rezonans ikimizi de kurtarıyor. Biraz ağlamaklı oluyorum ve burnumu çekiyorum.

Yüzündeki seksi ifade kayboluyor, yerini endişe alıyor. Yanağımı okşuyor. "Şimdi, neden ağlıyorsun, Jo-see'm?"

"Sadece duygusalım," diyorum biraz hüngür hüngür ağlayarak. Saç örgüsüyle gözlerimi siliyorum ve ona neşeli bir bakış atmaya çalışıyorum. "Ben mutluyum."

Kaşları tekrar çatıldı. "Dün neredeyse bir gök-pençe tarafından yeniyordun. Bu seni nasıl mutlu ediyor?"

"Seni koca ding-a-ling, beni mutlu ediyorsun. Burası. Bu an. Sen ve ben. Gülümsemene baktım ve çok uzun zamandır üzgün olduğunu fark ettin. Ben de öyle. Sanırım uzun zamandır üzgün ve yalnızdım. Ve artık üzgün değilim." Göğsünü okşuyorum, bir elimi kalbini kaplayan plakaların üzerine koyuyorum, khui'si benimkiyle aynı anda bir şarkıyı mırıldanıyor. Birbirimize o kadar çok rezonansa giriyoruz ki bu artık normal geliyor, sanki sürekli düşük perdeli titreşim nefes almak gibi bir şeymiş gibi. "Bu beni mutlu ediyor. Sen ve ben birlikte."

Haeden yavaşça başını sallıyor. Burun delikleri şişiyor ve bir kolunu altıma sokmadan önce yüzünde yine gergin bir ifade beliriyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorum.

yapıyor ama bir an sonra bedenini kürklerin üzerine indirdiğinde beni kendine doğru çektiği anlaşılıyor. O Beni sıkıca tutuyordu. "Seni neredeyse kaybediyordum-"

"Ama sen yapmadın," diyorum, onu yatıştırmak için saç örgüsünü okşuyorum. "Sorun değil."

Yüzünü boynuma gömerken boğazından çıkan hırıltı bana tam olarak inanmadığını söylüyor. Sorun değil. Eğer biraz sarılmak isterse. Kesinlikle yapabilirim. Acelem yok ve onunla kucaklaşmayı seviyorum. Bu yüzden

Beni yakın tutmasına izin veriyorum ve ellerim kollarının üzerinde oynuyor, sert kasların üzerinde geziniyor ve teninin benimkine karşı yumuşak kadifemsi hissinin tadını çıkarıyorum. Boynuzlarından biri yanağıma sürtünüyor ve bu biraz garip ve aynı zamanda acı verici bir şekilde tatlı.

Sessiz kaldığında ona "Ben varım," diyorum. "Bana her zaman sahipsin. Seninleyken güvende olduğumu biliyorum Çünkü bana bir şey olmasına izin vermeyeceksin."

"Asla," diye hırılıyor boğazıma karşı. "Asla."

Bunu duymak bile beni biraz daha tahrik ediyor. Çok sahiplenici. Bunun geçmişte beni hiç tahrik etmemiş olması ama şimdi meme uçlarımı sertleştirmesi komik. Haeden'in sahipleniciliğinin beni şehvetle ıslatması komik. Bu adama aşık olacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. yine de... bitim ne olduğunu biliyordu.

Güzel cootie. Şu andan itibaren seni dinliyorum.

Ben düşüncelere dalmışken Haeden tekrar boğazıma sokuluyor. Sonra dilinin boynuma, köprücük kemiği ile boğaz arasındaki hassas noktaya sürtündüğünü hissediyorum. Oooh. İnliyorum.

Tekrar yalıyor ve sonra omzumun çizgisi boyunca cılgınca, hızlı öpücükler ve minik ısırıklar atmaya başlıyor. Sanki bana dokunmaya doyamıyor ve ben de ellerimi kollarında ve göğsünde gezdirerek onu rahatsız etmemek için elimden geleni yapıyorum. Çünkü gerçekten mi? Bundan daha fazlasını istiyorum. I Ağzını tenimde daha fazla hissetmek istiyorum, bedenini kürklerin içine bastırmasını.

Her şeyden daha çok istiyorum.

Omzumun kıvrımını tekrar yalıyor ve sonra sivri dişleriyle derimi ısırıyor. Birazcık acıyor ve nefesim kesiliyor. Nefesinin altında bir tıslama sesi çıkarıyor ve sonra yarayı yalıyor ve benden bir inilti daha kaçıyor. Pekâlâ,

Daha fazla dilleyebileceğim anlamına geliyorsa ısırma-ya hazırım. "Bu öpüşmeyi seviyorum," diye nefes alıyor tenime karşı. "Her yerin çok yumuşak. Sana dokunmak bir zevk."

"Zevk tamamen bana ait," diyorum ona ve bu doğru. Ben değilim koluna dokunmaktan ve örgüsünü tutmaktan daha fazlasını yapıyor

- Her şeyi bana bağlıyor. "Ne istersen onu yap."

"Hepinizi öpmek istiyorum, Jo-see." Tekrar boğazıma doğru ilerliyor, ısırıyor, öpüyor ve sonra Dilini tenimde gezdir. "Dilimi vücudunun her yerinde istiyorum."

Ben de istiyorum. Benim bitim neredeyse Göğsümde zonkluyor, çok heyecanlı. "Tamamen seninim."

Önümden aşağıya doğru burnunu sokarak göğüslerime doğru ilerliyor. Dudaklarıyla göğüslerimin arasındaki vadiyi keşfederken, "Meme uçların çok dolgun," diye mırıldanıyor.

Onlar... öyle mi? Her zaman düz göğüslü bir kız olmuşumdur, ama sanırım sa-khui kadınlarına kıyasla düpedüz büyük memeli. Daha düz göğüslere sahipler. emziriyorlar. Düşündüm de, şifacı Maylak tişörtünü dolduran gördüğüm tek kişi ve hem emziriyor hem de hamile. Oh. Hiç düşünmemiştim büyük memeli olarak düşündü. "Beğendin mi?"

"Aşkım," diye homurdanıyor ve küçük bir göğsümün eğimi boyunca yalıyor. Ucuna doğru ilerliyor ve sonra dudaklarını meme ucunun üzerinde gezdiriyor. "Burası çok yumuşak."

Kıvraniyorum, ihtiyaçla inliyorum. "Yumuşak mı?" Meme uçlarım oldukça sertleşti.

Başını kaldırıyor ve gözleri alev alev parlıyor, Parlak mavi. Biti de yük treni gibi uğulduyor. "Yumuşak," diye tekrarlıyor. Haeden ellerimden birini tutup göğsüne götürüyor ve parmaklarımı meme ucunun üzerine

yerleştiriyor. "Benim gibi değil."

Meme ucuna dokunuyorum ve dediği gibi kaya gibi sert. Aslında göğsünü kaplayan çıkıntılı, pürüzlü plakalara çok benziyor. Hah. Okşuyorum ve yüzüne bakıyorum. "Dokunduğumda iyi hissediyor musun?"

Büyük omuzlarını silkiyor. "Bir dokunuş gibi geliyor. Tüm dokunuşların iyi hissettiriyor."

Büyük, tatlı adam. "Ama sanırım senin sikine dokunduğum zamanki gibi hissetmiyorsun?" Elimi aşağıya, aramıza kaydırıyorum ve uzunluğuna doğru fırçalıyorum.

Haeden'in bakışları kararıyor ve keskin nefes alışını duyabiliyorum.

Bunu 'hayır, aynı değil' olarak kabul edeceğim. "Meme uçlarına dokunduğumda böyle mi hissediyorsun? Sana mı?"

Başımı salladım. "Neredeyse amıma dokunduğun zamanki kadar iyi hissettiriyor."

"Pooh-see?"

Bu kelimeyi ona açıklamayacağım. Kibarca işaret ediyorum.

Sırıttıyor, kendini beğenmiş bir şekilde memnun görünüyor. "Amcığın." Ve aramıza uzanıp onu avuçluyor, çünkü o cesur bir orospu çocuğu. "Islak, sıcak amcığın."

İçimden küçük bir inilti kaçıyor. "İşte bu." "Yakında ona ulaşacağım, Jo-see. Ama önce bitirmek istiyorum meme uçlarını öpmek."

"Devam et." Eğer bu göğüslerimle biraz daha dalga geçeceği anlamına geliyorsa, tekrar tekrar kullandığı seksi olmayan 'meme' kelimesini bile görmezden geleceğim. Cesaretle eğilip göğüslerimi davet edercesine dışarı çıkarıyorum.

Haeden fark ediyor ve bakışları tekrar göğüslerime

kayıyor.

Eğilip çok dikkatli, çok yavaş bir şekilde ağrıyan göğsümün ucunu yalarken ve tepkimi görmek için yüzümü izlerken bakışlarında büyülenmiş bir ifade var.

Neredeyse o anda boşalıyordum. Boğazımdan küçük bir inilti kaçıyor ve onun altında kıvranıyorum. "Oh, tekrar yap, Haeden."

Söylüyor ve sonra boğazından alçak sesle hırlıyor. "Söyle benim
"Seni yalarken adını söyle, Jo-see. Dilinde duymak istiyorum."

İnliyorum. Bu çok iğrenç... ve çok seksi. "Haeden," diyorum nefes nefese ve sonra göğsümü bir kez daha alaycı bir şekilde yaladığında tekrar inliyorum. "Tanrım evet. Aynen böyle, Haeden. Benim büyük, seksi dostum."

İri, seksi dostum yine homurdanıyor ve meme ucumu alıyor.
Dişlerinin arasında, hafifçe ısıyor ve sonra acıyı yalayarak uzaklaştırıyor. Kukum tepki olarak sertçe sıkılıyor ve nefesim kesiliyor. Buna devam ederse boşalacağıma yemin edebilirim ve bu bir
Benim için bir ilk. Normalde sekse başlamam için çok şey gerekir - geçmişteki takıntıları bana pek çok tatsız anı bıraktı. Ama Haeden ile? Artık bunların hiçbirisi yok. Sanki o bana dokunuyor ve ben anında kendimi kaptırıyorum. Ve buna bayılıyorum.

Diğer göğsüme doğru ilerliyor ve derinlemesine incelemeye başlıyor,
Sanki çok sevdiğim diğer göğsümün ikizi değil de vücudumun keşfedilecek yeni bir parçasıymış gibi dudakları ve diliyle yavaşça keşfediyor. Onun coşkusu beni sertçe titretiyor ve yoğunluk arttıkça onun adını tekrar haykırıyorum. "Haeden! Lütfen!" Nefes nefese kalıyorum, bitim umutsuzca şarkı söylüyor. "Lütfen, daha fazlasına ihtiyacım var." Amım boş havanın etrafında kenetleniyor ve eğer vazgeçerse çok mutlu olacağım. ön sevişme ve doğrudan sikişmeye gittik. "Lütfen."

Haeden yanıma yaklaşıp yanağımı okşadı, endişeliydi. gözlerindeki sıcaklıkla karışıyordu. "Neye ihtiyacın var, Jo- gördün mü? Bana söyle, sana vereyim."

"Gelmem gerek," diyorum ona, sa örgüsünü tutup çekistirerek. "ok boşum. Beni doldurmana ihtiyacım var."

"Seni... burada mı doldurayım?" Eli tekrar amımı avuçluyor.

Yüksek sesle inliyorum ve bacaklarımı açıyorum, onun dokunuşu için sabırsızlanıyorum. "Evet! Parmağını içime sok."

Ağzımı yine kendi ağzıyla kapıyor ve ben onun ağzının içinde inliyorum. Sivri dili benimkine sürtünüyor ve onun tadını alabiliyorum, tüm o lezzetli, misk kokulu erkeğin. Parmağı kıvrımlarımda kayarken bile khuis'lerimiz birlikte zonkluyor ve kalın uzunluğu hissettiğimde neredeyse battaniyeden çıkıyorum çekirdeğimin girişinde prod.

"Lütfen," diye inliyorum tekrar, tamamen utanmazca.

"Elime mi binmek istiyorsun?" Hırlıyor, ağzımı ısıırıyor ve sonra boğazım boyunca bir çizgi öpüyor, kulağıma doğru ilerliyor. "Seni elimle becermemi mi istiyorsun?"

Titriyorum, çünkü bana vermek istediği her şeyi ve her şeyi istiyorum. Kırılabilir diye endişeleniyorum. Ama bir şekilde. O bir bakire - siki yerine elini kullanmak ona yanlış gelecek mi? Onun sikini istemediğimden değil - açgözlüyüm. Her şeyi istiyorum.

Ama sonra beni itti ve ben çığlık attım, kollarım boynuna sıkıca sarılıyorum. Geliyorum, kulak mememi nazikçe ısırırken amım kalın parmağının etrafında kenetleniyor. Şimdiye kadarki en sert boşalmam bu ve dalga dalga gelen yoğun orgazm beni yıkıyor. Bacaklarım titriyor Parmağını yavaşça içeri ve dışarı iterken sarsılıyorum ve sonra kulak mememi yalayıp parmağını içime sokmaya başladığında bir inilti daha duyuyorum.

Açgözlü olduğumu mu söyledim? Çünkü durmasını istiyorum ve aynı zamanda daha fazlasını istiyorum. Parmağının her pompalanışında artçı şoklar içimde dalgalanıyor ve kalçalarım itiş gücünü karşılamak için yerden yükselir. Sanki Orgazm treni hiç durmadı - cootie'm dakikada bir mil gidiyor ve vücuduma gönderdiği titreme sadece zevki artırıyor. Sanki göğsümde ve amımda bir vibratör var ve bir bacağımı

ona doluyorum,

Tekrar boşalmaya başladığımda topuğumu kıcına gömüyorum. Ben haykırırken kuyruğu bacağıma çarpıyor, başka bir orgazm beni kaba kuvvetle parçalıyor.

"Jo-see," diye kulağıma inliyor ve vücudunu hissediyorum yan tarafıma sürtünüyor. Bir an sonra ıslak olduğunu fark ettim. Kalçama boşalıyor, kendine engel olamıyor.

Ve nedense bunu seviyorum. Kollarımı ona doluyorum ve parmağını sert, sarsıcı itişlerle içime sokmaya devam ederken bile onu şiddetle öpüyorum. "Beni boşaltırken mi boşaldın?" Ağzını hafifçe öpüyorum ve sonra emiyorum alt dudağında. "Bu çok seksi."

"İhtiyacım... çok büyük." Sesi benim kadar nefes nefese geliyor. Parmağı tekrar içime giriyor ve vücuduma yeni bir titreme gönderiyor. Haeden beni tekrar öpüyor, ağzını benimkine hızlıca bastırıyor. "Yine de sikim hala senin için ağrıyor."

Bundan şüphem yok. Yaklaşık bir dakika içinde iki kez boşaldım ve cootie'm hala devrede. Daha fazlası için hazır. Sanki artık bitiş çizgisine yaklaşmışız da geri çekilmemize izin vermeyecekmiş gibi. Haeden'in örgüsünü tekrar çekiştiriyorum.

ve ayağımı kalçasına sürtüyorum. O kadar kaslı ki kadife kaplı bir bowling topuna sürtünmek gibi bir şey ama bu düşünce bile beni tahrik ediyor. Taş gibi sert, dostum. "Oynamayı bırakmak ister misin?" Ona soruyorum.

Bana alaycı bir bakış attı. "Arkadaşımla her yerde açık konuşmayı bitirmedim."

"Oh?" İçimden yeni bir ürperti geçti.

Parmağını biraz daha yavaşça içeri ve dışarı itiyor. İki kez boşalmaktan o kadar ıslandığımı söylemekten utanmıyorum ki elinin her hareketi ıslak sesler çıkarıyor. Daha önce uyarılmaktan hiç bu kadar kaygan olmamıştım ve buna bayılıyorum.

Haeden başını sallıyor ve kürklerin içinde oturuyor, eli amımdan ayrılıyor. Buna biraz üzüldüğüm ama gözlerindeki yaramaz parıltı bir sonraki adımın ne olacağını tahmin etmemi sağlıyor. Dizlerinin üzerinde dinlenirken vücuduna hayranlıkla bakıyorum, çünkü o kadifemsi mavi tenin altında bir gram bile yağ yok. O kaya gibi sert kaslar ve kilometrelerce uzanan karın kaslarından başka bir şey yok. Ve büyük bir penis. O kısmı unutamam.

Bacaklarımdan birini bileğinden tutuyor ve dikkatlice havaya kaldırıyor.

Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Kahkahalarım karşısında kaşlarını çatıyor ve bana ciddi bir bakış atıyor. "Sana söyledim. Eşimi tüm çıplaklığıyla yerler."

"Özür dilerim," diyorum alay ederek. "Bir daha bölmeyeceğim." "Güzel," diyor, sesi keskin. "Bu benim bütün dikkat." Bir an için aniden sinirli bir ruh haline büründüğünü düşünüyorum ama sonra ağzının seğirdiğini görüyorum ve bir gülümsemeye karşı koyduğunu fark ediyorum.

Bir kahkaha tufanı daha kopuyor benden, özellikle de ayağımı yakın tutup altını yaladığında. Ciyaklıyorum, gıdıklanmanın etkisiyle kıkırdanıyorum. "Ayağımı yalama!"

"Sessiz ol dişi. Eşin seni tatmin ediyor." Ayağımı tekrar yalıyor ve sonra ayak parmaklarımı ısırtıyor.

Gülmeden duramıyorum. Aynı anda hem gıdıklayıcı hem de aptalca.

Ama sonra ayağımın yan tarafını öpüyor ve tüm kahkahalar boğazımda düğümleniyor çünkü o küçük şefkatli beni eritti. Sonra bileğimi öpüp dilini üzerinde gezdirirken artık gülmüyorum.

Baldırıma geçip tenimi kemirmeye başladığında, bunu eğlenceli bulmaktan korkunç derecede tahrik edici bulmaya

başladım. Bitim de aynı fikirde, yüksek sesle mırıldanıyor.

Bacağımın dış kısmını görmezden gelerek önce dizimin iç kısmına, sonra da uyluğumun iç kısmına doğru ilerlemeye devam ediyor. Sık sık bana bakıyor, sanki bir şey istiyormuş gibi İzlediğimden emin olmak için. Sanki arkamı dönebilirmişim gibi? Tenimdeki ağzı beni tamamen büyölüyor. Ağzını ayırıp kalçamın içini yaladığında, yeniden ıslandığımı hissediyorum ve elim bacaklarımın arasına uzanıp kendime dokunmaya başlıyor.

Haeden bunu görünce elimi itti. "O benim."

"Pfft. İstersem kendime dokunabilirim." Ve elimi tekrar oraya koydum, parmaklarım klitorisimi arıyordu.

Elimi tekrar çekiyor. "Benim olduğunu sana göstermeme gerek var mı, dişi?"

Oooh. şimdi çok heyecanlandım, özellikle de gözlerindeki sinsi parıltıdan. "Belki mi?"

Cevabımı onaylarcasına homurdanıyor ve bir elini karşı uyluğuma koyup iyice itmeden önce iç uyluğuma son bir öpücük konduruyor. Üzerine eğildi Kalçalarımın birleştiği yere ve örgüsü bacağıma düşüyor. "Bu benim," diye boğazından alçak sesle homurdanıyor ve bu sadece Yüzünü kalçalarımın arasına sokmadan ve amımı öpmeye başlamadan önce aldığım uyarı.

Ve Tanrım, neredeyse o anda tekrar boşalıyordum.

Söz verdiği gibi kıvrımlarımı öpüyor ve sonra diliyle yalıyor. Bu keşiften çok bana işkence etme kararlılığından kaynaklanıyor ve gerçekten harika bir iş çıkarıyor. bir iş. Dilini hassaslaşmış klitorisimin üzerinde gezdirirken inliyorum.

"Çok ıslak," diye geveliyor yalamaların arasında. "Senin tadın

Daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Sadece daha fazlasını istememe neden oluyor."

Kalçamdaki örgüyü tutuyorum, kendimi bir şeye bağlamak için çaresiz hissediyorum, ama bu dürtüyü tatmin etmediğinde, onun yerine boynuzlarını alıyorum.

Bacaklarımı açık tutuyor

ve dilinin uzun, yavaş, yavaş vuruşlarıyla beni yalıyor ve her biri kalçalarımın bükülmesine ve yükselmesine neden oluyor. Sonsuza kadar devam etmesini istiyorum, durmasını ve beni sikiyle doldurmasını istesem bile. Bu bir işkence, tamam, ama en iyisi.

"Haeden," diye inliyorum. "Sana ihtiyacım var."

"Benim için boşalmana ihtiyacım var," diye boğuk bir sesle cevap veriyor ve sonra o lezzetli çıkıntılı diliyle klitorisimi yalıyor. "Boşaldığında dilimin içinde olmasını istiyorum."

Bu görüntü karşısında içimden bir inilti daha kopuyor ve yalamaya devam etmesi için başını tekrar aşağı itiyorum.

"Dostum," diye mırıldanıyor yalamalar ve ısırıklar arasında.

"I

senin için çok uzun süre bekledim. Seni tatmak için. Seni memnun etmek için."

"Öyle mi?" Sözleri beni onunkinden daha çok eritiyor. dil. "Umarım... Umarım bir hayal kırıklığı olmam." Onunla çok mücadele ettim ve onu bu kadar uzun süre kendimden uzaklaştırdığım için kendimi suçlu hissediyorum.

"Asla bir hayal kırıklığı değil. İstedğim her şey ve daha fazlası."

Nedense beni ağlatıyor. Belki de bitlerimiz sayesinde içimize dolan duygulardandır.

Belki de ilk defa sevildiğimi ve değer verildiğimi hissettiğim içindir. Her neyse, boğazımdan bir hıçkırık kaçıyor.

Haeden geriliyor ve bir an sonra yüzüme bakıyor, Beni çılgınca öpüyordu. "Dostum, kalbim. Ne oldu? Neden ağlıyorsun?"

Başımı salladım. "Sadece mutluyum. Duygusal ama mutluyum.

Bana istediğim her şeyi veriyorsun."

"Henüz tam olarak çiftleşmedik," diye hatırlatıyor bana başka bir öpücükle. Dudaklarında kendi tadımı alabiliyorum ve bu

garip bir erotik tat.

"Peki neyi bekliyoruz?" Bir elimi kalçasına koyuyorum ve bacaklarımı ona dolayarak onu mükemmel bir noktaya getirmeye çalışıyorum. "İşlemeli bir davetiye mi?"

"Bir... ne?" Kaşları çatıldı.

"Bu insanlarda 'sok artık' demek."

Haeden'in gözleri kısılr. "Öyle mi?"

"Yeterince yakın."

Üzerimde tereddüt ediyor ve sonra eğilip ağızma bir öpücük daha konduruyor. "Seni incitmek istemiyorum, Jo-see'm.

İnsan dişileri sa-khui dişileri kadar güçlü ya da iri değildir. Ya ben çok fazlaysam?"

Omzunu okşadım. "Bu çok tatlı, Haeden, bebeğim, ama kabile arkadaşlarınızla çok mutlu bir şekilde çiftleşen on bir kadın daha var ve bir tanesi bile şikayet etmedi erkeğinin onu yatakta kırdığını söyledi. İyi olacağız."

"On bir dişi daha var ama onlar umurumda değil," diyor ve saçlarımı hafifçe okşuyor. "Ben sadece eşimi önemsiyorum. O da küçük ve kırılgan."

"Sizi temin ederim, bunu kaldırabilir." İki arada bir derede kaldım.

Gecikmeden dolayı hayal kırıklığı ve onun tatlı sözlerinden dolayı sersemlik. "Yavaş gideceğiz ve çok fazla gelirse sana haber vereceğim. değil mi?"

Cehennem gibi yapacağım, ama eğer alarmı çalacağımı düşünüyorsa en azından işleri yoluna koyabiliriz. Ve işlerin yoluna girmesi için umutsuzluğa kapılıyorum. İçimdeki derin sızı acilen doldurulması gerekiyor.

Bana endişeli bir bakış daha atıyor ama sonra beni öpüyor, çünkü öpücüklerin harika olduğunu ve beni incitmediğini biliyor. Öpücüğe kendi aciliyetimle karşılık

veriyorum,
dilimi onunkine srtyorum.

Daha fazlası için baştan çıkarıcı. Ağzını benimkinden çekip inliyor, gözleri kapanıyor ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Zaten bir kez boşaldı ve eğer ben hassaslaştıysam, eminim o da acı çekiyordur.

Yine de beni incitmek istemediği için durdu. Tanrım, bu çok tatlı. Yanağını okşuyorum. "Seni seviyorum, Haeden."

Onaylarcasına homurdanıyor ve sikini amıma doğru itiyor. Kıvrımlarıma doğru kayıyor, ısınmış, hassas etim boyunca sürükleniyor. Cesaretle inliyorum. Tekrar bana doğru itiyor ve siki zar zor girişime saplanıyor. Bunun ön sevişme mi, oyalama mı, yoksa sadece Bundan sonra ne yapacağından tamamen emin değil, ancak meseleleri ele alma zamanı gelmiş gibi görünüyor.

Aramıza uzanıyorum ve sikini elime alıyorum. Nefesi dişlerinin arasından tıslıyor ve vücudu üzerimde sertleşiyor. Belki boşalır diye bekliyorum ama boşalmayınca sadece dayanmaya çalıştığını anlıyorum. "Harika gidiyorsun bebeğim," diye fısıldıyorum ve sonra onu Göbeğimin girişine -kaba bir şekilde söylediği gibi amcığıma- giriyor ve sikinin başını bana dayıyor. Sonra elimi poposuna koyuyorum ve onu ileri itmeye teşvik ediyorum. "Al bakalım dostum," diyorum ona. "Ona sahip çık."

Boğazında bir kükreme başlıyor, yumuşak ve giderek daha yüksek. Vücudu titriyor ve sonra sertçe içime doğru itiyor.

Nefesim kesiliyor, çünkü aynı anda bir his saldırısı oluyor. O büyük - gerçekten büyük - ve kalın ve içeri ittiğinde, horozundaki her çıkıntıyı, kaslarının her seğirmesini hissediyorum. Mahmuzu amımın kıvrımlarını itiyor ve klitorisimin yan tarafına sürtünüyor, bu ana kadar istediğimi hiç bilmediğim büyük bir ekstra bonus gibi. Kuyruğu kızgın bir kedininki gibi ileri geri sallanıyor ve küçük hareketler gönderiyor birleşmiş bedenlerimiz boyunca. Khuilerimiz zaman içinde

mırıldanıyor, senkronize

ve tüm vücudum titreşiyormuş gibi hissediyorum, bu sadece içimdeki hisleri artırıyor.

Ya siki içimdeyse? Tanrım. Bu garip bir haç İlk itişiyse zevk ve acı arasında gidip geliyor ama üzerimde sertleşip vücudu donduğunda, yavaş yavaş kemik sızlatan bir zevke dönüşüyor.

"Ben... sana zarar verdim mi?" Haeden tekrar saçımı okşadı. "Bir ses çıkardın."

Uzanıyorum - ve oğlum, bu çaba gibi görünüyor çünkü kendimi mantar bir tahtaya tutturulmuş bir kelebek gibi hissediyorum, ama seksi bir versiyonu. Sanki beni ona dayadığı yerin etrafında toplanmış bir sinir yığınıyım.

İnanılmaz

bir şey.

"Gördün

mü?"

Oh, kahretsin. O bir cevap istiyor ve ben buradayım, tüm aptal endorfin ile. "Harikayım," diye nefes alıyorum, keyifli bir gülümseme ağzımı kıvrıyor.

"Hareket etmem... gerekiyor," diyor boğuk bir sesle. Kalçaları benimkilere sürtünüyor, sadece biraz, sanki umutsuzca bana saldırmaktan kendini alıkoymaya çalışıyormuş gibi.

"O zaman yap," diye teşvik ediyorum. Ellerimi büyük omuzlarına götürüyorum ve bacaklarımı kalçalarının etrafında daha da sıkıyorum. Birbirimize bu kadar yakinken, karşımdaki cüssesi ve iriliği daha da belirginleşiyor ve eğer başka biri olsaydı, onun kollarında güvenliğim için gerçek bir endişe duyabilirdim. Ama bu Haeden ve Bana zarar vermeden önce kesinlikle ölürdü, bu yüzden güvende olduğumu biliyorum. "Sana güveniyorum."

Sanki benim sözlerim barajın patlamasına neden oluyor - ve onun

Kontrol pencereden uçup gidiyor. Yüksek sesle inliyor ve sonra kalçaları benimkilere çarpıyor. Sikini içime güçlü ve sert bir şekilde sokuyor ve ben de en az onun kadar yüksek sesle inliyorum çünkü o hareket ettiğinde? Sadece her çıkıntıyı hissetmekle kalmıyorum

İçimde ileri geri sürükleniyor, duvarlarıma sürtünüyor, ama mahmuzu klitorisime doğru kayıyor, başlığa sürtünüyor. İnanılmaz bir his.

Sonra tekrar hareket ediyor. Ve tekrar. İçime girene kadar her itiş gücü artıyor gibi görünüyor. Ve bu inanılmaz hissettiriyor. İnemelerim küçük çıgıllara dönüştü ve duyumların girdabında kayboldum. Tüm dünya sadece bu ana, vücutlarımızın birleştiği bu yere indirgenmiş durumda. birleşti ve tüm zevk bir anda içimde patlıyor gibi görünüyor. Beni sikerken sanki vücudumdaki her hassas noktayla aynı anda oynanıyor ve bu çok fazla. Bir başka kabarcıklı orgazm içimden roket gibi geçti ve ben Tırnaklarım omuzlarını kazıyarak adını haykırıyorum. Amımın onun etrafında bir mengene gibi sıkıca kenetlendiğini hissedebiliyorum, ve zevk bulanıklığı içinde bir yerlerde, benim ve benim bitim de onunla birlikte öyle yüksek sesle şarkı söylüyor ki, sanki mağaradan bir yük treni geçiyor. Ve ben tüm bu ses ve mutluluk kakofonisi içinde boşalmaya devam ediyorum. Tekrar ve tekrar, orgazm üstüne orgazm beni sarsıyor.

Bu noktada bayıldığıma eminim.

Bir noktada duyularım bana geri geliyor ve kürklerin üzerinde sırtüstü yattığımı, hâlâ nefes nefese olduğumu fark ediyorum. Vücudum terden ıslanmış ve Haeden'in teni olan sıcak kadife benimkine yapışmış. İri vücudu benimkini kürklerin içinde eziyor ama garip bir şekilde bu hoşuma gidiyor. Peki ya eşim? Boynuma öpücükler konduruyor, bitlerimiz göğüslerimizde hafifçe mırıldanıyor.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Bilincimi kemirmiş olabilirsin."

"Eh?"

"Yok bir şey." Dalgınca omzunu okşuyorum. "Senin için iyi miydi bebeğim?"

Derin bir nefes veriyor ve omuzlarının üzerinde doğrulup bana bakıyor. Uzun örgüsünü hâlâ bir elime dolamış olabileceğimi fark ediyorum - ya da ondan geriye ne kaldıysa. Sanırım şu anda örgüsünden daha fazla saç dağılmış durumda ve Haeden'i şimdiye kadar gördüğüm en dağınık hali bu. Terli ve kızarmış, uzun saçları her yerde ve bu da sırttım. "Eğlenceliydi."

Vay be. Çok fazla övgü mü? Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ve fark ediyorum ki adamı kemiğinin ortasından sevdiğimi söylediğimde bana homurdanmaktan başka bir şey yapmadı. Belki de beni duymadı. "Seni seviyorum, biliyorsun."

Haeden sanki şaşırtıcı bir şey söylemişim gibi gözlerini bana diyor. "Elbette biliyorsun. Biz dostuz."

Elimi omzuna attım. "Sen ciddi misin? Az önce sana aşkımı itiraf ettim ve sen bu konuda 'duh' mu diyorsun?"

"Ben neyim?"

Onun altından sıyrılmaya başladım - bu hiç de kolay değildi, destansı sikiinin hala içimde gömülü olduğunu ve şaşırtıcı ve hala biraz sert - ve kaçmaya çalışın. "Bırak beni. Burada işim bitti."

"Ne?" Beni tutuyor ve altında tutuyor ve tüm kıvrınmalarım tüm hassas kız parçalarımı tekrar tahrik ediyor gibi görünüyor. "Neden kızgınsın?"

"Neden kızgınsın? Çünkü sana seni sevdiğimi söyledim ve sen hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun!" Elimini omzuna vurduğum.

"Hepiniz 'dostlar birbirini sever' diyorsunuz ve benim tek söyleyeceğim

Bu saçmalık! Asha'yı ve Hemalo'ya nasıl davrandığını gördüm!

Ona katlanamıyor. Eğer o

Sırf eşini kızdırmak için başkasını beceriyor! Ya da Zalah'a ne dersin? O seni sevdi mi? Sen onu sevdin mi? Çünkü sen

de benim gibi ona aynı şekilde hitap ediyordun!"

Bana şaşkınlıkla bakıyor ve kaskatı kesiliyor. Yüzünde bir öfke parıltısı görüyorum ve sonra gözlerine o korkunç, ölü bakış geri dönüyor. Üzerimden kalkıyor - ve siki bedenimden kayarken bir boşluk hissi duyuyorum - ve ateşe doğru ilerliyor. Uzun bir kemikle dürtüyor ve bakmıyor Bana.

Kızgın olmalıydım, ama onun yerine her şeyi berbat etmişim gibi hissediyorum. I Suçlu ve berbat hissediyorum, sanki sahip olduğumuz her şeyi ayağımın altında ezmişim gibi. Zalah'ı onun yüzüne fırlattım ve bu alçakça bir hareketti. Geçmişimi yüzüme vurması hoşuma gitmezdi - yatağıma gizlice giren üvey babaları, lisede beni sevecek birini ararken yattığım adamları, Gemide bana tecavüz eden uzaylı. Çok uzun bir Seksle ilgili bir geçmişim var, hepsi de kötü. Yine de burada beni arzuladığımı ve sevildiğimi hissettiren tek kişiye saldırıyorum, çünkü o bana doğru kelimeleri söylemedi. onları duymak istedim.

Haeden'e bakıyorum. Sırtı kaskatı kesilmiş, kuyruğunun ucu kürklerin yanında küçük bir fiske dışında kıpırdamıyor.

Battaniyeleri göğsüme kadar çekiyorum. "Özür dilerim. I bunu söylememeliydim. Ben sadece..." Derin bir nefes veriyorum. "İstendiğimin ve sevildiğimin söylenmesine gerçekten ihtiyacım var. Çocukken hiç böyle değildim ve şimdi sanırım bu benim için hala hassas bir nokta. I Yine de sana saldırmamalıydım."

Kemiği yavaşça yere bırakıyor ve bana dönüyor. Haeden'in gözleri kısık, yüzündeki ifade gergin. Ne kadar kızgın olduğunu bana anlatmasını bekleyerek irkiliyorum.

Ama o sadece kürklere doğru ilerliyor ve yanıma oturuyor. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık ve sonra şöyle dedi: "Gök-pençe seni ağzına çekip uçurduğunda uzakta, dünyamın bittiğini düşündüm. Kılıcımı göğsüme dayadım ve seni bir sonraki dünyaya kadar takip etmeye

hazırdım."

Yutkunuyorum, sonra başımı sallıyorum.

"Bunu Zalah için yapmadım." Sesi son derece nazik.
"Bunu başka hiç kimse için yapmazdım. Ama sen, Jo- bak, seni takip ederdim."

Gözlerim doluyor ve sıcak yaşlar yanaklarımdan aşağı kaymaya başlıyor. Tekrar başımı sallıyorum, çünkü başka ne diyebilirim ki? O

Doğru - ben söz arıyordum, oysa o başından beri bir eylem adamıydı. Söz söylemek kolaydır ama eylemler her şeydir.

Uzanıyor ve yüzümdeki gözyaşlarını nazikçe siliyor.
"Daha önce hiç eşim olmadı, Jo-see. Her zaman doğru olanı yapmayacağım. Sana her zaman ihtiyacın olduğunu düşündüğün sözleri söylemeyeceğim." Çenemi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Ama hata yapma - eğer bu dünyayı terk edersen, arkanda çok uzun süre kalmayacağım, çünkü ben yaşayamam sensiz."

Gözyaşlarına boğuldum ve kollarımı boynuna doladım.

Böyle bir adam varken kim birkaç sevgi sözcüğüne
ihtiyaç duyar ki?
Haeden?

HAEDEN

O bir hafta sonra

Rezonansın şarkı söylemesi çok, çok gün alır sistemlerimiz aracılığıyla. Belki de ikimiz de onu bu kadar uzun süre reddettiğimiz için şimdi Jo-see'ye olan ihtiyacını beslemek için düzenli çiftleşmelerde ısrar ediyor. Ben memnuniyetle uyuyorum. Dişimle çiftleşmek bir zevk ve onu tohumumla doldurmak kalbimi de dolduruyor gibi görünüyor. Günler boyunca birbirimizi keşfediyor, birbirimizi neyin tahrik ettiğini öğreniyoruz. Jo-see'nin ayak bileklerinin çok hassas olduğunu ve oldukça küçük olduğunda ısrar ettiği bol meme uçlarının da öyle olduğunu öğreniyorum. Adımı defalarca tekrarlamaya başladığında, amının sikimi sertçe sağlamaya başlayacağını ve zevkin ikiye katlanacağını öğreniyorum. Ağzını sikimin üzerine koyarak beni uyandırmayı sevdiğini öğreniyorum.

Ben de utanmadan bundan zevk alıyorum.

Ancak Jo-see ile birlikte uyumak, yemek yemek ve çiftleşmekten başka bir şey yapmadığımız iki günün ardından ve eve dönün. Bu avcı mağarası yeterli, ama

sıkışık ve rüzgar mağaranın içinden esiyor
Gece geç saatlerde, küçük dostum bana karşı titriyor.
Tekrarlanan çiftleşmelerimizden sonra kürklerin iyice
havalandırılması gerekiyor ve erzağımız da azaldı. Her
zaman ava çıkabilirim ama eşimi uzun süre yalnız
bırakmaktan endişe ediyorum. Onu geride bırakmayı her
düşündüğümde, gök pençenin alçalıp onu kaptığını
görüyorum ve mağaraya geri dönüp dişimi göğsüme sıkıca
sarıyorum.

Ve sonra bir kez daha çılgınca çiftleştik.

Jo-see ve ben kabile mağaralarına dönmeliyiz. Eğer
Har-loh ve Rukh izimizi bulmak için henüz avcı
göndermediler, kabile eninde sonunda neden
göndermediğimizi merak edecektir.
Yaşlılar Mağarası'nı ziyaretten döndüler. Ve onları ortaya
çıkan gök pençeleri hakkında uyarmalıyım. Raahosh eşi
Leezh'i ava götürüyor ve dikkatli olmalılar.

Her şeyden önce, mağaradaki dişileri kurtarmalıyız. Jo-
see bana bunu her gün hatırlatıyor ama ben unutmadım.
Sadece onları kurtarmak için onu tehlikeye atmayacağım.

Eşim bana karşı uyurken, yanağını göğsüme bastırırken,
onunla birlikte yatağa uzanıyorum ve yumuşak yelesini
okşarken düşünüyorum. Kabileye nasıl geri dönebileceğimi
düşünüyorum.

Eşim güvenle yanımdayken. O geri dönemez; hâlâ onun
tekrar kaçırıldığına dair kâbuslar görüyorum. I
ama kızıağın tepesinden de yürürken olduğu kadar kolay
koparılabilir. Ve geri dönerken onu mağarada yalnız
bırakamam. Hala iki ya da
Kabile mağaralarından üç günlük yavaş bir yolculuk.

Düşünüyorum.

Yumuşak bir uyanma sesi çıkarıyor ve sonra göğsüme
sokuluyor. Sikim sertleşiyor ve khui'm göğsümde uyanıyor.
Acı veren aciliyet ortadan kalktı ve umarım bunun anlamı

Kitim Şu anda bile Jo-see'nin vucudunda buyuyor. Jo-see'nin Bu dusunce beni hem zevk hem de dehsetle dolduruyor. Guvenli bir sekilde magaralara geri goturolmeli. Benim guvenligim onunkinin yaninda hicbir Şey.

"Sabah mı oldu?" Jo-see mırıldanıyor. Ayağa kalkmıyor, Sadece küçük bir kolunu göğsüme atıyor ve gözlerini omzumun kıvrımına saklıyor. Bana bir kedi yavrusu gibi yapışıyor.

Eğlenerek, ayağa kalkmayı ve onun Üstüme tırmanıp tutunuyor, kollarını boynuma doluyor, böylece onu taşıyabiliyorum.

Gözlerim açıldı.

Çözüm bu.

"NEYE GIDIYORUZ?" Eşyalarını sırt çantama yerleştirip omzuma atarken Jo-see'nin ağzı şaşkınlıkla açılıyor.

"Seni ben taşıyacağım," diyorum ona. Kürklerinden birini omuzlarına atmış, yolculuğa hazırlanıyor. Bir ucu iz bırakıyor çünkü kürk benim büyük bedenime uyacak şekilde yapılmıştı. ve ben de ilerleyip onun etrafına doladım. "Bir kit gibi. Bir sargı yaptım."

Ağzı yine açık kalıyor. "Beni bir bebek gibi mi taşıyacaksın? Neden?"

"Çünkü sen küçüksün ve taşıması kolay." Kürkü öne doğru çekerek yelesi için bir başlık yapıyorum. "Ve sen göğsüme bağlıyken, bir gök pençesinin seni yerden çekip yutması konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak."

"Ama... taşımak?"

Başımı sallıyorum ve dolu su derilerini boynuma geçirip kemerime yerleştiriyorum. Sonra uzun kürkü alıp

ve bir ucunu ona uzatıyorum. "Bunu sana saracağım ve kemerimin içine sokacağım."

"Tanrım, bebek taşıyıcısı bile yapmışsın!" Yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle bir ucunu tutuyor. "Şaka yapmıyorsun. hakkında hiçbir

şey bilmiyorum."

"Ben değilim."

Kısa bir süre sonra Jo-see'nin kolları boynuma, bacakları kalçalarımın dolandı ve kürkü sıkıca sarıldı onu göğsüme bağladım. Yanakları kıpkırmızı ve bana karşı öyle bir kıpırdanıyor ki, ne kadar uzağa gidebileceğimizi merak ediyorum. Kürklerin arasından amının sikime yaslandığını hissedebiliyorum ve khui'm bir şarkı mırıldanmaya başlıyor.

Ama bu şekilde güvende ve ağırlığının bir önemi yok. Makat bezimin içinde sikim ağrırken yürüyebiliyorum. Ayın bir dönüşünden daha uzun bir süre bunu yaptı mı?

Birkaç adım atıyorum ve küçük bir nefes çekip bana daha sıkı sarılıyor, memeleri göğsüme bastırıyor. "Bu... çok kişisel," diyor, sesinde bir titreme. "Bunun en iyi fikir mi yoksa en kötüsü mü olduğundan emin değilim."

Ben de emin değilim ama bu onu güvende tutacaktır.

Mağaradan çıkmaya başladık, yürüyüşüm garip ama emin. Taze kar yağmış ve adımlarım her seferinde çıkırdıyor.

Botlarımın inişi. Tüm bunlar benim botlarımın iyi bir karar. Hava keskin ve ferahlatıcı ama Jo-see bana karşı titriyor. Hava her zamankinden daha soğuk, bu da gök pençelerinin aç olacağı ve av arayacağı anlamına geliyor. Eşim değil. Bugün olmaz.

Daha hızlı yürüyorum, bir kolum onu yerinde tutmak için poposuna dayanıyor. Yüzü benimkine yakın duruyor ama sessiz. Onu taşımamdan memnun görünmüyor ama ben kararımdan memnunum; artık istediğim kadar hızlı yürüyebilirim.

ve o güvende. En iyisi bu. Biraz koşuyorum, eve dönmek ve eşimi mağaramıza götürmek için sabırsızlanıyorum.

Jo-see'nin elleri deri yeleğimi sıkıca kavırıyor ve yüzünü boynuma gömüp inliyor.

Duruyorum "Gördün mü?"

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. "Devam edin."

Sözleri kafa karıştırıcı. Vücudu benimkine karşı gergin - bunu hissedebiliyorum - ama başka türlü davranıyor? Bu beni endişelendiriyor, ama küçük avcı mağarasının güvenliğini terk etmeliyiz ve eve dönüş yolculuğumuza başlayacağız. Sonsuza kadar içinde saklanamaz ve ben de onu bırakmayacağım. Bu yüzden bir elimi sırtının küçük kısmına bastırıyorum, diğer elimle kuyruksuz poposunu destekliyorum ve ilerlemeye devam ediyorum.

Yürümeye devam ediyoruz. Düz, açık karlar yerini cılız ağaçlara bırakıyor ve uzaktaki bir uçurum bir vadinin kenarlarını belirliyor. Ufukta bir dvisti sürüsü var ve burada çalkalanan kar bana bu yönden geldiklerini söylüyor. I Bir gök pençenin bir dvisti kitini avlaması bir insandan daha kolay olacağından sürüyü takip etmek için hareket edin, ancak ne olursa olsun eşimin yürümesine izin vermeyeceğim.

Kolları boynuma daha sıkı sarılıyor ve tekrar inliyor. Uyluklarının kalçalarını etrafında titrediğini hissediyorum ve içimi bir şehvet dalgası kaplıyor. Bir an sonra havada onun kokusunu alıyorum.

Tahrik mi

oldu? "Gördün

mü?"

"Biliyorum," diye mırıldanıyor boynuma karşı. "zr dilerim. Ben sadece... bu pozisyon gerçekten çok vahşi. Attığın her adımda beni aletine doğru itiyorsun ve ben sadece sessizce katlanıyorsun ama neden bu kadar seksi olmak

zorundaydın?" Sonra küçük dili tenime değiyor.

Neredeyse t kezliyordum. Aletim bir anda sertleşiyor ve şimdiye kadar sessiz olan khui'm yüksek sesli, ısrarlı bir şarkıya başlıyor.

Eşime sahip çıkma ihtiya ı beni bir kez daha bunaltıyor.

Böyle devam ederse seyahat edemeyeceğiz.

  zmek için çok hevesli olduğum bir sorun. Etrafıma bakıyorum

Eşimi yaslayabileceğim bir şey bulamayınca aramıza uzanıp taytımın bel bağını çözmeye başladım.

Nefes nefese kaldı ve bana karşı kıpırdandı. "Ne yapıyorsun?"

"Eşimi memnun edeceğim," diyorum ona. "Kollarını boynuma sıkıca dola."

"Oooh, duruyor muyuz?"

"Durmayacağız," diyorum ona. En azından benim umudum bu. Ağrıyan sikimi serbest bırakıyorum ve taytım kal alarımaya doğru kayıyor.

Bunu fark eder ve nefessiz bir kıkırdama çıkar. "Pantolonun dizlerinin üzerindeyken fazla uzağa gidemeyiz."

"Sus," diyorum ona, kulak memesini ısırarak. Onun bu şekilde karşımda olması hoşuma gidiyor - bu şekilde onun üzerinde y kselmiyorum. Y zlerimiz birbirine yakın, tıpkı geceleri k rklerimizin içinde olduğu gibi. Taytının bağını bulmak için tuniğinin altını karıştırıyorum ve eli benimkini yoldan itiyor, böylece kendini kurtarabiliyor. Kumaşı aşağı doğru itiyor ama çok uzakta - beni kavrayan yayılmış bacakları derinin çok fazla vermesine izin vermeyecektir.

 nemli değil; onun sıcak amını hissedebiliyor, havadaki parfümünün kokusunu alabiliyorum. Sikimi elime alıp sıcaklığına doğru yönlendirirken bile yumuşak boynunu yalıyorum. I ine kolayca giriyorum - ıslak ve istekli. Jo-see içine girdiğimde çığlık atıyor, kolları boynuma dolanıyor. Kalçaları beni sıkıyor ve adımı inliyor. Sıkı bir uyum.

ama heyecan verici. Kalçalarımın en küçük sallanma hareketi onu sikimin üzerine oturtuyor ve mahmuzum kayıyor
kıvrımlarından geçerek, onu böyle bir heyecanla ağlatan üçüncü meme ucuna çarpıyor.

"Kahretsin," diye kulağıma doğru nefes alıyor ve kalçalarını garip bir sıçrayışla kaldırmaya çalışıyor. Daha fazlasını istiyor.

Vücudunu kavriyorum, onu kendime sabitliyorum ve itmeye başlıyorum. Derin vuruşlar değil, küçük, hızlı hareketler, ellerim kalçalarımın her ileri fırlayışında onu sikime doğru çekiyor.

Tekrar çığlık atıyor ve birlikte hareket ederken boynuma yapıyor. O uzun süre dayanamıyor; ben de dayanamıyorum. Khui bizi ihtiyacımızla çaresiz bırakıyor ve o geldiğinde ve amı etrafımda sıkışmaya başladığında, daha sert itiyorum,
Beni şaşırtan bir vahşilikle içine salınıyor.

Jo-see'mle her seferinde daha iyi oluyor. Ne kadar hızlı ya da ne kadar yavaş gittiğimiz önemli değil, birbirimiz için yanıp tutuşuyoruz
ve her zaman, her zaman iyidir. Kollarımı ona sımsıkı sarıyorum, nefesimi tutmaya çalışırken onu kendime doğru çekiyorum.

Bir süre sonra bana şaşkın bir bakış atarak "Vay be," dedi. "Bu çok yoğun." Öne doğru eğiliyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor. "Ama harikaydı. Belki de her şeye rağmen taşınmanın bir anlamı vardır."

"Sorun o değil," diyorum. "Sorun, dişimin erkeği için doyumsuz olması."

Nefes nefese kalıyor, sonra kıkırdıyor ve omzuma sahte bir tokat atıyor. "Bunu bana karşı çevirme, seni şov-vuh-nist!"

Kelimeyi bilmiyorum ama yüzündeki gülümseme gibi anlamı da açık. Ona şefkatli bir öpücük veriyorum ve sonra

onu sikimden kaldırmak için aramıza uzanıyorum. İkimiz de yapış yapış olmuştuk, yerden bir avuç kar aldım ve eşimin çığlıklarına rağmen bizi temizledim.

protesto ediyorum. Sonra bağcıklarımı tek elimle tekrar bağlıyorum. Düğüm olabildiğince sıkı değil ama önemli değil. Khuis'ımızın hoş uğultusu nedeniyle bunun birden fazla kez gerçekleşeceğinden şüpheleniyorum. Jo-see'nin tozluklarını bağciksız bırakıyorum.

Deriler etrafımızda sabitlendikten sonra, hafif dostumu kollarıma alıyorum ve yola koyuluyoruz.

Bir sonraki vadiyi aştığımızda Jo-see bana doğru kayıyor ve khui'sinin yeniden şarkı söylemeye başladığını duyuyorum.

"Eşim mi?" Ben soruyorum. "Yine erkeğine mi ihtiyacın var?" "Ne? Hayır!" diye ciyaklıyor. "Ben iyiyim! Beni görmezden gel." Çok iyi.

Devam ediyoruz.

Jo-see kısa bir süre sonra tekrar "Oooh," diye inliyor. "Erkeğine ihtiyacın var mı?" Tekrar soruyorum. Benim horoz zaten onun için hazır.

"Henüz değil!" Devam ediyorum ve o da ekliyor, "Belki."

Bir sonraki tepeye tırmandığımızda, 'belki'si 'evet'e dönüşüyor.

O gün fazla uzağa gitmedik. Ama bu şimdiye kadar yaptığım en keyifli yolculuktan ve gece için mola verdiğimizde arkadaşım çok memnun oldu.

JOSIE

Göğsüne yaslanıp uyuklarken Haeden kulağıma "Uzakta mağarayı görüyorum," diye mırıldanıyor. "İçeri yürümek ister misin yoksa dişimi taşımaya devam edeyim mi?"

"Yürümem gerek," diyorum ona, esnememi bastırarak. Çok yorulmuştum. Beş günlük uzun yolculuk maratonu arasında, Haeden'in beni taşıdığı garip ama lezzetli pozisyon sayesinde düzenli olarak seks yapmak için duruyoruz. Geçen hafta hayatım boyunca yaptığımdan daha fazla seks yaptığımıza eminim. Şikâyetim yok ama esnediğimde, sanırım seyahatime bir süre ara vermeye hazırım.

En azından. Her şeyi yapamayacak kadar yorgun olduğunuzda başkalarının yardım edebileceği mağaraya geri dönmek iyi olacak

Kendini. Erkekler ortadan kaybolup ava gittiklerinde konuşacak başka kadınların olduğu bir yer. Sarılıp öpebileceğin milyonlarca bebeğin olduğu bir yer.

Ve yakında benim de bir tane olacak. Sıcaklık selleri Bu düşünce içime işliyor ve Haeden'in boynunu sıkıca kavrayıp çekine bir öpücük konduruyorum.

"Eh? Mağaralara ulaşmadan önce bir kez daha mı? Doyumsuz dişi." Aramıza uzanıyor ve taytının düğümünü çözmeye başlıyor.

"Bekle, kastettiğim bu değildi," diye itiraz ediyorum. Ama kulağımı seksi bir şekilde ısırduğında, bir boşuşmanın daha zarar vermeyeceğini anlıyorum. "Sadece kısa bir tane," diye düzeltiyorum. kendi kıyafetleri.

Bana sokuldu ve hızlıca çalıştık. Kendimi sabitlemek için yeleğinin önünü tutmanın ve Bütün ağır işleri onun yapmasına izin vermek en iyisi. Gerisini yerçekimi hallediyor ve bir iki dakika içinde Dudağımı ısırıyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki yıldızları görüyorum.

"Dostum," diye tıslıyor kulağıma sahiplenircesine. "Benim Jo- bak-"

"Ho," diye sesleniyor uzaklardan bir ses. "Haeden? Jo-see?"

Dehşet içinde ciyaklıyorum ve tam boşalırken Haeden'e

doğru kayıyorum. Aman Tanrım, biri onun beni çivilediğini
görecek.

ve sonra mağaranın her yerinde olacak. "Bebeğim," diyorum kulağına. "Bizi görecekler-"

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye bağıyor.

Kulaklarım çınlıyor ama bir şey söylediği için memnunum. Tüm vücudu titrerken yüzümü boynuna gömdüm.

orgazmının gücü. Son bir kez daha kasılıyor ve sonra yanağıma sokuluyor. "Seni yere bırakmalıyım."

Bunu yapmakta garip bir şekilde isteksiz görünmesi çok tatlı. Yüzüne bir öpücük konduruyorum ve sonra yavaşça üzerinden sıyrılıyorum.

"Seni seviyorum, bebeğim."

Açık olduğunu düşündüğü şeyi söylemeye olan insani ihtiyacımı hala anlamıyor, ama saçlarımdan bir avuç tutup bana şiddetli, nefes kesici bir öpücük daha verdiğinde, bunu en az benim kadar kastettiğini biliyorum.

Sonra giysilerimizi düzeltiyoruz ve Haeden beni koruyucu kolunun altına alıyor - dağların üzerinden bu kadar uzağa gök pençelerinin gelmediğinden emin olmama rağmen - ve bizi bekleyen avcıyla buluşmaya gidiyoruz. İçim rahatladı, büyük mavi Ufuktaki şekil bize biraz yer açtı ve patikalarla kaplı yollardan geri dönerek Kabile mağarası. Ufukta bir duman bulutu var ve ben onu görünce garip bir mutluluk hissettim. Gitmek ve bir daha dönmek istediğimi düşününce. Birkaç hafta içinde çok şey değişti.

Karnıma dokunuyorum, acaba daha fazlası mı var? hayal ettiğimden daha fazla değişti. Gerçekten öyle umuyorum. Haeden'in karnımdaki bebeğini düşünüyorum. Bizi bir aile olarak düşünüyorum ve bu beni mutluluktan titretiyor.

Beni daha yakına çekiyor ve göğsümün üzerindeki kürkü çekiştirerek kapatıyor. "Üşüdün mü? Yakında evde olacağız."

"Ben iyiyim." Kolumu beline dolayarak kuyruğuna uzanıyorum. "Söz veriyorum."

"Endişeli misin?"

Bunu göz önünde bulunduruyorum. Bitimi yenme görevimde başarısız olarak eve dönüyorum. Ama görevimi tamamladığım için de çok mutluyum. işe yaramadı. Herkesin birbirimize nasıl tepki vereceğimizi görmek için bizi şahin gibi izleyeceğini biliyorum. İdeal olarak erkeğimle bir ay daha baş başa kalmak istiyorum, belki de çılgınca sevişmeyi biraz daha sistemimizden atıp ama Metlak ve Gök Pençe bölgesindeki kapsüllerdeki o iki kızı düşünüp duruyorum. Kurtarılmaya ihtiyaçları var. Ve gerçekten, birkaç kişinin sırtmasını kaldırabilirim. Çünkü sonunda biriyle yattım. "Gergin değilim," dedim

ona. "Sen mi?" Sanki bu soru çok saçmaymış gibi homurdanıyor, ben de sırtıyorum.

"Ho," diye sesleniyor diğeri biz yaklaşırken, elini kaldırarak. Uzun, pürüzsüz saçlarından ve mavinin tonundan onun Tiffany'nin eşi Salukh olduğunu anlayabiliyorum. Birden en iyi arkadaşımı görmek için sabırsızlanmaya başladım. Salukh ile çiftleşene kadar, buz gezegenindeki ilk günden beri oda arkadaşımdı ve onu herkesten çok özledim.

Ben de el sallarım.

Bize doğru koşuyor ve Haeden'in kolunu omuzlarıma doladığını görünce gözlerinin biraz açıldığını görüyorum. Sanırım bu bir Bizi böyle sarmaş dolaş görmek biraz şaşırtıcı. Garip bir şekilde bundan rahatsız bile olmadım. Umurumda değil. Ben mutluyum ve kimse balonumu patlatacaksın.

"İkinizi de görmek güzel," diyor Salukh yaklaşırken. Haeden'in omzuna vurmak için eğiliyor ve bana gülümsüyor. "Pek çok kişi endişelendi. Sanırım bir başka ayda dönmemiş olsaydınız, şef sizi bulmamız için bizi gönderirdi."

Haeden boğazından sinirli bir ses çıkarır. "Jo-see benimle

güvende. Vektal benim iyi bir avcı olduğumu bildiği için kimseyi göndermez. Kurtarmaya gerek yok."

Salukh bize sadece sakın bir gülümseme veriyor ve Haeden'in aşırı yüklü çantasını omzundan indirip kendi çantasına yerleştirdi. "Elbette." Salukh böyledir işte - soğukkanlıdır. Hiçbir şey onu rahatsız etmez.

"Tiff nasıl?" Mağaraya inerken sordum. "Sabah bulantıları var mı?"

"Çok iyi," diyor Salukh bana doğru sırtarak. "Hiç rahatsızlığı yok."

"O kaltak. Anlaşıldı." Gülümsüyorum. Tiffany mükemmelliğın hayata gelmiş hali gibi. Güzel, akıllı, yetenekli ve bir o kadar da iyi biri. Onu hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibi sevmeseydim ondan nefret ederdim. "Muhtemelen gelmiş geçmiş en mükemmel hamile kişi olacak."

"Benim gözümde değil," diyor Haeden, sanki bu düşünce onu rahatsız ediyormuş gibi biraz asık suratlı bir ses tonuyla.

Ve bu beni daha da mutlu ediyor. Kuyruğunu biraz sıkıyorum (tamam, bu muhtemelen onu tahrik ediyor).

Mağaraya girdiğimizde duman ve kızarmış et kokuları, insanların konuşmaları ve bir bebeğın ağlaması beni mutlu bir sıra özlemiyle dolduruyor.

"Aman Tanrım," diye bağılıyor biri. "Bunlar Josie ve Haeden!"

Bir dakika sonra etrafımız bizi kucaklamaya ve selamlamaya kararlı insanlarla çevrildi. Nora, Stacy, Ariana, Megan ve Georgie sırayla selam verirken ben de bir insan dalgasının içinde boğuldum. Bana sarılıyor. Sonra Liz geldi ve bebeğini kollarıma bıraktı. "Çünkü Raashel'i ondan önce görmek isteyeceksin. Anne, değil mi?" Sırıttıyor. "Pratik yaptın mı?"

Kızardım. "Belki."

"Oooh, birisi anlaşmayı mühürledi!" Eğildi ve elini kulağına götürdü. "Artık bitinin yük treni gibi uğuldadığını

duymuyorum."

"Tanrım, Liz, neden bu konuda açık olmuyorsun?"
Diyorum ama gülümsüyorum. Raashel onu son
gördüğümde daha iri görünüyor, siyah saçları yukarı
doğru uzamış ve başının üzerinde küçük deri bir fiyonkla
toplanmış. Çok tatlı bir kız.

"Bilmiyor muydun? Açıklık benim göbek adım!" Beni
yarı sıktı. "Döndüğüne sevindim ve
her şey yolunda gitti."

"Her şeyin yolunda gittiğinden nasıl emin olabiliyorsun?"
Merakla sordum. Pek bir şey söylemeye fırsatım bile olmadı.

"Hepiniz şapşal şapşal sırtıttığınız için mi?" Georgie
bebeğini kalçasının üzerinde kaydırarak araya giriyor.

"Ve Haeden sanki seni saçlarından tutup mağarasına
sürüklemek istiyormuş gibi buraya bakıp duruyor,
Neandertal tarzı mı?"

Bir göz attım ve eminim ki Haeden bana
Diğer avcılar onu selamlarken ve kulağını çınlatırken bile
kavurucu sıcak bir bakış. Yine kızardım.

Sonra Tiffany, Kira ve geri dönmeme umuduyla birkaç
haftalığına ana mağaraya gelen Harlow beliriyor. Sarılmam
için bana bebekler veriliyor ve Megan'ın bebek karnına
hayranlıkla bakıyorum. Doğum yapmasına çok az kaldı ve
Claire de yeni yeni göstermeye başladı ve herkes
konuşmayı ve bana sarılmayı bırakamıyor. Bu harika bir
şey.

Sonuçta bir aile olduğumuzu fark ettim, on ikimiz.
Geçmişte hiç ailem olmamıştı ve sanki kader bana eklektik
insanlarla dolu yepyeni bir aile verdi.

O kadar mutluyum ki ağlayabilirim ama bu Haeden'i
üzer, bu yüzden sadece herkese gülümsüyorum ve
bebeklere sarılıyorum.

"Peki seni kaçırmaya iten neydi?" Harlow küçük Rukhar'ını
dikkatimi çekme sırası için bana uzatarak soruyor. "Ve sen
cam diskimi geri getirir misin? Bir sonraki taş kesici için ona
ihtiyacım var."

"Çantamda," diyorum ona ve Rukhar'ın küçük mavi yanağına bir öpücük konduruyorum. Tüm bebekler arasında en küçüğü ama aynı zamanda en sa-khui görüneni. "Koşmaya gelince, bu uzun bir hikaye. Şu haline bak, Rukhar! Ne kadar da büyümüşsün!"

Sanki benim beceriksizliğime kanmayacağını kanıtlamak istercesine Rukhar konuyu değiştirmeye çalışırken saçımdan bir avuç tutuyor ve gürleyerek çekiştiriyor. İrkiliyorum ve saçlarımı onun küçük yumruğundan kurtarıyorum.

"Döndüğüne sevindim, gerçi bir daha dönüp dönmeyeceğini merak etmeye başlamıştım. Biraz... inatçı olabiliyorsun."

Rukhar'ın sallanan yumruğu birkaç tutam saçımı kökünden koparıp almış olsa da sırtıyorum. "Başta bunu planlamıyordum."

"Fikrini ne değiştirdi?" Kira soruyor.

Lanet olsun. Henüz kimse diğer kızları ya da düşen gemiyi bulduğunu bilmiyor. Ve Kira... eğer öğrenirse başka kapsüller vardı, kırık kapsüller - harap olacak. Mürettebatı yok ederek gemiyi batırdı ve kaçıran, tecavüz eden, katil piçler için gözyaşı dökmemiş olsam da, gemide insanlar olduğunu fark ettiğinizde durum değişiyor. "Bu uzun bir hikaye ve muhtemelen önce şefe söylemeliyiz."

Georgie öne çıkar ve bebeğini Liz'e uzatır. "Ben Vektal'ı getireyim. Benimle mağaramda buluşur musun?"

Başımı sallıyorum ve Rukhar'ı isteksizce geri vermeden önce bir öpücük daha veriyorum. Midem düğüm düğüm. Bu bir ikili-
iki ucu keskin kılıç, iki kızın daha bulunması. Bir yandan, kabilede hala bir aile şansına sahip olmak isteyecek çok sayıda çiftleşmemiş erkek var. Diğer yandan, bunun zavallı Kira'yı nasıl etkileyeceğini merak ediyorum. Ve son zamanlarda Tiffany'nin ilgisi için çıkan kavgaları düşünüyorum - bu zavallı kızlar

kalabalık olacak.

Ama bu onları kurtarmamamız gerektiği anlamına gelmiyor elbette.

Etrafta Haeden'i arıyorum. Diğer üç avcıyla birlikte kısa bir mesafe ötede duruyor ve sessizce konuşuyorlar. Ona baktığım anda dönüyor ve bana başka bir Sahiplenici bir bakış, sanki tüm bu 'yeniden bir araya gelme' olayını çoktan bitirmiş ve beni mağaramıza geri götürmek için sabırsızlanıyormuş gibi. Liz bu konuda yanılmamış.

Diğerlerinden uzaklaşıp mağaraya doğru ilerliyorum. Georgie ve Vektal'ın paylaştığı. Haeden hemen yanıma geliyor ve bana katıldığında zevkten içim ısınıyor. Ona doğru yaklaşıyorum. "Georgie'ye onunla ve Vektal'la gemi ve kızlar hakkında özel olarak konuşmamız gerektiğini söyledim. I Kira'yı üzeceğinden endişeleniyorum."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Ve çiftleşmemiş erkekler kadınlardan birini ele geçirme umuduyla yola çıkmaya hevesli olacaklar. Sen benim olduğun için bazılarının umudu kalmadı." Bir parmak eklemine yanağıma sürüyor. "Farli'nin reşit olması için uzun mevsimler beklemek zorunda kalacaklar, hatta Esha, Talie ve diğerleri için daha da uzun."

Talie'nin yeni doğduğunu ve Farli'nin muhtemelen 13 yaşında olduğunu düşünürsek? Evet, bu uzun bir süre. "Peki ne yapacağız?"

Haeden, "Bunu şefimize götüreceğiz ve onun halletmesine izin vereceğiz," diyor. "Bu onun sorumluluğu olacak, bizim değil."

Belki bencilce ama bundan memnunum. Bütün bunlardan yoruldum. yükleri ve dramları. Sadece dostumla birlikte ateşin yanına kıvrılıp rahatlamak istiyorum. Başımı sallıyorum ve mağaraya doğru ilerlerken koluna yaslanıyorum.

İçeride kimse yok, bu da Georgie'nin hâlâ dışarıda eşini aradığı anlamına geliyor. Haeden'in büyük eli saçımı

düzeltiyor, sanki

Bana dokunmaya çok ihtiyacı var. Bunu anlıyorum. Bu garip.
Haftalarca yalnız kaldıktan sonra tekrar bu insanlarla
çevrili olmak. Biliyorum ki muhtemelen bir

Bu gece çiftleşmemiz için kutlama yapacağız. İnsanların bir süre daha bizi izleyeceğini ve sorular soracağını biliyorum, çünkü meraklılar. Haeden ve benim kızları kurtarmak için gemiye geri dönmek zorunda kalacağımızı biliyorum, Çünkü nerede olduğunu bilen biziz. Tüm bunlar beni yoruyor.

Haeden'in parmakları benimkilerin arasından geçiyor ve benim ondan daha fazla parmağım olduğu için biraz garip olsa da, yine de gerçekten güzel. Ve o yanımda olduğu sürece?

Her şeye varım.

HAEDEN

I Jo-see'nin garip gemiyi anlatmasına izin verin ve içinde bulduğu kapsüller. Bu onun keşfi ve bu yüzden paylaşmak da ona düşer. Öyle olmasa bile, eşimin yanında kalmaktan ve arkadaşı Shorshie ile konuşmasını izlemekten memnunum. Çok hevesli, elleriyle işaret ederken yumuşak yelesinin bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Konuştukça sesi yükseliyor, sanki daha yüksek sesle konuşursa kelimeler daha hızlı çıkacakmış gibi. Bu beni geçmişte olduğu gibi rahatsız etmiyor. Eğlenceli buluyorum. Ona izin vermek için bacağına dokunuyorum.

Yüksek sesle konuştuğunu biliyorum, bana doğru bir gülümseme atıyor ve sesini alçaltıyor ve ben de eşimle gurur duyuyorum.

O mükemmel.

"Sen ve Georgie gibi iki dişi daha mı? Memnun oldum. Eşi olmayan erkekler memnun olacaktır." Jo-see'ye meraklı bir bakış atıyor. "Bu neden bir sorun?"

"Çünkü o gemideki herkes öldürüldü," diyor Jo-see, tekrar bana bakarak. "Ve Kira'nın bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum."

Omuz silkiyor ve çenesini ovuşturarak bana bakıyor. "İki dişiyi kurtarabildiğimiz için memnun olacak, değil mi?"

Benim düşüncelerim de onunkilerle aynı, ama Shorshie arkadaşına bakıyor. "Bence durum bundan daha karmaşık. Onunla konuşabilirim. Belki avcılarla birlikte yolculuğa çıkmak isteyecektir. Suçlarının kefaretni öder, gerçi bize yaptıklarını düşününce öldükleri için üzgün olduğumu söyleyemem. Ama Kira farklı hissedebilir."

Jo-see başını sallar. "Bu iyi bir fikir. Ben de gideceğim." Ben konuşuyorum. "Hayır."

Herkes bana dönüyor.

"Hayır mı? Ne demek hayır?" Şimdi, Jo-see kaşlarını çatıyor.

Öfke gösterisini görmezden geliyorum. "Hayır demek istedim. Sen burada, mağaranın güvenliğinde kalacaksın. Ben gideceğim."

Dilini bana doğru uzatıyor ve bir thbtt sesi çıkarıyor. "Sen benim patronum değilsin."

"Ben senin eşinim," diyorum ona, sert olmak için elimden geleni yapıyorum ama başaramıyorum. Dilini tekrar dışarı çıkardığında ağzımda bir gülümseme belirliyor. "Seni bir gök pençesinin karnından çıkaran eşin-"

"Bekle, ne?" Shorshie diyor ki.

Vektal'in ifadesi kararır. "Gökyüzü pençeleri mi?"

Başımı salladım. "Soğuk onları dağlara sürükledi." "O zaman hiçbir kadın gitmiyor," diyor Vektal kararlı bir şekilde. "Göndeririz avcılar ve sadece en büyük ve en güçlü olanlar."

"Gök pençe de ne demek?" Shorshie araya giriyor. "Ve Josie nasıl oldu da bir tanesinin karnına girdi?"

Jo-see bana sinirli bir bakış attı ve kısa bir Gökyüzü pençesini ve onun karnından nasıl çıkıp kollarıma

düştüğünü anlatıyor. Anlatırken titriyor,

ve onu rahatlatmak için sırtını okşuyorum. Kötü anılarını anlıyorum; ben de hala geceleri eşimin kollarımdan koparıldığı kabuslarla uyanıyorum.

"Bunun tehlikeli olduğunun farkındayım," diye itiraz ediyor Shorshie. "Ama-"

"Hayır," diyor Vektal, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Bana bakıyor ve ben de yavaşça başımı sallıyorum. Bu konuda hemfikiriz. Dışarıya bir dişi göndermek çok tehlikeli, özellikle de küçük insanlardan birini.

Shorshie, "Söylediklerimi duymadın bile," diye tersledi.

"Ne söyleyeceğini biliyorum, rezonansım." Eşine bakar. "Bana bir dişi insanın gitmesi gerektiğini söyleyeceksin. Ben hayır diyeceğim. Yanıldığımı söyleyeceksin. Ama ben haksız değilim. ve çok tehlikeli. Eğer söyledikleri doğruysa, Jo-see'yi neredeyse kaybediyorduk. Bir başkasını kaybetmeyeceğim, yavrusu olan bir anneyi değil."

"Pekala o zaman, eğer her şeyi anladıysan," Shorshie sesinde öfkeyle şöyle diyor. "Kimi gönderiyorsun?"

Bana doğru bakıyor. "Haeden gidecek."

Şefime başımı salladım. Tabii ki. Bu sinir bozucu olacak eşimden ayrılmak istiyorum, ama o dişilerin kurtarılmasını istiyor, bu yüzden başka seçeneğim yok.

"Çiftleşmemiş erkekleri göndereceğiz, çünkü biz gitmezsek bize rahat vermeyecekler. Yani Hassen, Bek, Rokan, Taushen, Harrec, gitmek isterse Vaza."

Shorshie'nin kaşları kalkıyor ve etkilenmiş gibi başını sallıyor. "Peki bu adamlardan hangisi kapsülleri açıp kadınları dışarı çıkaracak?"

Vektal cevap vermek için ağzını açıyor ve sonra arkadaşına kaşlarını çatıyor.

"Aynen öyle," diyor. "Gitmek için bir insana ihtiyacınız

var. Sadece başka bir insanın gitmesi kadınlar için daha az korkutucu olacağı için değil.

insan orada ve onlarla konuşabilir-"

"İnsanlarla konuşabiliriz-"

"İngilizce konuşabilirsin," diye düzeltiyor. "Ya İspanyollarsa? Ya da Fransız? Marlene Fransız, hatırladın mı? Biz de İngilizce de bildiği için şanslıyım. Neyse, bunun bir önemi yok. Önemli olan, eğer oraya varırsanız, kapsülü açabilecek birine ihtiyacınız olacak. Bir insana ihtiyacın var. Tehlikeli mi? Tehlikeli mi? Evet. Yapılması gerekiyor mu? Kesinlikle." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak onun öfkesini taklit ediyor. "Oh, ve sen tüm bekar erkekleri gönderemezsiniz, çünkü bu zavallı kızların ödünü koparırlar."

Eşini izlerken ifadesi sertleşiyor. Bir süre sonra bize bakıyor. "Konuşmamız gerekecek özel olarak."

Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Bana ne zaman gideceğimi söyleyin, şefim. Ben hazırım."

"Bensiz gitmiyorsun," diye itiraz ediyor Jo-see. Ayağa kalkıyor ve onu mağaradan çıkarmam için bana izin veriyor.

Düşüncelerini söylemesine izin vererek yeni tünelin arka tarafındaki mağaramıza doğru ilerliyorum. Bu düşünce onu mutsuz ediyor.

yanımdan ayrılıyor ve bu durum onu güvende tutma ihtiyacımın önüne geçmese de beni memnun ediyor. O Burada kal ve cevap bu.

Mağaramıza doğru ilerlerken insanlar merakla bizi izliyor, Jo-see elini tuttuğum için benimle tartışıyor. Gülümsüyorum ve sanırım kabiledaki birkaç kişi de buna en az onlar kadar şaşırdı.

Jo-see'nin bitmek bilmeyen öfkeli sözlerini dinliyorum. Geçmişte birbirimizi görmezden gelmek için elimizden geleni yapardık.

Ama geçmişte o benim eşim değildi. Onu şimdiki gibi tanımaya çalışmadım.

"Beni dinlemiyorsun," diyor Jo-see mağaramıza girerken.
Burayı bizim için rahat bir yuva haline getirdim.

orada benimle kalmazdı. Yatak kürklerle kaplı,
Bir sa-khui ve küçük bir insan eşinin yanına kıvrılmasına
yetecek kadar. Ateş çukuru mükemmel aralıklarla dizilmiş
kayalarla kaplı,
ve malzemelerim dokuma sepetlerde düzenli bir şekilde
saklanıyor.

Birisi -muhtemelen Salukh- seyahat çantamı köşeye bıraktı.

"Dinliyorum," diyorum ona, gizliliği kaldırırken bile.
Mağaramızın ağzının önünde bir ekran var. Bu şekilde kimse
bizi rahatsız edemez.

"Gitmem gerek-"

"Hayır, göndermeyeceksin. Şef başka bir dişi
gönderecek ama bu sen olmayacaksın." Eşimin yanına
gidiyorum ve yıpranmış kürklerini omuzlarından
sıyrıyorum. Birkaç kat giymişti ve ilkini çıkarıp bir kenara
atıyorum.

Jo-see ellerini kalçalarına koyar. "Ben bir yetişkinim.
Beni kontrol edemezsin Haeden. Bu saçmalık."

"Ben seni neredeyse kaybedecek olan eşim." Vücudunu
saran kalın kürkleri çözmeyi bitiriyorum ve onu soyuyorum.
tüylü dvisti kürkünden ikinci pelerin. "Seni kaybedersem
cesedinin başında ağlayacak olan benim. Ve bunun
olmasına izin vermeyeceğim."

Bana mutsuz bir bakış attı. "Bu konuda benim de söz
hakkım olmalı, biliyorsun."

"Ne derseniz deyin önemli değil, çünkü karnınızda benim
kitim var." Elimi onun düz karnına koydum.
ve onun bakışlarıyla buluştu. "Seni kaybetmek beni
mahveder, Jo-see. İkinizi de kaybetmeyi hayal bile
edemiyorum."

Alt dudağı hafifçe dışarı çıkıyor ve ben zafer kazanmış
gibi hissediyorum. "Oraya gitmen günler sürecek ve geri
dönmen günler sürecek. Yeni kadınlarla daha uzun sürer.
Senden o kadar uzun süre ayrı kalmak istemiyorum."

Onu kendime çekiyorum ve alt dudağını ısırıyorum.

"Burada olduğunu bilmek beni daha hızlı geri getirecek.
Döneceğim.

onları karda koşturacağım. İnsan dişilerin taze et gibi taşınmasında ısrar edeceğim."

Bunun üzerine küçük, isteksiz bir kıkırdama duyulur.

Önce yanağını, sonra çenesini öptüm. Benim yumuşak, tatlı Jo-see'm her yerinden öpülmeyi seviyor ve ben de onu memnun etmekten büyük mutluluk duyuyorum. "Ve Vaza'yı almayacağız, çünkü o yaşlı. Alacağız. genç, güçlü erkekleri ve en uzun bacaklı insan kadını alacağım. Ve her gece uzun bir koşu gününden sonra, onları çok zorladığımdan şikayet edecekler, ama bunun bir önemi olmayacak, çünkü önemli olan tek şey eşime geri dönüyorum."

İç geçiriyor ve kollarını boynuma doluyor. "Tamam, ama bensiz adayı keşfetmeye gidemezsin, tamam mı?"

"Mecbur olmadığım hiçbir yere gitmeyeceğim." Tuniğinin bağcıklarını çözüyorum. "Ve şimdilik, eşimle yatmaktan başka bir yere gitmek istemiyorum."

"Günün ortasındayız, Haeden!"

"Rezonansın tadını çıkarmak için mükemmel bir zaman, değil mi?"

Eli, makat bezimin arasından sikimi kavırıyor ve görünüşe göre ikimiz de aynı fikirdeyiz.

JOSIE

Grup ertesi sabah yola çıkmaya hazırlanıyor. Hassen, Taushen, Bek, Rokan ve benim Haeden gidecek. Raahosh en iyi iz sürücü olduğu için onlara eşlik edecektir. Seçilen insan başlangıçta Claire'dir, ancak Kira Georgie'ye sessizce karşı çıkar ve parti sabah yola çıkmaya hazırlandığında gruba Kira ve Aehako katılır. Claire ve eşi geride kalacaktır.

Kira, Kae'yi bana getirdi. "Ben yokken ona göz kulak olabilir misin? Stacy onu besleyecek ve patatessiz püreyle katı gıdalara başlıyor ama Stacy'nin iki bebekle uğraşmasını istemiyorum." Bebeğinin başına bir öpücük konduruyor ve üzgün ama kararlı görünüyor.

"Tabii ki. Çabuk dön."

Gülümsemesi acımasız. "Oh, onları acele ettireceğim. Kae'yi daha uzun süre geride bırakma düşüncesine dayanamıyorum. zorunda olduğumdan daha fazla."

"Gitmek zorunda değilsin," diye itiraz ediyorum.

"Görmek istiyorum," diyor Kira sessizce. "Bilmem gerek."

Başımı salladım ve Kae'ye sıkıca sarıldım. Zavallı Kira sessizce perişan oldu ve bunu anlıyorum. Yanlışlıkla kaç kızı öldürmüş olabileceğini bilmek istiyor. Bunu anlıyorum. Anlıyorum. Bu yüzden tekrar gitmek için gönüllü oluyorum. "Gidip rapor vermekte bir sakınca görmüyorum."

"Kesinlikle olmaz," diyor Claire yanımda. Çantasını yere bırakıyor, kalmaya hazır. "Hamilesin."

"Sen de öylesin!"

Claire, "Ayrıca senden yarım ayak daha uzunum," diye belirtiyor. "Ve daha güçlüyüm."

Ona dilimi çıkarıyorum çünkü söylediği her şey doğru. Claire her zaman sessiz biriydi ama Ereven'le çiftleştikten sonra daha çok gülümsüyor ve daha çok daha neşeli. Yolculuğa çıkmamasına rağmen memnun görünüyor. Hamilelik hormonları sanırım.

Ve tamam, hamile olduğum için biraz heyecanlıyım. Çünkü o haklı. Adet dönemimi kaçırdım. Kabul ediyorum, yakın zamanda kaybettiğim RİA yüzünden olabilir. Ya da seyahat stresinden dolayı atlamış olabilirim. Her neyse.

Öyle, ben daha geçirmediim ve umutsuzca hamile olduğumu umuyorum.

Ama yine de Haeden ve diğerleriyle gitmek istiyorum. "Peki ya... Peki ya gök pençeleri? Eminim Kira'yı da benim kadar kolay yakalayabilirler. Muhtemelen aynı ağırlıktayız."

Kira omzunun üzerinden arkadaşına bakıyor. Aehako ilerliyor ve beline kemer olarak kalın bir ip bağlıyor, ve sonra diğer ucunu kalçalarına bağlar. Birbirine bağlı. Tabii ki. Biri kapılırsa, diğeri de sürüklenecek. Bu akıllıca bir çözüm ve Haeden'in beni taşımak istediği için bunu kasten yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Beni taşıyor, sonra da her yarım saatte bir beni sikmek için duraklıyor. Bir elimi kızgın yanaklarıma bastırıyorum. "Hâlâ adil değil," diye itiraz ediyorum.

Claire bana cesaret verici bir şekilde gülümseyerek, "Her şey yoluna girecek," diyor. Omzuma vuruyor. "Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ama eminim ellerinden geldikince hızlı gideceklerdir."

Homurdanarak cevap veriyorum ama sonra Haeden mağaramızdan çıkıyor ve bakışlarım ona yöneliyor. Elinde mızrağıyla yaşam alanının ortasına doğru ilerlerken ağzımı sulandırıyor. Hareketleri zarif ama güçlü ve omuzlarındaki kürk pelerin hafif, çünkü kar benim gibi onu da rahatsız etmiyor. Güçlü göğsünü zar zor gizliyor ve ben önümüzdeki iki haftayı düşünüyorum. Başımı o kaya gibi sert göğsüne yaslayarak uyuyamayacağımı ya da kuyruğunu tutarak uyanamayacağımı. Önümüzdeki iki hafta boyunca erkeğimle seks yapamayacağım, bir şeyle eğlendiğinde çıkardığı o hınzır küçük homurtuyu duyamayacağım, ona dokunamayacağım.

Çok uzun bir iki hafta olacak.

O yaklaşırken ona kederli bir bakış atıyorum ve üzüntümden gözlerim doluyor. Burnumu çekiyorum, gözlerimi siliyorum.

Bebekle hokkabazlık yapıyorum.

Kae'yi düşünerek beni kendine doğru çekiyor ve gözyaşlarımı silebilmek için mızrağını kenara fırlatıyor. "Jo-see'm. Uzun bir yolculuk olacak ama buna değecek. Ağlama."

"Tabii ki ağlayacağım," diyorum huysuzca, dokunuşuna doğru eğilerek. "Seni şimdiden özledim ve sen daha gitmedin bile."

"Ama geri döneceğim," diyor kısık, boğuk bir sesle. "Ve hayatımıza birlikte başlayacağız."

"Sanırım yeniden birleşme seksini dört gözle bekliyorum," dedim. onu gülümsetmeye çalışıyorum. Çok kasvetli görünüyor, sanki o da benden ayrılacağı için en az benim kadar üzgün.

"Ve bol bol öpüşme." Yakınıma eğilip kulağımı ısıırıyor, sonra fısıldıyor, "Her yerini. Ayak bileklerini bile."

Göğsüne vuruyorum ama en belirgin olan bitim herkes duysun diye yüksek sesle ve mutlulukla mırıldanıyor. Yakındaki biri kıs kıs gülüyor. Boş ver onları. Bu benim dostum ve beni iki haftalığına terk ediyor. Parmaklarımı yeleğinin ön kısmında kıvırıyorum ve ağzına bir öpücük konduruyorum. "Eve çabuk dön yoksa seni bir kenara atarım."

Homurdanıyor. "Kürklerinize başka birini getirin, ben de mızrağımı onun burnuna saplayayım."

Bu beni bu kadar eğlendirmemeli. Vedalaştığımızda ve mağarada kalan kabile üyeleri onların gidişini izlemek için girişte oyalandığında bile kıskançlığı yüzümdeki gülümsemeyi koruyor. Grup yukarı doğru çıkmaya başlıyor. Karlı tepeler ve sonunda ufukta kayboluyor. Diğerleri gözden kaybolduktan sonra büyük, tanıdık bir beden uzun bir süre tepede kalıyor. O elini kaldırıyor, ben de elimi kaldırıyorum.

Sonra Haeden gitti ve ben de diğerleriyle birlikte mağarada kaldım.

Sanki bir işaretmiş gibi, Kae kollarımda ağlamaya başladı. Evet, nasıl hissettirdiğini biliyorum, Kae.

Arkamı döndüm ve Liz tam orada, kucağında bebeğiyle duruyordu.

Bana bir kez baktı ve gözyaşlarına boğuldu.

Gözlerim açıldı. "Liz? İyi misin?" Raashel için kollarımı uzatırdım ama elimde zaten feryat eden bir Kae var.

Raashel'in battaniyesinin bir köşesiyle yüzünü siliyor. "Tanrım, iyi ki onlar gidene kadar tüm ağlama ve sümüklerimi tutmuşum, yoksa bunu asla unutamazdım." Sertçe burnunu çekiyor.

Ona temkinli bir bakış atıyorum, Kae'yi kalçama oturtuyorum ve ona bir sıçrama veriyor. "Her şey yolunda mı?" Liz normalde şakacı, ukala ve hiçbir şeyden etkilenmeyen biridir. Arkadaşı diğerleriyle birlikte gidiyor ve Liz'in onlarla birlikte gitmeye gönüllü olmamasına biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Tabii ki, o ama Raashel'i daha önce bir ya da iki günlüğüne Nora ya da Stacy ile bırakmıştı. "Sen ve Raahosh... bilirsin, iyi misiniz?"

Yüzü buruşuyor ve tekrar burnunu karıştırıyor, sonra bebeğin küçük, şiş alnına bir öpücük konduruyor.

"Evet, biz harikayız. Ben sadece..." diye iç geçiriyor ve eğiliyor. "Eğer birine söylersen seni bir yorgan gibi şişlerim-

ve kıcını ateşte kızartacağım." "Hiçbir

şey söylemeyeceğim."

Yüzünü tekrar siliyor ve dudaklarını gülümsemeye zorluyor. "Sadece hormonlar. Yine Raahosh ile rezonansa girdim. İki numaralı çörek resmen fırında."

HAEDEN

A Arkadaşıma söz verdiğim gibi. dağlara. Diğerleri şikayet etmez - Raahosh da kendi eşine dönmek için aynı derecede isteklidir ve çiftleşmemiş erkekler yeni insan kadınları görmeye hevesli. Hoşnutsuz görünen tek kişi, insan eşini dikkatle izleyen ve dinlenmesi gerektiğinde bana hırlayan Aehako. Ancak Kira asla şikâyet etmiyor. gidebildiği kadar hızlı devam eder.

Jo-see'yi şiddetle özlüyorum. Bir gün diğerine geçerken, onun gülümsemesini, kahkahasını, teninin benimkine karşı verdiği yumuşak hissi düşünerek takıntı yapıyorum. Amcığı sikimin etrafında kenetlendiğinde çıkardığı küçük sesler. Khui'm sonsuza dek ilk kez sessiz ve bundan nefret ediyorum. Artık ona sahibim, Daha önce içinde bulunduğum yarı ölü duruma geri dönüş yok. Ayrılmış olsak da, eve dönmek için ona sahip olduğumu biliyorum ve bu adımlarımı hızlandırıyor.

Terk edilmiş gemiye yaklaştıkça hem metlakların hem de gök pençelerinin izlerine rastlıyoruz. Daha fazla yarısı yenmiş dvisti ve birkaç metlak leşi çevreyi kirletiyor. Gökyüzünde hiçbir şey göremiyoruz ama Kira geri kalanı için eşine yaklaşıyor.

Günün. O akşam avcı mağarasına yaklaştıkça hüzünleniyoruz. Çoğumuz için yeterince büyük değil. Bu yüzden Kira ve Aehako içeride küçük bir ateşin başında uyuyor, geri kalanımız da ateşin ağzında nöbet tutuyor.

Küçük ateşin etrafında oturuyoruz ve sürekli konuşuyoruz kadınlarınki. Hangi renk yeleğe sahip olacaklarını düşünüyoruz? Salukh'un eşi gibi çekici koyu bir tene mi yoksa Rukh'un eşi Har-loh gibi garip benekli bir tene mi sahip olacaklar? Birisi hemen yankı bulacak mı yoksa beklemek mi gerekecek? Erkekler tekrar tekrar aynı soruları soruyor. Beni sinirlendiriyorlar çünkü tatlı Jo-see'mi daha da çok özlememe neden oluyorlar. Khui'm kendi eşini seçtiği için ne kadar şanslı olduğumu fark ediyorum. I Onu mağaramızda Kira'nın kitiyle ilgilenirken hayal ediyorum. Bu düşünceyle göğsüm zevkten ağrıyor ve onu ovuyorum. Dalgınca.

Konuşma biterken ateşin etrafında uzun bir duraklama olur.

Sonra biri konuşur.

"Sence ikiden fazla insan var mıdır?" Taushen sesindeki hevesle soruyor. Grup sessizleşince devam eder. "Umarım bu benim için bir yankı uyandırır."

"Ben senin büyüğünüm," diye itiraz ediyor Harrec yine. Günlerdir aynı tartışmayı yapıyorlardı. "Eğer bir dişi insanla yankılanacak biri varsa, o da benim."

"Ama ben iyi bir tedarikçiyim," diye karşılık veriyor Taushen. "Sen ne düşünüyorsun, Haeden?"

"Umurumda

değil." "Ama-"

Bir hırıltıyla kamp ateşinden kalkıp uzaklaşıyorum. Aynı soruları tekrar tekrar soruyorlar ve cevap için bana bakıyorlar. Hiç cevabım yok ama bu onları durdurmuyor. sormaktan. Hiçbir şeyi umursamadığımın farkında değilim

mi?

yeni dişiler için? Eğer eşimle daha fazla zaman geçirmemi sağlayacaksa, onları her sezon seve seve terk edeceğimi mi? Beni bu yolculukta tutan tek şey Jo-see'nin onları kurtarmak istediğini bilmek.

"Kuyruğuna ne girmiş böyle?" Mızrağımı kapıp bölgede devriye gezmeye karar verdiğimde Harrec homurdanıyor.

"Rezonans," diyor Taushen.

"Eşini özlüyor," diye araya giriyor Raahosh. "O tek değil. Bu ne kadar uzun sürerse, hepimiz o kadar uzun evden uzakta." Adamlara ekşi bir bakış attığını görmek için tam zamanında arkama bakıyorum. "Yarın hepinizin biraz daha hızlı yürümesini bekliyorum."

Eğlenerek homurdanıyorum ve bölgede devriye gezmeye çıkıyorum.

ERTESİ GÜN hava her zamankinden daha soğuk ve fırtınalı. Kira üzerine yığılmış kürklere rağmen titriyor ve Aehako'nun normalde gülümseyen yüzündeki hoşnutsuzluğu görebiliyorum. Eşi bunun yapıldığını görmek için güvenliğini riske attı. Rüzgârda kar taneleri uçuşuyor ve sürüklenen kar her geçen saat daha da derinleşiyor, gökyüzü daha da grileşiyor. Raahosh, her zaman Grubun önünde iz sürüyordu, sabahın ortasında bizimle buluşmak için geri geldi. Doğruca bana yöneldi. "Orada görmeniz gereken bir şey."

Diğerleri Kira'yla kalıyor ve ben onunla birlikte karda ilerleyerek bir sonraki tepeye doğru koşuyorum. Orada, yeni karlara yarı gömülü, garip bir mağara var. Yanıp sönen kırmızı ışık etrafındaki karın içine bir mağara yaktı.

Dağınık gök-pençe bedenleri önündeki zemini kirletiyor.

Kaşlarımı çatarak bakıyorum, içimde huzursuz bir his çalkalanıyor. "Ölü mü?"

"Yeni ölmüş. Kar kalın yağıyor ama yerde birçok küçük tepe var." Bölgeyi işaret ediyor mağaranın yakınında. "Bunlar daha fazla olabilir." Bana doğru baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Ölü gök pençelerine bakarak çenemi ovuşturuyorum. Bir dvisti sürüsünün ardından yere dökülen gübre parçaları gibi. "Ben "Bu yolculuğa eşimi getirmediğim için memnun olduğumu düşünüyorum."

Başını sallıyor. "Ben de aynı şekilde. Bundan hoşlanmadım. İnsanların kokusuna mı çekiliyorlar?"

"Hiçbir koku almadım ve Jo-see ile birlikte günlerce oradaydım."

"Metlaks, o zaman?"

Gözlerimi kısarak cesetlere bakıyorum. Kanatları karda açılmış ve çok az kan var. Cesetlerin çoğu yanıp sönen kırmızı ışığın yakınına yığılmış gibi görünüyor. "Ben öyle düşünmüyorum? Bu kadar çok gök pençesini öldürecek kadar zeki görünmüyorlar. Onları yeryüzüne nasıl indiriyorlar?"

Omuz silkiyor. "Bu normal değil. Bundan hoşlanmıyorum."

Ben de bundan hoşlanmıyorum ama zaman kaybediyoruz. "İnsan dişileri ne kadar çabuk alırsak, buradan o kadar çabuk ayrılır ve eşlerimizin yanına döneriz."

Raahosh homurdanarak onaylıyor ve biz de bu garip keşfi anlatmak için diğerlerinin yanına dönüyoruz. Aehako arkadaşını kolunun altına alıyor, açıkça endişeli. Ama çok yaklaştık ve şimdi durmamıza izin vermeyeceğim, hele de bu durumdayken. eve dönmeye çok daha yakınlım. Mızrağımı kavradım ve salladım avcılara. "Beni takip edin. Herkes gökyüzünü izlesin ve tetikte olsun."

Tuhaf mağaraya kısa bir yürüyüş ama çok daha

uzunmuş gibi geliyor. Normalde patika sohbeti ve heyecanlı çiftleşmemiş avcılarının düşünceleri ile dolu olan grubumuz sessiz.

Raahosh biz geçerken birkaç gök pençesini dürtüyor ama

Soğuktan donmuşlar, vücutları kıpırdamıyor. Çok az kan var, ki bu garip. Eğer metlaklar gerçekten Gök pençeleri kadar büyük bir şeyi avlarken her yer kan olurdu. Onlar temiz avcılar değiller. Tüm bunlar yüzlerde gördüğüm endişeyi arttırıyor.

Ama mağaraya girdiğimizde, her şey bıraktığım gibiydi. Jo-see ve benim bıraktığımız ateşin kalıntıları bozulmamıştı ve

Kazımaya niyetlendiğim postlar mağara ağzında donmuş demetler halinde duruyor. İnce bir kar tabakası var. üflenmiş ve iz yok.

"Metlak yok," diyor Rokan ve havayı kokluyor. "Yine de fırtına iyileşmeden önce daha da kötüleşecek."

"Dişiler nerede?" Hassen talep ediyor, bakıyor mağara benzeri odanın etrafında. Kira'ya bakmak için döner. "Onları bulabilir misin?"

"Dostumun ateşe ve dinlenmeye ihtiyacı var," diyor Aehako, yüzündeki koruyucu ifadeyle. Kolunu Kira'nın omuzlarında kilitli tutuyor. "Tekrar ısındığında, insan dişileri arayacağız."

Taushen itiraz etmek için öne çıkar. "Ama-"

"Mevsimlerdir buradalar," diye ısıırıyor Raahosh. "Bir gün daha nedir ki? Bir saat daha mı? Sakin olun."

"Sorun değil," diyor Kira ama kelimeyi titreyerek, çenesi takırdayarak söylüyor. "Bakabilirim. Ama hava gerçekten çok soğuk ve sanırım ısınmak için ateşe de ihtiyaçları olacak."

Avcılar hemen ateş yakmak için çabalıyor. Raahosh bana ekşi bir bakış attı.

Sadece başımı sallıyorum.

Kısa bir süre sonra Kira ateşin yanında ısınmış, yerlerdeki karlar erimiş ve eldivenlerini mağaranın arka tarafında gezdirirken onu izliyoruz. Çok tuhaf,

Diğer duvarlar gibi düz siyah taş, ama küçük ışıklar yanıp sönüyor. İkisi yeşil, diğerleri kırmızı. Kira onları inceliyor ve sonra alnına bastırıyor omuzları çökmüştü.

"Ne oldu?" Hassen kaşlarını sertçe çatarak soruyor.

Aehako eşinin yanında durup saçlarını okşuyor ve mırıldanıyor. Birkaç kelimedden sonra başını kaldırıp gergin avcılara bakıyor. "İki kapsül," diyor. "Sadece iki tane var. Kırmızı ile işaretli olanlar boş."

"Nereden biliyor?" Taushen soruyor. "Belki de yanlış işaretlenmişlerdir?"

"Dili diğer gemide öğrendim - yaşlıların mağarasında." Kira'nın yumuşak sesi gergin mağarayı dolduruyor. Üstünde kırmızı karalamalar olan baloncuklardan birini işaret ediyor. "Hepsi boş olduklarını söylüyor. Bu ikisi hariç hepsi." Ve yanağını sıvazlıyor.

Jo-see'min Kira'nın gemide daha fazla kız olduğu ve yaşamadığı için üzüleceğine dair endişesini hatırlıyorum. Sadece iki tane olması iyi bir şey. Ona söyleyeceğim ve o da gülümseyecek. Tıpkı Kira'nın şu anda olduğu gibi.

"Diğerleri iyi mi?" Roka soruyor. "Onları serbest bırakmakta bir sorun olacak mı?"

"Yapabilirim," diyor Kira bir süre sonra ve ellerini koyu renkli, sert baloncuklardan birinin üzerinde gezdiriyor. "Sadece serbest bırakma şapkasını bulmam gerekiyor."

"Ne-" diyor biri, ama sonra mağarayı bir tıslama sesi dolduruyor.

Mızraklarımızı kapıyoruz. Ben girişi izlerken iki kişi ileri atılıyor. Tıslama tekrar oluyor ve arkamda olduğunu fark ediyorum. Tekrar dönüyorum ve mağara duvarı hareket ediyor. Buhar havayı dolduruyor ve sonra bir form öne doğru düşüyor. Kira uzanıyor

kollarıyla dişiyi yakalar ve Aehako ona yardım etmek için koşar.

Dişi, koyu renk yelesi ve soluk, soluk teninden oluşan bir bulanıklıktan başka bir şeye benzemiyor. Seğirip titriyor ve ince giysisi derisine yapışarak şeklini belli ediyor. Sanırım Yeterince sağlıklı görünüyor ama bana çekici gelmiyor. Benim Jo-see'mle kıyaslanamaz. Ama çiftleşmemiş avcılardan biri onu görünce inliyor.

Kira yanağını okşayıp onu uyandırmaya çalışırken ateşin kenarındaki kürklerden birini kapıp dişininzerini örtmek için harekete geçiyor. Kürkü vcudununzerine itiyorum ve hayal ettiğim gibi onu izleyen diğer avcılara bakıyorum.

Gök Pençe, Jo-see'mi kapıp gtrmedennce onu izledi. Gözlerindeki çaresiz bakışı sevmiyorum,özellikle de Hassen'in. Bu çaresizlik hissini tanıyorum; kaç kez aynı şeyi hissederek uyudum?

İnsan dişilerin izlenmesi gerekecek. "Bu iyi mi?" Kira'ya soruyorum.

"Sanırımyle," diyor ve insanın yanağını tekrar okşuyor. "Uyan artık. Arkadaşlarınla birlikteisin."

Dişinin gözleri çırpınarak açılıyor ve beyaz bir denizde yüzen yeşil halkalar halini alıyor. Bu manzara karşısındarperdim. Onda khui yok ve bunu görmek iğrenç bir şey. Dişi bizi görünce inliyor, bakışları şaşkınlık ve dehşetle aramızda gidip geliyor.

"Tut onu, Aehako," diyor Kira arkadaşına. "Diğer kızı da dışarı çıkaralım."

Onlar yer değiştirirken ve dişi korkmuş iniltiler çıkarmaya devam ederken, ben nöbet tutuyorum, böylece çiftleşmemiş Erkekler onu acele ettirmez ve rezonansı zorlamaya çalışmaz. Raahosh bana ikinci bir kürk veriyor ve Kira'nın açtığı kapınınnnde nöbet tutuyoruz. ikinci kapsül ve diğer dişine düşüyor. Bu da Leezh gibi

soluk saçlı, daha kalın ve güçlü.

hareketleri aynı derecede zayıf olsa da, diğerinden daha iyi görünüyor.

Yine de aynı ölü gözlere sahip.

Onları gördükçe, eşime geri dönmenin hayal ettiğimden daha uzun bir yolculuk olacağını fark ediyorum. Dişiler

khui olmadan uzun süre yaşayamaz, bu da bir sa-kohtsk'u takip edip avlamak anlamına gelir. Bu devasa yaratıklar vadilerin bu kadar dışında nadir bulunur, bu yüzden hasta insanları sürüklemeliyiz.

Bu da işleri yavaşlatacaktır. O zaman bile, hızlı hareket edip etmeyeceklerini bilmiyorum. Uzun zamandır mağara duvarının içindeler ve zayıf görünüyorlar.

Raahosh ile bakıştık ve görünüşe göre Yüzündeki acımasız ifadeye bakılırsa, o da aynı şeyi düşünüyordu. Bir khui'ye ihtiyaç duyan iki korkmuş, ciyaklayan insan dişisi, bölgede gök pençeleri ve metlaklar ve her an dişilerden birini kendileri için çalacakmış gibi görünen avcı grubumuz?

Uzun bir geri dönüş yolculuğu olacak.

JOSIE

T üç hafta sonra

Aynı anda bir dizimi ve bir yumruğumu havaya kaldırıyorum, sonra onları değiştiriyorum ve 'Single Ladies' dansını yapmaya başlıyorum bir yandan da nefesimin altında şarkıyı mırıldanıyorum. Kae'nin şarkı sözlerini bilmeyecek kadar küçük olması önemli değil - o huysuz bir bebek ve onu şarkı söylemekten başka hiçbir şey sakinleştiremez. Ve beni büyüklerle dans ederken izlediği için, Yumruğunu emerken büyülenmiş gözler mi? Şey, o Bugün biraz Beyonce alıyorum. Bazen keşke çocuk Adele falan sevseydi diyorum.

İkinci mısraya başladığımda Kae'nin yüzü buruşuyor ve daha yüksek sesle feryat etmeye başlıyor.

Lanet olsun. Görünüşe göre bugün şarkı söylemek yok. "Biliyorum," diyorum şarkımı bırakıp onu kollarımın arasına alarak. "Ben de anneni özledim. Tavşanımı özledim. Ama ağlamak onu daha hızlı geri getirmiyor. İnan bana, bunu denedim."

Son birkaç haftadır Liz de ben de ağlama krizine girdik. Kae'nin dikkatimi dağıtmasına rağmen.

Yeterli değil. Dostumu özlüyorum. Haeden'i özlüyorum.

Ona hamile olduğumu söylemek istiyorum. Ona söylediğimde yüzündeki sevinci görmek istiyorum. Bana sarılmasını ve saçlarımı okşamasını istiyorum.

Beni tutmasını ve gün ışığında sikmesini istiyorum.

İçimi çekip Kae'yi kalçama asıyorum ve mağaramı terk edip Stacy'yi aramaya koyuluyorum. Belki bir yemek ağlayan bebeği sakinleştirir.

Ama Stacy mağarasında değil. Nora da onunkinde değil. Biz yeni tünelin arka tarafındaki üç kişiyiz ve onlar normalde 'evde' oluyorlar çünkü küçük çocukları var ve her zaman yapılacak daha fazla iş var. Bu çok garip. "Alo?" Merakla sesleniyorum ve Kae kulağımda feryat ederken ana mağaraya doğru ilerliyorum. Oraya vardığımda ateşin başında kimse yoktu ve mağara çoğunlukla boştu. Farli mağaraya doğru koşuyor. "Herkes nerede?"

Beni görünce durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ayak bileklerinin arkasında evcil hayvanı Chompy zıplıyor ve deri tuniğini tutup çekiştiriyor. "Sen yapmadın duydun mu?"

"Neyi duydun?" Huysuzlanarak soruyorum. Kae'yle birlikte ilerliyorum, bebeğin sırtını sabırla ovuyorum. Annesini özlemesi Kae'nin suçu değil. "Hiçbir şey duyamıyorum-"

Duruyorum, çünkü göğsümde tanıdık bir uğultu

başlıyor. Yankılanıyorum. Bu şu anlama geliyor.

Merakla Farli'ye bakıyorum. "Eve mi geldiler?"

Hevesle başını sallıyor ve beni ileriye doğru sallıyor.
"Gel! Sırttan aşağı iniyorlar!"

Kae'yi itip kakmamaya çalışarak peşinden koşuyorum ama kucağымda ciyaklayan, kızgın bir bebek varken çok hızlı hareket edemiyorum. I

güç yürüyüşü yapmaya karar verdim ve Farli'nin peşinden dışarı çıktım. Hava acımasızca soğuk ve battaniyeleri Kae'nin üzerine daha sıkı çekiyorum. Soğuk onu benim kadar rahatsız etmese de.

Tabii ki, dışarıda bir sürü insan var ve ufukta birkaç şekil. Kalabalığı yarararak tanıdık bir çift boynuz, soluk mavi kadife bir ten ve uzun, çok uzun bir örgü arıyorum. Daha küçük bir şekil gruptan ayrılıp öne doğru koşuyor ama eşim olamayacak kadar küçük. Birkaç saniye sonra onun Kira olduğunu fark ediyorum, kollarını açmış, ben de Kae'yi onun için tutuyorum.

Birkaç dakika sonra bana ulaşıyor, bebeği kucağına alıyor ve Kae'nin minik, boynuzlu alnına çılgınca öpücükler konduruyor. Öpücükler arasında bana "Teşekkür ederim," diyor ve Kae'nin ağlamayı bıraktığını görünce hiç şaşırmıyorum.

"Elbette," diyorum ve arkasından bakarken sabırsız görünmemeye çalışıyorum. Tepede birkaç kişi tartışıyor gibi görünüyor. Öfkeli jestler yapılıyor ve ben oldukça Haeden'in büyük formunu tanıdığıma eminim. Aşağı gelip beni selamlamasını istiyorum. Onu çok özlüyorum. Bastım Elimi kalbimin üzerine koyuyorum, bitim heyecanla mırıldanıyor. "Nasıl geçti?"

Kira, Kae'nin tüylü başını okşuyor. "Bırakayım da Haeden sana anlatsın. Uzun bir yolculuk oldu ve eve döndüğüm için mutluyum."

Aehako ona katılıp bana bir selam mırıldandıktan sonra mağaraya doğru yola çıktıklarında bile yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak başımı sallıyorum. Kira bitkin görünüyor ve bunun kolay bir yolculuk olmadığını biliyorum. Ama artık bebeklik görevlerimden kurtuldum ve eşimi arayabilirim. Tepeye doğru ilerliyorum.

Ben yaklaştıkça göğsümdeki bit daha da güçleniyor... ama tartışma da öyle. Bir kol sallanıyor ve sonra bir kürk başlık geriye itiliyor ve bir insan kadın görüyorum, bir yabancı.

Sadece bir tane mi?

Onu inceliyorum. Sarı, karışık saçları var ve biraz tıknaz. Ve çok ama çok kızgın görünüyor. Yanında duran adamlardan biri onu sakinleştirmeye çalışırken burun delikleri öfkeyle alevleniyor. "Bu saçmalık!" diye bağıyor, kolunu çırpınıyor. "Bana dost olduğunuzu söyleseniz de umurumda değil. Kız kardeşim gitti! Mağarada dinlenmek istemiyorum! Gidip onu ve onu çalan piçi bulmak istiyorum ve -"

Rokan "Sakin olalım," diyor ve Taushen yüzünde endişeli bir ifadeyle kadının yanında duruyor. Haeden'in kolları göğsünün üzerinde çapraz duruyor, sanki tüm bu saçmalıklardan bıkmış gibi.

Ben yaklaşırken Haeden döndü.

"Hey, dostum, seninle konuşuyorum," diye bağıyor kadın arkadaşına. "Arkanı dönme! Kız kardeşim-"

Haeden bir elini havaya kaldırarak sessizliği işaret ediyor. Şaşkınlıkla hepsi sustu. Onlardan uzaklaşıyor ve bana doğru adım atmaya başlıyor. Oldukça eminim ki romantik-

Şu anda kafamda film müziği çalıyor, çünkü o çok yakışıklı ve çok harika ve tamamen benim ve oh

Tanrım, onu çok özledim.

Mutlu gözyaşlarına boğuldum.

Bana doğru adım atarken durmuyor, beni kollarına alıyor ve tıpkı seyahat ederken beni taşıdığı gibi kendine doğru çekiyor. Bacaklarımı kalçalarına, kollarımı boynuna doluyorum ve onu ölesiye öpmeye başlıyorum. Duman, ter ve seyahat gibi kokuyor.

Tadı her şeyden daha güzel. Dilim çılgınca onunkine kayıyor, cinsel organlarımız aynı anda mırıldanıyor.

"Nereye gidiyor?" diye ağlıyor kadın çaresizce. "Peki ya kız kardeşim?"

"Meşgul," diyor Roka biz ayrılırken eğlenerek.
"İlgilenmesi gereken bir rezonans arkadaşı var."

Haeden ve ben beni mağaraya geri götürürken
öpüşmeye devam ediyoruz. Etrafımızda kutlama yapan
insanlar, mutlu sesler ve aynı anda konuşan düzinelerce
insan var. Haeden'im durmuyor, beni mağaranın içinden
geçirmeye ve kendi özel inimize geri götürmeye devam
ediyor. Bu gece yeni kadın için bir kutlama yapılacak - ve
kız kardeşi, gerçi onun neden kayıp olduğundan emin
değilim - ama Haeden ve ben muhtemelen orada
olmayacağız.

Hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem.

Battaniyelerimize ulaştığımızda, çok tahrik olmuştum.
Beklenti içinde ona karşı kıpırdanıyorum. Tanrım, bu en
uzun bekleyişti ve eğer bir dakika içinde benimle
'çiftleşmezse', aklımı kaçıracağım.

Ama adamım, sağ olsun, mağaraya girdiğimizde
başını kaldırıyor ve şaşkınlıkla kokluyor. "Burası kit gibi
kokuyor. Kit gübresi ve ekşi süt."

Çenesine, boynuna, ulaşabildiğim her yere çılgınca
öpücükler konduruyorum. "Kae, annesi burada
olmadığında biraz yaygaracıdır." Ve kaka yapar. Ve bir
barfer. Uzun bir üç hafta oldu.

Homurdanıyor. "İğrenç kokuyor."

"Alış buna," diyorum, boynuzlarından birini tutup onu
şakacı bir şekilde öne doğru çekerek. "Çünkü yakında
bunu sen de yaşayacaksın. Tamam, yakında değil. Daha
çok on dört ay gibi. Ama öbür türlü kulağa daha hoş
geliyor."

Haeden'in gözleri açılıyor ve kalçalarımı sıkıca kavırıyor.
"Kit'le birlikte misin? Emin misin?"

Bitimin titreştiği göğsümü okşuyorum. "Bu şey sana yalan
söyler mi?" Bana bakmaya devam ettiğinde

Şok oldum ve ekledim, "Ve henüz kadın aybaşımı görmedim." Sa-khui'lere bir kadının regl olmasına ne dediklerini hiç sormamıştım. "Kırmızı çadır. Flo Teyze. Her neyse."

Duraklıyor ve bir an sonra beni yere bırakıyor, sonra da yüzünü göğsüme yaslayarak beni ezici bir sıkılıkla kucaklıyor. "Jo-see'm," diye fısıldıyor ve sesi boğuk çıkıyor. Yüzünü mırıldayan göğsümde hissedebiliyorum ve gözlerinin ıslak olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe var.

Ve hey, o tek değil. Sertçe kokluyorum ve uzun saç örgüsünü okşuyorum. "İstediğimiz buydu, değil mi?"

Başını kaldırıyor ve parlak gözlerle bana bakıyor. "Tek istediğim sendin."

Kahretsin, şimdi gerçekten ağlayacağım. Gözlerimi kaydırıyorum. "Ama bir bebek istiyorsun, değil mi?"

Düz, giyinik karnıma bir öpücük konduruyor. "Neredeyse her şeyden çok."

Ve bu inanılmaz tatlı. Neredeyse, çünkü o istiyor Her şeyden çok beni. "Seni uyarıyorum, eğer önümüzdeki beş dakika içinde seks yapmazsak aklımı kaçıracağım."

Haeden tuniğimi çekiştiriyor ve beni bir hediye gibi açmaya başlıyor. Açığa çıkardığı her santim deriyi öpüyor ve dilini üzerinde gezdiriyor - kendi deyimiyle daha samimi. "Yeni dişi için bir kutlama yapılacak," diyor. "Onun adı Mad-ee."

Maddie mi? "Umurumda değil." Boynuzlarını sevgiyle okşuyorum. "Biz olmadan da kutlayabilirler."

"Ve kayıp dişi için bir av. Li-lah." Göğüslerimi ortaya çıkarıyor ve dudaklarını bir meme ucunun üzerinde gezdiriyor.

"Bu çok hoş," diyorum hülyalı bir şekilde, onu k rklerimize doğru iterek. "Ben gitmek istemiyorum. Sen de istemiyorsun. Bırak başkası gidip onu bulsun."

Başını kaldırıyor ve bana ateşli, şakacı bir bakış atıyor. "Beni yanında istemene şaşırdım, Jo-see. Eşim olarak geçirdiğın onca günden sonra benden ayrılmaktan memnun olacağını düşünmüştüm."

"Şaka mı yapıyorsun? Seni deli gibi özledim." K rklerle uzandım ve o da üzerime doğru sürünerek tozluğunun b zg s n  çekiştirdi.

"Hoş olmayan ve huysuz biri olmama rağmen mi?"

"Bu sadece senin kendin olman. Ve senden hoşlanıyorum," diyorum ona, Bir elini büyük bir kolunun üzerinde yumuşatıyor. Aleti taytından kurtuldu ve benimkini aşığı doğru itiyor. "Bana karşı iyi olduğun sürece diğer herkese karşı istediğın kadar somurtkan olabilirsin."

"Sana karşı her zaman iyi olacağım," diyor ciddiyetle, sert yüzünden tüm şakacılık izleri silinmiş. "Sen benim hayatımsın, kalbimsin, her şeyimsin."

 çime doğru iterken kollarımı ona doluyorum. Ben onun kalbiysem, o da benim ruhum. Biz biriz ve beraberiz.

Başka hiçbir şeyin önemi yok. Ne bebekler, ne yabancılar, ne de sonsuz kar. Haeden kollarımda olduğu sürece, buz gezegenindeki hayat tamamen m kemm l. Daha fazlasını isteyemezdim. Her zaman seilmek istedim; birinin evreninin merkezi olmak. Bunu başarmak için evrenin yarısını dolaşmam gerekti ama artık tam olarak olmam gereken yerdeyim.

Haeden sert ve sahiplenici vuruşlarla içime girmeye başladığında ona "Seni seviyorum," diyorum.

Ve bunu ilk kez onun da söylediğini duymak, bitimi biraz daha yüksek sesle mırıldatıyor.

Son

SEVGİLİ OKURLAR,

Benimle buz gezegeni yolculuğuna devam ettiğiniz için teşekkür ederim! Bu kitapları yazmak bağımlılık yapıyor ve başkalarının onlardan keyif aldığını duymak hoşuma gidiyor. Aslında, hayranlarım

Bu kitapları yazmakla ilgili en iyi şeyler - ben dediğimde Geri bildiriminiz için teşekkür ederim, gerçekten! Ne düşündüğünüzü bana bildirin!

Bek'in bir kitabı olsun ister misin? Karaya vurmuş orijinal sa-khui'yi görmek ister misiniz? Siz söyleyin, ben de bunu gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimi size bildireyim... makul ölçülerde!

Facebook'ta tanıtımlar ve ipuçları paylaşmayı seviyorum, bu yüzden uğrayın ve merhaba deyin! Orada harika bir grubumuz var ve hayranlarımla sohbet etmek çok eğlenceli!

Pek çok kişi sırada KİMİN olduğunu sordu çünkü orijinal kızların sonuncusuna kaldık. Bu kitap bunu açıkça ortaya koymalı, ancak daha fazla ayrıntıya ihtiyacınız olursa diye, şu anda planladığım şey şu:

BARBARIN DOKUNUŞU - YAZ 2016 (LILA & MADDIE'NİN HİKAYESİ)

BARBARIN SEÇİMİ - YAZ/SONBAHAR 2016 (FARLI'NİN HİKAYESİ)

ATEŞ VE BUZ - 2016 SONRASI (TAHMIN EDİN KİM!)

IPB dünyasını ve onun yakışıklı mavi barbarlarını terk etmeye hazır değilim ve umarım siz de değilsinizdir! Daha fazlası gelecek, söz veriyorum.

Çok sevgiler ve kürklerinizin içinde kocaman bir mavi uzaylı,

<3 Ruby

Not - Seçtiğim birkaç tavsiye için sayfayı çevirin! Hepsi KU ve ödünç almak ücretsiz!

RUBY REC: ERIN TATE'İN TAULAN'I

Erin Tate'in seksi ve komik kitaplarına bayılıyorum! Daha fazla bilimkurgu romantizmi için tavsiyelerimden biri çünkü onlardan benim kadar keyif alacağınızı biliyorum. Preor Ejderhaları serisini okudun mu? Onlar seksi ejderha uzaylılar. Dünya kadınlarıyla eşleşmek. Evet, lütfen!

Taulan

ADAM PREOR'A DÖNMEK İSTİYOR, KADIN DA BİR İŞ İSTİYOR AMA HER ZAMAN İSTEDİĞİNİZİ ELDE EDEMEZSİNİZ.

LANA COOPER'IN SON YÜZ DOLARI KALMIŞTIR, İŞİ YOKTUR VE KÜLÜSTÜR ARABASI SONUNDA HURDAYA ÇIKMIŞTIR. HAYATI NASIL BÖYLE KORKUNÇ BİR KÜMEYE DÖNÜŞTÜ? AH, DOĞRU YA. BİR ERKEK. AMA İŞ İÇİN YALVARMA ŞANSI YOK. HAYIR, SAHİLDE BİR YÜRÜYÜŞ HER ŞEYİ DEĞİŞTİRİR. ARTIK BİR İŞİ VAR... SEKSI, YAKIŞIKLI BİR PREOR EJDERHA ERKEĞİNİN EŞİ OLARAK.

TAULAN SEN PAVON, PREOR'DAKI EVİNE DÖNMEK İÇİN SABIRSIZLANIYOR. EVET, İNSAN BİR EŞ BULMA UMUDUYLA DÜNYA'YA YOLCULUK ETMİŞTİ AMA ŞİMDİ... ŞİMDİ KENDİ AERIE'SİNİN MAHREMIYETİNDE İYİLEŞMEK İSTİYOR. BİR PATLAMA SONUCU KANATLARI YOK OLMUŞ VE VÜCUDU HASAR GÖRMÜŞTÜ.

KENDİSİ BINLERCE KİŞİYLE DOLU BİR GEMİDE DEĞERSİZ VE YALNIZ
KALIRKEN BAŞKALARININ EŞLERİYLE MUTLULUK BULMASINI İZLEME
ARZUSU. AMA SONRA LANA'YI BULUR. ÇEKİCİ GÜLÜMSEMESİ, İŞİLTİLİ
GÖZLERİ, TATLI VÜCUDUYLA LANA, SADECE VARLIĞIYLA BİLE
BİLMEK.

ONU SAHIPLENECEK KADAR UZUN YAŞAYABİLECEK Mİ? BABASININ
ÖNYARGILARININ ÖTESİNE GEÇİP ONU SEVEBİLECEK Mİ? İKİ SORU DA
ANLAMSIZ
ÇÜNKÜ HÂLÂ İNSANLAR VE EJDERHALARIN BİRLEŞMESİNDEN NEFRET
EDEN PREORLAR VAR. İRKLARIN ARA S I N I A Ç M A K İÇİN HER ŞEYİ
YAPARLAR. BUNA CİNAYET DE DAHİL.

RUBY REC: ALEXA RILEY'İN BUY ME SERİSİ

Alexa Riley benim için çok KOLAY bir öneri çünkü bu bayanlar kadın kahramana ve YALNIZ kadın kahramana takıntılı erkekler hakkında kavurucu derecede sıcak kitaplar yazıyorlar. Kitapları her zaman süper kirli ve süper "güvenli". Ve şimdi onların dört kitabına indirimli fiyattan sahip olabilirsiniz!

Dikkatli olun - bu hikayeler kavurucu derecede sıcak ve biraz müstehcen!!!

BUY ME - Serinin Tamamı (Mistress Müzayedeleri)

BEŞ EKSİKSİZ AŞK HİKAYESİ İLE METRES MÜZAYEDELERİNE HOŞ
GELDİNİZ!

METRESLER BİR ARAYA GETİRİLDİ VE ARTIK İLK VE TEK ROMANI DA İLK
İÇİN'DE YER ALIYOR.

ZAMAN PAKETİ.

BU KİTAP, BİR MENAJ, HAFİF BİR BDSM HİKAYESİ, BAKİRE BİR KAHRAMAN VE KADIN KAHRAMAN İÇEREN **BUYUR BENİ** SERİSİNİN TAMAMINI İÇERİR.

KİŞ/YAZ ROMANTİZMİ.

BURADA HERKES İÇİN BİR TAT VAR, HADI GİDİN VE BİR ISIRIK ALIN.

UYARI: **BUYUR BENİ** ALFA KAHRAMANLAR, ŞİMARİK KADIN KAHRAMANLAR VE BOLCA YAPIŞKAN BUHARLA DOLU. YETERİNCE TATLI, YETERİNCE KIRLI VE LANET OLSUN Kİ İNSANLAR BUNA BAYILIYOR.

RUBY REC: KATI WILDE'DAN BREAKING IT TÜMÜ

Kati Wilde inanılmaz, inanılmaz bir yazar ve motosiklet kulübü aşklarına kattığı derinlik ve duyguya bayılıyorum. Tüm kitaplarına bayılıyorum ve bu kitabın bir novella yerine uzun bir hikâye olması? Her şeyiyle ben varım!

Hepimizin Gunner ve Anna'nın hikayesini heyecanla beklediğini ve **31** Mart'ta burada olacağını biliyorum. Ben kendiminkini önceden sipariş ettim ve heyecanla o tarihi bekliyorum!

HER ŞEYİ KIRMAK

ON YIL ÖNCE, ANNA WALL İLE ONA YARDIM ETMEK İÇİN DURDUĞUMDA
TANIŞTIM.

LASTİK DEĞİŞTİRMEK İÇİN. BEŞ DAKİKA SONRA, BANA GÖĞÜSLERİNİ
GÖSTERDİ VE BEN
GİDİCİYDİ.

SEN GITTİKTEN SONRA KENDİNİ KORUYAMAZSIN. KALBINİZİN
ETRAFINA DUVAR ÖREMEZSİNİZ. KENDİNİ KORUYAMAZSIN. ONUN
YERINE ONU KORURSUN.

ONU IZLEMekten BAŞKA BİR ŞEY YAPMAYARAK ONU KORUYORSUNUZ.
VE TÜM BUNLAR OLURKEN, DAHA FAZLASINI DILIYOR AMA ONA SAHIP
OLAMAYACAĞINIZI BILIYORSUNUZ. ONU ARKADAŞINIZIN KÜÇÜK KIZ
KARDEŞINDEN BAŞKA BİR ŞEY OLARAK GÖRMÜYORMUŞ GIBI
DAVRANIYORSUNUZ. AMA KARDEŞI KAYBOLDUĞUNDA, GEÇMİŞ ONU
ÇAĞIRMAYA BAŞLADIĞINDA VE HAYATINA YÖNELİK BİR TEHDİT KAPISININ
ÖNÜNDE BEKLEDİĞİNDE... ARTIK ROL YAPMANIN BİR ANLAMI YOK. O
ARTIK

BENİM. O HEP BENİM OLACAK.

ANNA'NIN SAVUNMASINI KIRMAK VE BUNA INANMASINI SAĞLAMAK
İÇİN HER ŞEYİ YAPARIM.



BUZ GEZEENİ BARBARLARI DİZİ LİSTESİ

Hepiniz Buz Gezegeni Barbarları'na yetiştiniz mi? Tazelemeye mi ihtiyacınız var? Ödünç almak ya da satın almak için tıklayın ve kitabın tadına varın (ya da rafınıza ekleyin)!

[Buz Gezegeni Barbarları - Georgie'nin Hikayesi](#)

[Barbar Uzaylı - Liz'in Hikayesi](#)

[Barbar Aşık - Kira'nın Hikayesi](#)

[Barbar Madeni - Harlow'un](#)

[Hikayesi Buz Gezegeni Tatili -](#)

[Claire'in Hikayesi Barbarın Ödülü -](#)

[Tiffany'nin Hikayesi](#)

Barbarın Arkadaşı - Az önce okudun! <3

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Buz Gezegeni Barbarları, Ayı Isırıkları veya Ruby Dixon'ın diğer kitapları hakkında daha fazla bilgi için beni [Facebook'ta beğenin](#) veya [yeni çıkan bültenime abone olun](#).

Okuduğunuz için teşekkürler!

<3 Ruby

SIKICI TELIF HAKLARI

Telif Hakkı © 2016 Ruby Dixon tarafından

Bu kitap bir kurgu eseri. Biliyorum, biliyorum. Zor Büyük mavi uzaylılar hakkında bir kitabın kurgu olduğunu hayal edin, ama öyle. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır

ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve oldukça şık olacaktır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz. Ve diğer şeyler.